

Precuiza amantata
indiatii, dar cya
devorata de o maza
posluna, paca apriga
ca sa ti-o la scana

1981-
Selling

SANDRA & BROWN

Promisiunea de mine

Tomorrow's Promise
by Sandra Brown

© Copyright 1986 by Sandra Brown
© Copyright for romanian language

by MIRON

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises II B.V.

All characters in this book are fictitious.
Any resemblance to actual persons, living or dead, is purely coincidental.

SANDRA
BROWN

Promisiunea
de mîine

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

Capitolul 1

Cursa 124 American Airlines de la New Orleans spre Washington, D.C. avea probleme. Cel puțin, așa i se părea lui Keely Preston care-și ținea încheștate în poală mîinile reci și umede, prind vînd neliniștită prin hublou la frecventele fulgere alb-albăstrui, orbitoare.

Salonul de clasa întii oferea condiții de zbor mult mai confortabile decît cele de care beneficiau pasagerii de la clasa a doua, așa încît Keely alegea întotdeauna clasa întii, exact din acest motiv.

– Domnișoară Preston.

Keely tresări, întorcînd scurt capul, pentru a o privi pe stewardesa care se apleca, plină de soliditate, peste fotoliul gol de lîngă culoar, pentru

a i se adresa confidențial:

– Ați dori ceva de băut?

Keely își împinse înapoi câteva șuvițe ale părului ei de culoarea zahărului ars, încercând un zîmbet, cu buzele crispate, țepene. Nu era sigură că reușise.

– Nu, mulțumesc.

– Poate v-ar ajuta să vă calmați. Am observat că furtuna vă neliniștește. Vă asigur că totul este în ordine.

Keely își privi mâinile încleștate, zîmbind cu autoironie.

– Îmi pare rău că se vede.

Revenind cu privirea spre stewardesă, zîmbi ceva mai convinsă.

– Mă simt bine. Serios.

Tînăra își afișă zîmbetul profesional, oferindu-se:

– Sunați-mă, dacă aveți nevoie de ceva. Ar trebui să ieșim din furtună în câteva minute, iar în circa o oră vom ateriza la Washington.

– Vă mulțumesc.

Keely făcu un efort să se relaxeze, rezemându-se de spătarul moale, luxos, al fotoliului de clasa întâi și închizînd ochii, într-o tentativă de a alunga ferocitatea furtunii.

Bărbatul așezat de cealaltă parte a coridorului îi admira demonstrația de curaj, deși simțea că

era îngrozită. În fond, admirase totul la femeia aceea, de cînd se îmbarcase în aeronavă, la câteva minute după el. Era posesoarea multor calități admirabile.

Păru, de exemplu. Era mătăsos și coafat lejer. Disprețuia coafurile la modă, copiate după vedete punk rock sau sportive celebre. Femeia de vizavi avea un păr ce i se unduia peste umeri la fiecare mișcare a capului. Părea proaspăt spălat, periat, și bănuia că mirosea a flori.

N-ar fi fost bărbat, dacă nu-i observa silueta armonioasă, suplă, cînd trecuse pe lângă el, așezat în fotoliul său de lângă culoar, pentru a-și găsi locul ei, de cealaltă parte, cu un rînd mai în față. Purta un costum verde, tricotat, din două piese. Puloverul i se îngusta spre talia zveltă. Fusta era mulată pe șoldurile tari, lărgindu-se treptat pentru a se înfoia imediat sub genunchi.

Avea și picioare al dracului de frumoase. Observase acest lucru cînd femeia se întinsese să-și arunce impermeabilul în compartimentul de deasupra fotoliului. Atunci o văzuse din profil, remarcînd că partea din față a puloverului îi contura un piept apetisant, dar nu peste măsură de plin.

În ochii oricui l-ar fi urmărit, apărea ca preocupat de teancul de hîrtii pe care-l scosese din servietă la scurt timp după decolare. De fapt, ob-

serva femeia, pe furiș. Comandase la cină filet mignon, dar nu luase decât exact trei îmbucături mici. Puțină conopidă. Fără pîine. Fără desert. Băuse o jumătate de pahar cu vin rosé și o ceașcă de cafea cu puțină frișcă.

După cină, bărbatul mai citise cîteva dintre documentele cu aspect oficial, apoi le introdusese la loc în servietă. Frunzărise *Time*, însă continua să arunce cîte o privire spre femeie, la intervale regulate, pe deasupra revistei. Astfel, văzuse și auzise schimburi de replici cu stewardesa. Acum, renunțând la orice prefăcătorie de a citi, începînd doar s-o studieze atent.

În acel moment, avionul intră într-un gol de aer și se lăsă pe neașteptate în jos. Pentru un zburător cu experiență, nu era nici un motiv de îngrijorare. Femeia însă sări drept în picioare, răsucindu-și capul. Ochii i se dilatară de spaimă.

Înainte de a se fi gîndit, supunîndu-se unei comenzi subconștiente pe care nu stătu s-o analizeze, traversă culoarul, pînă pe scaunul de lîngă ea, apucîndu-i mîinile între-ale lui.

– Nu-i nimic. Nu vă faceți griji. Doar o mică turbulență. N-aveți de ce intra în panică.

Într-adevăr, păreau să fie singurii pasageri de la clasa întîi, care observaseră pierderea de altitudine bruscă, dar imediat corectată. Steward-

sele erau tot la bucătărie, de unde se auzea înconfundabilul clătănit al porțelanurilor. Cei alți pasageri, oricît erau de puțini în cursa aceea de noapte, fie dormeau, fie erau prea preocupăți pentru a fi observat că tînărul cel chipeș aproape sărise peste coridor, ca să i se alăture femeii deznădăjduite.

Mîinile calde, puternice, masculine, care le apucară pe ale ei, erau atît de elegant îngrijite, încît Keely le privi surprinsă un moment, înainte de a-și ridica ochii mirați spre chipul bărbatului, care era extrem de aproape de al ei însă, curios, nu se simțea deloc stînjinită.

– Scuzați-mă, își auzi ea vocea răspunzînd. N-am nimic. Sincer. Doar că...

Răgușeala din propriu-i gît o șocă. Unde erau intonațiile melodioase, care-i caracterizau de obicei vorbirea? Și de ce se blîbîia ca o idioată, cum o credea, fără-ndoială, omul acela? Cine altcineva s-ar mai fi comportat ca o femeie bătută-n cap, dacă nu una isterică și nevropată? Și de ce nu simțea nevoia să-și retragă mîinile dintr-ale lui?

În schimb, privi cei mai negri ochi, încadrați de cele mai negre sprîncene și gene, pe care le văzuse vreodată. Pe obraz, chiar sub ochiul stîng, avea o cicatrice lungă de un centimetru. Nasul îi era subțire și cizelat fin. Gura, lată și generoasă,

avea buzele periculos de aproape de a fi senzual. Maxilarele și bărbia exprimau, categoric, îndărătnicie și masculinitate, însă severitatea le risipea gropița adâncă din obrazul drept, aflată lângă colțul gurii aceleia care o intriga.

– Ei, altfel pentru ce există prietenii? Întrebă el, afișând acel suris care sensibiliza inimi și inspira numai încredere, devenit caracteristic pentru el, dar anatemă în ochii dușmanilor.

Ce dracu', pe cine protestezi? se întrebă. Nu se simțea ca un prieten. Fulgerile care electrizară atmosfera din afara avionului erau nimic pe lângă trăsnetul ce-l lovide drept în față, ajungând până-n inimă, când o privi pentru prima oară în față.

Verzi! Ochii ei erau verzi, mari, plini de integritate și sexy, de mama focului. Nu avea tenul ca piersica și laptele. Nu atât de deschis. Mai mult piersică și... miere, un soi de caisă, care vara se bronza auriu. O minimă tușă de machiaj îl accentua, dovedind mult gust.

Nasul era perfect. Gura... Dumnezeu, gura! Avea buzele moi și rujate cu un ruj în culoarea coralului lucitor.

Purta mici cercei-inel de aur la urechi. Un lanțisor subțire, tot de aur, îi împodobează baza gâtului. Nu avea inele pe degetele aflate încă în strînsoarea lui. Acest fapt îl bucură și mai mult.

Trupul femeii tremura ușor și, preț de-un nebunesc moment, își dori să fi știut cum ar fi fost s-o alină trepidând sub el de patimă dezlănțuită. Gîndul îl fascina și-l rușina totodată. Era evident că nu solicita asemenea reacții din partea unui bărbat. Pofta se năștea numai în mintea lui, însă exista, incontestabilă. Și totuși, nu era numai dorință primară. Se simțea îndemnat s-o acopere. Nu dominator, ci protector. S-o ocrotească. S-o îmbibe cu forța lui. Era o stare emotivă, strict masculină. Și n-o mai simțise niciodată, cu nici o femeie.

Pesemne că o parte din voracitatea gîndurilor îi strălucea în ochi, căci femeia începu să-și tragă ușor mîinile. Îi dădu drumul, fără tragere de inimă.

– Eu sînt Dax Devereaux, se prezentă el, mai mult ca să acopere acea stinghereală ce se ivise dintr-o dată între ei.

– Da, așa este, răspuse ea, după care rîse încet, nervoasă, de propriile-i cuvinte. Vreau să zic, acum vă recunosc. Încîntată de cunoștință, domnule congresman Devereaux. Eu sînt Keely Preston.

Ochii i se îngustară, privind-o, cu capul înclinat a concentrare.

– Keely Preston. Keely Preston. Unde-am mai

auzit numele ăsta? Ar trebui să vă cunosc de undeva?

Keely zîmbi.

– Numai dacă circulați cu mașina prin New Orleans. Sint reporteră de trafic a postului de radio K.D.I.X. Transmit din elicopter, în timpul orelor de vîrf.

Dax se plesni cu palma peste frunte.

– Sigur că dal Keely Preston! Ei bine, mă simt umilit să cunosc o asemenea celebritate.

Keely rîse din nou, spre încîntarea lui. Risul ei avea o sonoritate scăzută, muzicală. Fața aceea fermecătoare nu mai era încordată.

– Nu tocmai celebritate, răspunse ea, modestă.

– Ba cum să nu! se aplecă Dax înainte, pentru a șopti conspirativ: Cunosc oameni care n-ar îndrăzni să meargă zilnic cu mașina la serviciu fără îndrumările duminale de sus.

Înclină capul, lăsîndu-și sprîncenele stufoase peste ochii negri. Aceștia o priveau perplecși.

– Iartă-mă, pentru că fac o observație atît de deplasată, Keely, dar dacă zbori în fiecare zi...?

Lăsă întrebarea neterminată, iar Keely o încheie în locul lui:

– De ce m-am speriat acum cîteva minute? Întoarce capul, privind din nou pe hublou. Tre-

cuseră de lureșul furtunii, deși zigzag-urile fulgerelor continuau să lumineze orizontul în depărtare.

– E o prostie, știu. Nu despre zbor era vorba. Cum spuneai, fac asta zilnic. Cred că furtuna m-a tulburat.

Era o scuză jalnică, sunînd astfel pînă și-n pro-urile ei urechi. Nici nu voia să presupună cît de ridicol suna pentru Dax Devereaux.

De ce nu-i explica pur și simplu? De ce nu-i spunea că Preston era numele ei profesional și că avea și un altul? De ce să nu-i explice că uneori zborurile o înspăimîntau, că munca ei de zi cu zi în elicopter făcea parte din terapia pe care și-o autoperscrisese pentru a-și depăși propriile spaime?

Acele lucruri erau greu de împăcat cu ea însăși, și cu atît mai greu exprimabile prin viu grai. Știa din experiență că bărbații, cei necăsătorîți și atrăgători, se simțeau jenați cînd le descria împrejurările vieții ei. Nu prea știau cum s-o catalogheze. Pentru a se scuti pe ea însăși și pe Dax Devereaux de o asemenea situație jenantă, se rezumă la răspunsul vag pe care i-l dăduse. Dax părea satisfăcut de el, pentru moment.

Ca să abată vorba de la ea însăși, îl întrebă:

– Veți fi viitorul nostru senator de Louisiana?

Dax rise, ferindu-și capul, cu un manierism aproape bătelesc. Keely îi văzu citeva şuvițe ar-
gintii în părul negru. Frumos păr!

– Numai dacă-mi dă voie Opoziția. Ce părere ai? o întrebă el, de-a dreptul.

– Cred că aveți șanse foarte mari, răspunse Keely sinceră și fără rezerve. Dosarul dumneavoastră de congresman e foarte bun.

Dax Devereaux își făcuse un nume de prestigiu în statul natal. Era cunoscut ca reprezentant politic al muncitorilor. Adeseori, putea fi văzut în blugi și în cămașă de lucru, discutând cu pescari, agricultori sau muncitori din fabrici. Criticii lui luau în deridere aceste tactici, acuzându-l de nesinceritate și de demagogie. Susținătorii îl adora. În orice caz, ținea populația la curent cu activitățile lui. Nimeni din circumscripția sa electorală nu era în necunoștință de cauză cu privire la identitatea reprezentantului local.

– Nu mă consideri un „oportunist, tulburînd mereu apele ca să aibă de câștigat”? o întrebă, citind dintr-un recent editorial critic.

Keely, care citise articolul, zîmbi.

– Ei, trebuie să recunoașteți că nu prinde rău să aveți un nume ca Devereaux, cînd candidați pentru Oficiul public în statul Louisiana.

Dax zîmbi și el.

Promisiunea de mine

– Sint eu de vină că unul dintre stră-străbunicii mei a fost un ilustru creol francez? Nici nu știu dacă-i un avantaj sau un neajuns. Ai idee cît de barbar se comportau uneorî? Dueluri. Era o haîtă de snobi, luți la minie și cu singe fierbinte. Unul dintre strămoșii mei a scandalizat familia, însușindu-se cu o fată „americană”, după înfrîngerea lui Jackson de către britanici. Iar o oale neagră a familiei a mers pînă la a colabora cu yankeii, cînd armata unionistă a cucerit New Orleans-ul, în timpul Războiului Civil.

Keely rîdea de-a binelea.

– O.K., O.K. Descindeți dintr-o familie de cuțitari și de trădători.

Îl privi speculativ.

– Aș zice că sînteți visul oricărui publicist, re-marcă ea cu candoare.

– Ei, nu zău? replică el, iar ochii îi licăriră, vî-zîndu-i neașteptata stînjeneală.

Keely răspunse, încurcată:

– Voiam să zic că ambele dumneavoastră nume încep cu *D* și se termină cu *x*. Cu siguranță, un agent publicitar deștept ar putea face din asta minuni, în timpul campaniei. Plus tinerețea dumneavoastră și... aspectul plăcut. Oarecum, un tip asemănător lui John Kennedy.

– A, dar domnul Kennedy a avut-o pe doamna

Kennedy. Eu nu am în patrimoniul o soție altă gătoare.

Keely știa acest lucru. Toată lumea îl știa. Bu-lăcia lui Devereaux era un subiect cu care Opo-zitia își făcea de cap în voie. Felul cum arăta nu era de nici un ajutor. Unii considerau că un ce-libatar chipeș reprezenta o amenințare de-a dreptul mortală, când venea vorba despre politica propriu-zisă.

Keely își coborîse privirea în poală. Genușii lui Dax era atât de aproape de al ei, încît îi simțea țesătura pantalonului pe picior. Nu se retrase. În schimb, ridică ochii spre el, pentru a-l surprinde studiind-o atent.

– Nici măcar în perspectivă nu am o soție bună, continuă el.

Keely înghiți în sec.

– Nu?

Întrebarea abia se auzise peste o mică explo-zie de respirație tremurătoare.

– Nu.

Glorioasa abținută sexuală. Era atât de ex-ploatată în filme, în cîntece și în cărți. Dar putea fi dureroasă, cînd o aplicai efectiv. Tumultul ce se acumulase în pieptul lui Keely, pe cînd îl privea pe Dax, nu se lăsa ușor stăvilit. Timp de atîția ani i se refuzase recunoașterea, viața însăși. Acum, cînd

avea o șansă, înfloreau în proporții enorme, dilan-du-i pieptul, umplîndu-i întreg trupul, pînă la a-l tăia respirația. Dar, înainte de a muri de pe urma acelei dulci sufocări, i se acordă o recreație.

Stewardesa se aplecă lîngă fotoliul lui Dax, spunînd:

– Văd că ați făcut cunoștință. Vă pot aduce ceva, domnișoară Preston? Domnule congres-man Devereaux?

Dax, care nu-și luase ochii de la Keely, o în-trebă calm:

– Bei cu mine un brandy?

Keely încercă să vorbească, dar nu reuși, așa că se rezumă să dea din cap, mutește. Întor-cîndu-se spre stewardesă, Dax spuse:

– Două brandy-uri.

Keely profită de acest interval, ca să-și revină. Își trecu limba peste buze, clipi de cîteva ori din ochi, trase de trei ori adînc aer în piept și-și șterse de fustă palmele umede. Piciorul lui rămăsese în același loc. Dacă nu cumva era și mai aproape. Ce înălțime avea? Nu apucase să observe, cînd Dax apăruse lîngă ea, pe neașteptate, apucînd-o de mîini.

– Keely?

Își ridică privirea spre el. Era serios la față.

– Dacă voi candida pentru senat, mă votezi?

Riseră, iar tensiunea se risipi. Li se serviră brandy-urile, iar Keely luă o sorbitură nesigură. Nu-i plăcea, dar nu lăsă să se vadă.

- Vorbește-mi despre munca ta. Trebuie să fie distractivă și interesantă, spuse el amical.
- Din afară pare mult mai spectaculoasă decât dinăuntru, te asigur. Dar îmi place totuși.
- Nu te-ai săturat niciodată să te asalteze pen-tru autografe gloata de admiratori?
- Să nu uităm că lucrez la radio. Oamenii nu-mi recunosc prea des figura. Dar, dacă-mi fac apariția în public, din partea postului, sînt oare-cum tratată ca un V.I.P.

- Poate-ar trebui să treci într-un mediu de in-formare mai vizibil.

- Televiziunea? Nu, mulțumesc! replică ea cu emfază. Las camerele de luat vederi în seama prietenei mele, Nicole.

- Nicole...? Și mai cum?

- Nicole Castieman. Prezintă actualitățile de la ora șase ale postului de televiziune din clădirea comună cu a postului de radio unde lucrez eu.

- Mda, o știu din perioadele cînd stau în New Orleans. Blondă?

- Da. Bărbații n-o uită niciodată pe Nicole, co-mentă Keely, fără ranchiună. Noi două sîntem prietene bune, de ani de zile. Se desfată în arză-

toarea-i popularitate. Cînd ieșim împreună, el i se acordă toată atenția.

- Mă-ndoiesc, replică scurt Dax.

Uitîndu-se la el, Keely văzu că vorbea serios. Își mută repede privirea.

- Nu mi-aș schimba munca pe a ei, spuse ea.
- Presupun că e istovitoare. Nu-ți afectează viața personală? Familia?

Era o întrebare cu două tășuri, iar Keely pre-feră să se eschiveze. Îi surise.

- Reușesc să le împac pe amîndouă.

Abandonară subiectul.

Anunțul pentru centurile de siguranță se aprinse, iar stewardesa veni să le ia paharele. Pilotul anunță aterizarea pe Aeroportul Național. Ascultară amîndoi, fără să audă, care erau con-dițiile meteorologice în capitală. Nu se priveau, însă nici n-ar fi avut de ce. Acuta apropiere reci-procă era inconfundabilă.

Mîna lui Dax stătea pe brațul dintre fotolii. Era puternică, prelungă, cu degete conice și presă-rată cu păr negru. O mînă frumoasă. Purta un inel de aur cu sigiliu pe degetul inelar. Ceasul îi era prins la încheietură cu o curea din piele de aliga-tor. Avea cadran rotund, cu cifre romane groase. Nu arăta decît ora. N-avea calendar, nici sonerie, nici cîntecele, nici cronometru, nici afișaj lumi-

nos, sau alte gadgets-uri. Numai cele două ace subțiri, care indicau timpul. Lui Keely îi plăcea acest lucru.

Ținând cont de profesia lui, s-ar fi așteptat să îmbrace un costum gri-conservator. Însă Dax Devereaux purta pantalonii din păr de cămilă, un blezăr bleumarin, la două rînduri, cămașă bej și cravată în dungi, de bun-gust.

Era ceva în neregulă cu el? Vreun mic defect? Pînă una-alta, Keely nu observase nici unul.

Dax își privea și el mina, ostentativ. În realitate, calcula distanța dintre degetele lui relaxate, cu vîrfurile în jos, și întinderea netedă a piciorului, aflat lîngă ele. Keely stătea cu picioarele alăturate pudic, dar poziția îi îngăduia lui Dax să-i întrezească, ispititor, coapsa învăluită în mătase. Un tiv de dantelă bleu-bébé se ȳtea de sub marginea fustei. Inima îi bubuia în piept. Un furou bleu! Era oare un semi sau unul întreg, cu bretele de satin?

Blestemă calea desfrînată pe care i-o apucau gîndurile. Erau nedrepte față de ea. Și incomode. Și-l făceau să amețească. Se foi în fotoliu, răsucindu-se brusc spre ea.

– Cît timp stai la Washington?

– Nu... Nu-s sigură. Depinde de... mai multe, răspunse ea enigmatic.

– Unde vei locui?

Promisiunea de mîine

Keely se crispa. Situația devenea periculoasă.

Dax se apropia prea mult de ea. Era prea atrăgător, prea apetisant. Sosise momentul să-i pună capăt, înainte de a începe.

– Nu știu. Mă gîndeam să telefonez la un hotel, de pe aeroport.

Dax știu imediat, după eschiva ochilor verzi și după tonul ezitant din voce, că îl mințea, dar o iertă bucuros. Nu era decît prudentă. Îi confirma părerea anterioară. N-avea obiceiul agățatului. Avea s-o găsească el.

– Mi-a făcut mare plăcere, Keely.

Zîmbi, întinzînd mina într-un gest prietenos. Keely i-o acceptă, cu aceeași intenție, și o strînse, dar în același timp se minună cît de adîncă îi era gropița aceea.

– Îți mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor.

Buzele lucioase i se despărțiră, dezvăluindu-i dinții strălucitori și drepți, iar Dax trebui să facă un mare efort pentru a-și muta ochii dinspre gura ei.

– La revedere, o salută, ridicîndu-se, pentru a se retrage pe culoar.

– La revedere.

Reveni la locul lui, ca să-și ia lucrurile, pregătindu-se pentru aterizare, care avu loc peste cîteva minute și fu executată impecabil. Keely rămase cu privirea drept înainte, spre partea din

față a avionului, puțin către hublou, deși era conștientă de prezența lui în spatele său.

Cînd avionul 727 se opri, rămase un moment așezată înainte de a se ridica să-și ia impermeabilul de deasupra. Își feri rapid ochii de zona unde se afla kongresmanul Devereaux, deși distingea cu coada ochiului că își îmbrăca pardesiul. Se hotărî ca pe-al ei să nu și-l pună încă. Poate s-ar fi oferit s-o ajute. Atunci, trebuia s-o atingă din nou și prefera să evite acest lucru.

Keely își luă poșeta și mica servietă-diplomat, așezîndu-și impermeabilul pe braț, înainte de a ieși între fotolii.

Dax îi făcu loc să treacă înaintea lui.

- Ai bagaje? o întrebă.

- Da. Dar dumneata?

Clătină din cap.

- Drumul ăsta îl fac lejer.

- Aha.

Altceva nu avea de spus. Intră în tunelul mobil, viu luminat, care făcea legătura dintre aeronavă și terminal, parcurgîndu-l cu pas vioi. Era ridicol! De ce nu se întorcea pentru a lega o conversație amicală și neangajantă cu ei? Știa că o urma în deaproape. De ce nu vorbea cu ea? Amîndoi se comportau ca niște adolescenți aiuriți. Dar era mai bine așa. Discreția îi dicta să se țină cît mai

departe de el. Era mai sigur.

Intră în aeroport. Exact în timp ce trecea de ușă, un iureș de reporteri cu microfoane și camere de luat vederi se apropiară năvalnic. Curiozitatea o îndemnă să se uite în spate.

Dax fu înconjurat imediat de reporteri cu blitz-uri. Zimbea, parîndu-le întrebările rapide și sporovăind cu ei despre vremea urîtă de la Washington. În timp ce un reporter mai agresiv îl mitralia cu o întrebare, pe care Keely n-o putu auzi, Dax își ridică ochii, peste capetele mulțimii, și o văzu. Zimbi aproape cu o expresie de scuză. Keely murmură o formulă de rămas bun, apoi se întoarse și porni spre scara rulantă.

După ce singura ei valiză fu luată de pe carusel și confruntată cu numărul înscris pe bilet, Keely o ridică și începu să-și croiască drum prin aeroport, ieșind pe trotuar. Opri un taxi care trecea și tocmai se dădea la o parte, pe cînd șoferul îi introducea valiza în portbagaj, cînd un alt taxi opri scrișnind pe culoarul alăturat.

Dax deschise portiera din spate și ieși ca o ghiulea, ocolind portbagajul mașinii, pentru a sări pe bordură în fața lui Keely. Respira greu. Noaptea era friguroasă. Respirația lui forma aburi între ei.

- Keely...

Părea deconcertat, nemulțumit de el însuși, agitat.

– Keely, încă nu vreau să ne luăm rămas bun. Vii să bem o cafea, undeva?

– Dax...

– Știu. Sînt un străin. Nu ești genul care să te lipești de un bărbat în avion, ba chiar nicăieri, la o adică. Nu vreau să te jignesc cu invitația asta. Doar că...

Își trecu mîna prin părul răvășit de vînt. Avea gulerul pardesiului ridicat, încadrîndu-i linia rigidă a maxilarului.

– Of, la dracu', înjură el încet și-și înfundă mîinile în buzunarele pardesiului, pe cînd scruta traficul aglomerat; apoi, o privi din nou. Vreau doar să mai stăm un timp împreună, să te cunosc mai bine. Nu-i chiar atît de tîrziu. Vii cu mine la o cafea? Te rog!

Cum ar fi putut cineva să reziste acelei gropițe, surîsului acelui îmblîtor? Și totuși, Keely Preston trebuia s-o facă.

– Îmi pare rău, Dax. Nu pot.

Cineva dintr-o mașină oprită în spatele taxiului parcat neregulamentar claxonă nervos. Șoferul taxiului ei îi privi încruntat, nerăbdător. Nu-l luară în seamă.

– Ai întîlnire cu altcineva?

– Nu.

– Ești prea obosită?

– Nu, eu doar...

– Ce?

– Pur și simplu nu pot.

Își roase buza de jos, nervoasă.

– Asta nu-i un răspuns, Keely, zîmbi el cu blîndețe, întrebînd-o apoi: Te dezgust?

– Nui!

Vehemența răspunsului îi entuziasmă, iar pe ea o făcu să încremenească.

Privi în altă parte, săgetînd orbește cu ochii spre mașini și spre luminile aeroportului ce scînteiau prin ceața subțire, care se lăsase.

– Iată de ce nu pot veni cu tine, Dax...

Vorbea atît de încet, încît Dax trebui să-și aplece capul ca s-o audă.

– Sînt măritată.

Capitolul 2

Capul i se smuci înapoi, de parcă ar fi primit un pumn în barbă, senzație pe care de fapt o și avea. O privi pe Keely care stătea cu capul în plept, privind asfaltul umed de sub picioare.

– Măritată? icni el.

Era un lucru de neconceput, respingător.

Atunci Keely îl privi drept în ochi și fără nici o expresie. Cu vocea complet lipsită de inflexiuni, răspunse:

– Da.

– Dar...

– La revedere, Dax.

Îl ocoli, deschise smucit portiera taxiului și se lăsă să cadă înăuntru.

– *Capital Hilton*, îi spuse ea șoferului care o

Promisiunea de mîine

privea crunt, cu ostilitate fățișă, pentru că-l făcuse să aștepte atît de mult.

Taxiul se smulse de la bordură, înscrîindu-se îndrăzneț în fluxul circulației. Keely nici nu observă manevra riscantă. Își acoperea fața cu minile, apăsîndu-și degetele mijlocii în centrul frunții care-i pulsa de-o durere ascuțită.

Sosise în sfîrșit momentul. Clipa care o îngrozea de ani de zile. La douăsprezece mii de metri altitudine, înfîlîise un bărbat. Un bărbat care făcea situația cu atît mai insuportabilă.

Kelly Preston Williams era căsătorită de douăsprezece ani, dar nu fusese soție decît trei săptămîni. Ea și Mark Williams fuseseră doi liceeni îndrăgostiți. El era starul sportiv al orașelului lor natal, de pe litoralul statului Mississippi. Ea era șefa galeriei de suporterite. Se întîmpla în anul 1969. Drogurile, băuturile tari și moravurile ușoare încă nu pătrunseseră în liceele din sudul rural. Societatea în care crescuseră ea și Mark era încă înduioșător de rustică. Continuau să se afle la modă fotbalul regional, picnicurile, unde participa tot orașul, și evenimentele bisericești.

După absolvire, Keely și Mark se înscriseră amîndoi la Universitatea de Stat Mississippi. Datorită orarului încărcat de cursuri, precum și al antrenamentelor istovitoare la fotbal, notele lui Mark au scăzut pînă a picat pe primul semestru.

Războiul din Vietnam încă mai reprezenta o amenințare pentru orice tânăr, iar Mark i-a căzut victimă. De cum a fost anunțată comisia de încorporare despre mediile lui la studii, calificativul de recrutare i s-a schimbat și a primit ordinul de chemare. Două săptămâni mai târziu, a pornit spre cazarma de instrucție.

Keely fusese cu ideea să se căsătorească imediat ce primiseră vestea luării în armată. Insistase, stăruise, plînsese, amenințase, pînă îl învinsese. În cele din urmă, Mark a consimțit, împotriva propriei lui păreri mai înțelepte, iar părinții au fost anunțați să-i însoțească la cabinetul pastorului, în ziua stabilită. Și s-au căsătorit.

Au mers cu mașina la New Orleans să-și petreacă weekend-ul, apoi s-au întors acasă pentru cele două săptămâni rămase, înainte de a-l lua autobuzul militar. După trei luni la Fort Polk, Louisiana, a fost trimis la Fort Wolters, Texas. Fusese selecționat pentru a începe instrucția de pilotaj pe elicopter.

Cele patruzeci de săptămâni necesare instrujului de zbor, au fost înghesuite în douăzeci și cinci. După o despărțire de șase luni, lui Mark i s-a acordat o permisie de o săptămână, alături de mireasa lui, înainte de a fi expedit pe front.

Mariajul se consumase cu pasiunea tandră și reținută a celor foarte tineri, dar încă mai exista o

anume puritate în îmbrățișările lor arzătoare dinaintea plecării spre un infern, pe care nu și l-ar fi imaginat nici în cele mai îngrozitoare coșmaruri.

Keely a continuat să urmeze Universitatea, angajându-se să lucreze după cursuri, pentru a reține cheltuielile. Seara, îi scria lui Mark scrisori lungi, însuflețite, pline de vești. Pe ale lui le primea sporadic. Uneori, ajungeau cite două-trei o dată, alteori treceau săptămîni în șir, fără a sosi vreo știre de la el. Îi devora scrisorile, prețuind fiecare cuvînt dragăstos.

Apoi, nimic. Cîteva săptămîni, o lună, n-a mai primit nici o veste, nici ea și nici părinții lui. Apoi a vizitat-o un ofițer trimis de la Fort Polk. Elicopterul lui Mark fusese văzut prăbușindu-se, dar despre pilot nu se știa unde ajunsese, nici în ce condiții. Nu i se confirmase moartea. Trupul lui nu fusese găsit printre resturi. Nici prizonier de război nu era declarat. Pur și simplu dispăruse.

Și, pînă în ziua de azi, asta era tot ce aflase Kelly Williams despre soțul ei. Figura pe o listă cu două mii șase sute de oameni încă declarați „Disparați în acțiune, în Asia de Sud-Est”.

În ultimii ani, Keely nu stătuse cu minile-n sîn, făcînd eforturi susținute de a-i menține pe acești dispăruți în luptă în atenția publicului. Împreună cu alte soții aflate în circumstanțe similare, organizase un grup de acțiune.

Rezemîndu-se de tapiseria prăfuită, cu miros de fum, a taxiului, privi absentă peisajul din Washington, ce gunea pe-alături. Doisprezece ani. Progresase cu ceva pînă acum, de cînd aflate prima oară despre dispariția lui Mark?

Încălță într-o miasmă de deziluzii și depresiune, terminase studiile cu diplomă de ziaristă. Își luase licența și se mutase la New Orleans. Prietene o slujbă de „boboc” la *Times-Picayune*, cu grandioasa titlatură de redactor de ediție. Rămăsesse acolo cîțiva ani, croindu-și treptat drum spre poziția, deloc rîvnită, de reporter-ucenic. Evenimente, pe care era trimisă să le raporteze, erau atît de neînsemnate, încît articolele ei apăreau îngropate în mijlocul ziarului.

Prin telefonul-fără-fir gazetăresc, aflate că un redactor de la un post local de radio plecase pe neașteptate, datorită unei indiscreții cu centralista în orele de program. În pauza de masă, Keely s-a dus să-l viziteze pe hărțuitul director de știri, l-a vrăjit s-o angajeze și a doua zi și-a început noua slujbă. Îi plăcea. Cel puțin, era mai dinamică decît subiectele anoste pe care le scrisese.

A cunoscut-o pe Nicole Castleman la bufet, cînd au întins concomitent mîinile spre aceeași sticlă de ketchup. S-au împrietenit, iar cînd cuiva i-a venit ideea novatoare de a urca o femeie cu voce sexy în elicopterul de la circulație, Nicole a

propus-o pe Keely.

Ea le-a ascultat propunerea cu un amestec de groază și neîncredere. În viața ei nu mai vorbise la microfon. Și să se urce zilnic într-un elicopter! Mark! Elicopterul lui fusese văzut cîzînd, sub foc concentrat. Explodase, dar nu se găsisse nici un cadavru. Nu era în stare.

Însă a făcut-o, considerînd că acea funcție era modul ei de a menține vie amintirea lui Mark. De-a lungul anilor, aceasta începuse să se șteargă. De asemenea, munca o obliga să-și înfrunte pieptiș justificata teamă de aeronave. Kelly Preston Williams detesta să-și recunoască frica de orice.

Prietenia cu Nicole Castleman s-a cimentat de-a lungul anilor. Erau capabile să discute, cu o sinceritate, uneori, dureroasă. Cu o seară în urmă, Nicole se așezase în poziție indiană pe patul lui Keely, în timp ce aceasta își făcea bagajele. Încercase să-i mute gîndul de la actuala misiune.

– Nu te-ai martirizat destul, Sfîntă Keely? Doamne ferește! Devotamentul față de cauzele pierdute este singurul tău cusur! strigase ea, chiar în timp ce o ajuta să-și aleagă hainele pentru călătorie.

– Nicole, am discutat asta de-atîtea ori în anii de cînd ne cunoaștem, încît aproape că te pot cita textual. Ar trebui să înregistrăm conversația și ori de cîte ori simțim că se apropie o ceartă, punem banda, ca să nu ne consumăm oxigenul.

– Sarcasmele nu te prind, Keely, așa că scu-tește-mă cu magnetofonul. Știi că am dreptate. De fiecare dată când te întâlnești cu celelalte ne-veste, vii acasă deprimată și așa rămii săptămîni de-a rîndul.

Se rezemase pe spate, dezvăluindu-și silueta planturoasă, demnă de invidie. Era numai una dintre armele ei. Avea o veritabilă coamă blondă și ochi albaștri ca marea. Surîsul ei era înșelător-angelic. Gura aceea de heruvim era capabilă să dezlănțuie șiraguri de obscenități ce-ar fi făcut să ardă de rușine obrazul celui mai tîrnosit matelot.

– E datorია mea, Nicole. Mi-au cerut să le fiu purtătoare de cuvînt, fiindcă sînt cea mai calificată. Am acceptat. Și o voi face. În plus, cred în ceea ce fac. Nu pentru mine, ci pentru celelalte familii. Dacă în Congres se votează pentru declararea bărbaților noștri, ca fiind morți, atunci solda lor militară, care ne revine automat nouă, va fi oprită. Nu mă pot culca pe-o ureche, văzînd cum se întîmplă asta, fără să fac nimic.

– Keely, știu că la început, cînd s-a organizat totul, aveai motive temeinice. Dar purgatoriul ăsta nu se mai sfîrșește odată? Cînd au fost eliberați P.O.W.¹-ii, iar Mark nu era printre ei, te-ai îmbolnăvit. Știu. Am fost de față. Te-am văzut cunos-

1. – *Prisoner Of War* = prizonier de război

cînd iadul pe pămînt. Ai de gînd să treci mereu, la nesfîrșit, prin asta?

– Dacă trebuie, da. Pînă voi afla ceva despre soțul meu.

– Și dacă nu afli niciodată?

– Atunci vei avea suprema satisfacție de a-mi spune: „Ți-am zis eu.“ Să iau bluza asta ecru sau pe cea gri la taiorul bleumarin?

– Gri cu bleumarin. Minunat, bombănise Nicole, total exasperată. Aia ecru. Te-arată mai puțin văduvă.

Astfel că acum Keely se afla la Washington, pentru a se prezenta în fața unei subcomisii parlamentare, în numele soțiilor și familiilor celor dispăruți în luptă și a susține să se renunțe la propunerea de a-i declara morți oficial pe cei dispăruți.

La întîlnirea cu acea adunare de congresmeni, oare avea să se gîndească la durerea ei? La a celorlalți? La Mark? Sau la bărbatul pe care-l cunoscutuse astă-seară? Cel care spusese, aproape timid: *Vreau doar să mai stăm un timp împreună, să te cunosc mai bine. Și căruia ea trebuise să-i răspundă: Sînt măritată.*

– Hilton, anunță ursuz taximetristul.

Își dădu seama că se oprise de cîteva secunde.

– Mulțumesc, îngăimă ea.

Plăti taxiul, își duse valiza în hol și se cază în

camera rezervată de cîteva săptămîni. Inconștient, semnă în registru cu numele Keely Preston, după care, parcă amintindu-și cu înfrîiere, adăugă Williams.

Camera era rece, sterilă și impersonală, lucru inevitabil pentru toate camerele de hotel din marile orașe. Cum fusese odaia în care își petrecuseră ea și Mark scurta lună de miere? Nu mai ținea minte. Își putea aminti foarte puțin din timpul petrecut împreună după căsătorie. Cînd și-l amintea pe el, era ca erou al fotbalului sau ca șef de promoție la liceu, ori ca partener la balul de Sfințitul Valentin.

În acele două săptămîni frenetice alături de părinții lui, Mark fusese nervos și stînjinit de faptul că o culcase în camera lui. În prima noapte, Keely se tirase peste salteaua îngustă, ca să-l îmbrățișeze și să-l sărute. El se sflise și-i amintise, în șoaptă, că părinții lui se aflau dincolo de peretele subțire. În seara următoare, inventase o scuză jainică față de părinți și leșise cu Keely din casă. Merseseră cu mașina pînă la lac, parcaseră și se înghesuiseră pe bancheta din spate a Chevrolet-ului. Pentru Keely, noaptea aceea, precum și cele următoare, nu prea reușiseră să mute munții. Dar îi lubise pe Mark și altceva nu mai conta.

Keely se înfroră în camera friguroasă, în timp ce-și scotea haina. Deschise sistemul stereo în-

corporat în noaptea, reglă termostatul și începu să-și despacheteze valiza, nelăsînd încreșturile tuturor hainelor înainte de a le egăla cu grijă în dulap. Aproape termină, cînd sursă telefonul de lângă pat.

- Alo, răspunse ea.

- Keely, sînt Betty Allway. Voleam doar să văd dacă ai ajuns cu bine.

Betty era cu zece ani mai vîrstnică decît Keely și avea trei copii. Soțul ei dăduse de peste zece ani, și totuși femeia refuzase să abandoneze speranțele. Asemenea lui Keely, nici ea nu accepta măsura legală de a-i declara soțul mort. Se cunoscuseră cu cîțiva ani în urmă, lucraseră împreună în comitetele P.R.O.O.F. și corespondau frecvent. Ca de obicei, Keely era inspirată de curajul nestăvilit al lui Betty Allway.

- Bună, Betty. Ce faci? Dar copiii?

- Toată lumea este bine. Tu? A fost plăcută călătoria de la New Orleans?

Prin mintea lui Keely fulgeră o imagine orbitor de exactă a lui Dax Devereaux. Trima ei făcu un salt mortal.

- Da. Fără evenimente.

Mincinoaso, se acuză în sinea ei.

- Ești neliniștită pentru mine?

- A, nu mai mult decît sînt întotdeauna cînd trebuie să mă confrunt cu un grup de congres-

meni posomorât, care ține cu grija baierele puștii naționale.

Betty rise bine dispusă.

– Nu pot fi la fel de impresionanți ca generalii Vanderslice. Am trecut noi prin momente și momente. Și știți că toți avem încredere în tine.

– Voi încerca să nu vă dezamăgesc.

– Dacă nu iese așa cum vrem noi, nu tu vei fi de vină, Keely. La ce oră e întâlnirea, mine dimineață?

Stabilirea să se întâlnească în cafeneaua hotelului și să plece de-acolo spre sala de conferințe de la Camera Reprezentantilor.

Keely închise, încercând să-și alunge amărăciunea care o cuprinsese dintr-o dată și începu să se dezbrace de hainele mototolite cu care călătorise. Ajunsesse la lenjerie, când telefonul sună din nou.

Probabil că Betty uitase vreun amănunt.

– Alo, spuse Keely pentru a doua oară.

– Nu porți verighetă.

Scoase un ușor țipăt, strângându-și pe trup semifuroul, ca pe un scut, de parcă Dax ar fi putut-o vedea prin telefon. Se prăbuși pe pat, genunchii refuzând s-o mai susțină.

– C... cum ai știut unde să mă găsești?

– Am pus C.I.A. pe urmele tale.

– Ai...

Promisiunea de mâine

– Ușurel, ușurel, rise Dax. Nu știi de glumă? De fapt, te-am urmărit cu taxiul până la hotel.

Keely nu mai spuse nimic. O dezarma complet. Tremura, răducind cablul telefonului între degete, cu privirea spre cuvertura vărgată, îngrozindu-se de momentul când trebuia să închidă, când n-avea să-i mai poată auzi în ureche respirația ușoară.

– Nu mi-ai răspuns la remarcă, spuse el în cele din urmă, pentru a sparge tăcerea, pe care nici unul dintre ei n-o considera incomodă.

– Ce? A, vorbești depre verighetă? Ba da, o port, dar nu când știu că-mi vor transpira minile, ca atunci când zbor. De-asta n-o aveam azi.

– Aha.

Dax inspiră profund, cu remușcare.

– Mă rog, în cazul ăsta, nu poți acuza omul că s-a repezit să tragă o concluzie greșită, deși plină de speranță.

Cum Keely nu răspunde, continuă:

– Sau poți?

Auzind asta, Keely rise, deși situația nu avea nimic comic.

– Nu, nu pot acuza omul că s-a repezit să tragă o concluzie greșită. Trebuia să-ți fi spus imediat că sint măritată.

Între ei se lăsă din nou tăcerea, puțin mai încordată decât prima oară.

- Nu ți-ai mâncat cina în avion. Probabil ți-e foame. Ce-ar fi să ieșim la o gustare împreună?

- Dax!

- O.K. Scuză-mă. Îmi curge perseverența prin vene.

Din nou liniște.

- Nu pot ieși cu tine, Dax. Te rog să mă înțelegi. Mă crezi, nu-i așa?

Dintr-o dată, i se părea vital s-o priceapă.

O urmă de înjurătură înceată sfârși prin cabluri, urmată de un oftat adînc.

- Da, din păcate, înțeleg.

- Ei...

Tăcu. Ce-ar fi fost de spus în acel moment? Încîntată de cunoștință? Ne mai vedem? Succes în cursa pentru senat? În schimb, îi spuse:

- Noapte bună.

Nu era chiar atît de categoric ca „la revedere”.

- Noapte bună.

Oftă cu regret, punînd receptorul în furcă.

Aproape că o auzea pe Nicole urlîndu-i în ureche: „Ți-ai pierdut mințile-alea veșnic-îndrăgostite?”

Faptul că se certau încontinuu despre impli-carea lui Keely în P.R.O.O.F. era nimic pe lîngă meciurile pe tema vieții ei sentimentale sau, mai la obiect, a lipsei acesteia.

Nicole iubea bărbații. O iubeau și ei. Trecea printre ei cu neglijența majorității femeilor față de

o cutie de Kleenex-uri; îi folosea și-i arunca aproape zilnic. Dar, cît timp era cu unul, îl iubea fără limite. Își găsea bărbați de toate tipurile, mărimile și pedigree-urile. Și-i adora pe toți.

Cum reușise Keely să-i rămînă credincioasă timp de doisprezece ani soțului ei, asta depășea puterea de înțelegere a lui Nicole.

- Doamne ferește, Keely. Doispe ani de trai cu un singur bărbat ar fi și-așa destul de hidoși, dar doispe ani de trai cu o amintire dragă devin deja o chestiune absolut bovină.

- Nu e „un bărbat”. E soțul meu, replicase Keely cu răbdare.

- Dacă soțul ăsta al tău se-ntoarce acasă într-o bună zi, ceea ce, sînt dezolată să spun, mă cam îndoiesc, crezi c-o veți lua de unde-ați lăsat-o? Fii serioasă, Keely. Ești prea inteligentă pentru așa ceva. Pentru numele lui Dumnezeu, n-ai de unde să știi prin ce-a trecut. Nu va mai fi același om pe care ți-l amintești. Și nici tu nu mai ești suporterita cu bujori în obrăjori, draga mea prietenă.

- Mulțumesc, i-o retezase sec Keely.

- Asta nu-i o palmă, ci un compliment. Ești femeie, Keely! Ai nevoie de bărbați sau, dacă asta-nseamnă să cer prea mult de la moralitatea ta depășită, de un bărbat. Îți împrumut eu unul dintr-ai mei.

Keely rîsese, în ciuda enervării.

- Nu, mulțumesc. Nu cunosc nici un bărbat de-al tău, pe care l-aș dori. Decît pe Charles, poate, îi aruncase o privire piezișă ea prietenei sale.
- Ăla? Nu-i unul dintre „bărbații mei”.
- Nu?
- Nu!
- E îndrăgostit de tine, Nicole.
- Îndrăgostit! Nici măcar n-a încercat vreodată să mă ia în pat. Tot ce vrea este să mă bată la cap, chestie care-i reușește grozav de bine.
- Nu-ți face toate chefurile, dacă asta vrei să zici.
- Nu discutăm despre Charles și despre mine, replicase tăios Nicole. Despre tine și despre un bărbat, discutăm.
- Bine, răspunsese dramatic Keely; își propuse mîinile în șolduri, întorcîndu-se cu fața spre Nicole. Să zicem că îmiînesc *un bărbat*. Crezi că *un bărbat* s-ar mulțumi mult timp să mă plimbe pe la filme și restaurante, fără a se aștepta la vreo formă de răsplată?
- Nu. Ești atrăgătoare, inteligentă și sexy cît cuprinde. Ar vrea să te tăvălească un-doi.
- Exact ce voiam eu să spun. N-aș fi în stare, Nicole. Sînt măritată cu altcineva. Așa că, gata povestea. Gata prietenia. M-am întors la pătrățica unu.
- Nu neapărat. Ai putea să te culci cu respec-

- tivul. Ai putea chiar să te „îndrăgostești”, cum înșiști tu cu atîta osîrdie. Poate chiar să-ți găsești calea spre a obține ca Mark să fie declarat...
- Nu spune mai departe, Nicole.
- Avertismentul din vocea lui Keely retezase complet discuția.
- Nicole rămăsese cu capul în piept, spășită, studiindu-și unghiile bine manichiurate. În cele din urmă, ridicase privirea spre Nicole, cu un zîmbet pocăit.
- Iartă-mă. Am mers prea departe.
- Se apropiase și-și îmbrățișase cu căldură prietena, sărutînd-o pe obraz.
- Te sîcîi, fiindcă țin la tine.
 - Știu. Și eu țin la tine. Dar asupra subiectului ăstuia nu vom cădea niciodată de acord, așa că hai să vorbim despre altceva. Bine?
 - Bine, consimțise Keely.
- Apoi, Nicole continuase:
- Eu tot cred că niște tumbe strașnice, prin fin, cu un armăsar al dracu', ți-ar face un mare pustiul de bine.
- Dacă Nicole ar fi știut că refuzase o invitație la cafea cu Dax Devereaux, unul dintre cei mai eligibili burlaci ai țării, fără-ndoială că ar fi strîns-o de gît.
- Nu e să fie, Nicole. Iartă-mă*, spuse Keely în sine ei, aprinzînd tubul de neon din baie. Avea

nevoie de un duș fierbinte, ca să scape de tensiunea ce-i contracta toți mușchii din trup. Apoi, urma să se ghemuiască în pat și să-și studieze însemnările pentru cuvântarea de a doua zi.

Apa, după cum reieși, era caldută, dar suficientă, și se simțea mai bine când ieși, înfășurându-și părul ud într-un prosop și îmbrăcând halatul flaușat, gros. Prosopul albastru al hotelului și halatul ei galben se asortau ca penele unui papagal, dar cui îi păsa?

Tocmai aprindea veioza de lângă patul deja desfăcut, când auzi o bătaie ușoară în ușă. Cu prudența caracteristică femeii care locuiește singură, se apropie încet de ușă și controlă ca lanțul de siguranță să fie la locul lui.

- Da? întrebă ea încet.
- Room-service.

Se rezemă de ușă, lipindu-și fruntea de suprafața rece. Încercă zadarnic să-și calmeze accelerarea imediată a bătailor inimii. Deschise gura să răspundă, dar constată că i se uscăse și înghițiți un nod.

- Ai înnebunit? izbuti ea să scrișnească.
- Probabil, răspunse Dax. Asta-i una dintre cele mai mari timpenii pe care le-am făcut în ultima vreme, dar...

- Keely și-l putu imagina ridicând din umeri.
- Pot să intru?

- Nu.
- Keely, o să se aleagă praful de reputația ta, ca să nu mai vorbim de a mea și de-a campaniei mele electorale, dacă trece cineva pe culoarul ăsta și mă vede la ușa ta. Ar fi exact à la Carl Bernstein și Bob Woodward¹ să mă găsească aici. Așa că, te rog, deschide ușa, pînă nu se-ntîmplă o asemenea catastrofă. Am ceva pentru tine.

O intuiție sîcitoare din străfundurile creierului o înștiință că n-avea să pînă n-o vedea. Trase lanțul și deschise ușa. Dax stătea în prag, cu o tavă. Purta o cămașă sport și blugi. Pe cap avea un chipiu de liftier.

Keely rîse, rezemîndu-se vîguită de tocul ușii.

- Ce faci aici?
- Aici locuiesc.
- Aici locuiești?
- Da. Sus, la ultimul etaj. Nu e practic pentru un burlac să aibă casă în D.C.² Este al naibii de scump. Așa că am închiriat aici un apartament.
- Deci de-asta ți-a fost atît de comod să mă urmărești. Oricum veneai aici, îl tachină Keely.

1. - Cei doi ziaristi de la Washington Post care au demascat cazul Watergate, ulterior autori ai cărții „Toți oamenii președintelui” și portretizați în filmul omonim al lui Alan J. Pakula de actorii Dustin Hoffman și Robert Redford
2. - Districtul Columbia; (prin extindere) orașul Washington

– Mi-a fost mai ușor. Oricum te-aș fi urmărit. El n-o tachina.

Keely se foi stînjinită, aruncînd o privire spre tava care era acoperită cu un șervet alb, de în.

– Aia ce-i?

– Room-service, repetă el, pe un ton de explicație pasageră. Eu nu mint niciodată.

Pînă în acel moment, Keely uitase de prosopul pe care-l avea înfășurat în jurul capului, de halatul flaușat și de picioarele desculțe. Căldura i se urca din trup, pentru a-i înflori în obraji. Dădu s-o zbughească pe lîngă el.

– Vin într-un minut.

– Arăți minunat, replică Dax rîzînd și întînse mîna s-o apuce de braț. Dacă n-ar fi atîns-o, poate că nu s-ar fi întîmplat niciodată. Așa însă...

Căldura degetelor lui, pe partea interioară a antebrațului, contribuia mai mult pentru a o opri din goană, decît forța fizică. Se opri derapînd, dar nu întoarse fața spre el. Rîsul lui Dax slăbi, apoi se stînsese cu totul.

Cu o minimă tracțiune, o răsuci înapoi. Ochii ei erau dilatați de vinovăție și de teamă, ai lui, plini de rugăminți. Treptat, se înclină unul spre celălalt, pînă cînd mîna lui Dax se ridică și-i cuprînsese obrazul. Ochii de abanos îi căutau și-i adorau fiecare trăsătură a feței. Degetul mare îi mîngîie gura tremurîndă. Din proprie inițiativă, pleoapele lui

Keely acoperiră ochii înlăcrimați.

Dax aplecă ezitant capul, atingîndu-i buzele cu ale lui. Îi fulgeră o dogoare incandescentă. Răsuflarea lui Keely scăpă printre buzele ușor desfăcîte, într-o șoptă subtilă, chinută. El îi privi gura, pleoapele, incredibil de fragile, tivite cu gene lungi, și căzu din nou pradă ispitei. Își pogorî buzele peste ale ei.

Instinctiv, Keely se apropie. Trupurile li se freacă, se retraseră, se atinseră, se contopiră. Apoi, le învinse o foame primordială. Prudenta zbură în cele patru vînturi, barierele se sparseră și un șuvoi de tensiune sexuală, ce se acumula încontinuu din prima clipă cînd se văzuseră, izbucni de după zăgazarile conștienței și ale interdicțiilor.

O strînse la piept, în timp ce gura i se mula peste a ei. Brațe puternice, și totuși blînde, îi cuprînseră spatele și o potriviră peste trupul lui, cu o precizie atît de delicioasă, încît senzațiile o amețeau pe Keely. Mîinile ei își găsiră drum spre talia lui Dax, oprindu-se ușor pe curea. Apoi, peste mijloc. Și în sus, explorînd mușchii netezi de sub cămașa subtilă.

Prosopul i se desprînsese din păr, căzînd la poadea. Șuvițele umede îi fură răvășite de degetele lui, înainte de a-i cuprinde capul pentru a-l ține nemișcat în timp ce explorarea gurii se adîncea.

Gura lui se mișca peste a ei, încercînd fiecare

unghi, delectîndu-se cu fiecare nuanță, savurînd gustul. Limba îi lunecă persuasiv peste buza ei de jos, înainte de a începe să i se afunde repetat în gură, luînd și dăruind totodată. Ritmul și fero-citatea pătrunderilor sporiră, pînă deveniră prea evocatoare, prea aprig de pătimașe, prea sim-bolice erotice, ca să nu mai poată fi luate în seamă. Sub impactul acestei revelații, se desprinseseră.

O lacrimă se prelingea pe obrazul lui Keely, care-și acoperi gura cu o mîină tremurătoare. Dax o ținu ușor de umeri, cercetîndu-i fața, ochii săi negri implorînd-o să-l înțeleagă. Keely se eliberă și fugi prin cameră, spre fereastra largă. Se re-zeamă de geamul rece, închizînd strîns ochii de rușine, cu suspine seci, sfîșietoare.

Dax n-o urmă. În schimb, se lăsă să cadă într-un fotoliu. Își ținea genunchii larg depărtați, cu coatele proprite pe ei, și fața îngropată în mîini.

După un timp, își frecă fața cu putere. O privi pe femela ce încă se mai afla lîngă fereastră.

– Keely, te rog, nu pînge. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să vin aici. Mi-am jurat să nu te ating, dar...

Lăsă fraza neterminată.

– Nu e vina ta, abia șopti Keely. Nu trebuia să-ți dau drumul.

După un moment, în care își sondă sufletul, adăugă:

– Așa am vrut.

Dax stătea în fotoliu, privind melancolic covorul, între pantofi, cînd Keely se întoarse spre el.

– Dax, n-am fost cînstită cu tine. Vreau să-ți vorbesc despre mine, despre viața mea. Există unele lucruri pe care trebuie să le știi. Atunci, vei înțelege.

La aceste cuvinte, Dax o privi distrus.

– Nu e nevoie să-mi spui nimic, Keely. Știu totul despre tine. Sînt unul dintre kongresmenii la care vei apela mîine.

Capitolul 3

Dacă ar fi scos un șis din buzunar și ar fi amenințat-o cu moartea, Keely n-ar fi putut să fie mai stupefiată. Mută de uimire, rămase pe loc, privindu-l.

– Imposibil! șopti ea răgușită.

Dax clătină din cap. Altă mișcare nu mai făcu.

– Dar numele tău nu e trecut pe listă. De câteva săptămâni am primit lista cu membrii subcomisiei. Numele tău nu figurează.

Încerca, disperată, să-și păstreze uzul rațiunii, să îndrepte lumea la loc, să readucă lucrurile în poziția normală.

– Congresmanul Haley, din Colorado, a fost votat săptămîna trecută să facă parte din Comisia pentru Căi și Mijloace. Electoratul meu a găsit de

convînță că ar fi o idee bună să-l introduce în această subcomisie, dînd locuș devenit vacant.

Keely rămăsese la locul ei, în fața ferestrei. Pe neașteptate, își strînsese cordonul halatului și se desprinsese de fereastră. Merse spre pat, numai pentru a se opri la cîțiva pași distanță. Nu avea ce face cu mîinile, așa că-și încrucia, defensiv, brațele pe piept, înainte de a se întoarce cu fața spre el.

Furia fu mai puternică decît rușinea, dînd spuse:

– Ei bine, congressman Devereaux, te-ai îngrămătat, fără-ndoială, cu un arsenal de contraargumente, nu-i așa? Întrebă ea pe un ton usturător. Discursul meu plănuit cu atîta grijă, despre speranțele că soții noștri încă mai sînt vii, se va risipi ca fumul, nu?

– Keely...

– Ar trebui să fii mandru de tine. Spune-mi, îți dai la fel de multă osteneală cu toate problemele politice, pe care le vrei votate în favoarea ta?

– Termină! se răsti el. N-am știut cine erai, pînă n-am urcat în camera mea. Aveam maldăre de hîrtii pe care să le citesc, să mă familiarizez cu ele, pînă mîine. Absolut întîmplător am citit că purtătoarea de cuvînt a P.R.O.O.F. e o anume doamnă Keely Williams. Cît de multe Keely cunoști? Cînd m-am interesat la recepție și am aflat că o Keely Preston Williams stă la camera 714,

am adunat doi și cu doi. Jur că pînă atunci n-am știut nimic.

– Dar cînd ai aflat, n-ai pierdut timpul ca să cobori aici și să vezi cam cît de sincere sîntem noi, văduvele de paie, nu?

Își acoperi fața cu minile, furioasă pe lacrimile ce nu se lăsau stăpînite.

– Fir-ar să fie, venirea mea aici, sărutările, n-au nici o legătură cu problema de mîine, nici cu rezultatul audienței, nici cu nimic altceva!

– Oare? se învăpăie ea.

– Nul tună Dax.

Se ridicase în fața ei, cu minile în șolduri, la fel de furios și de disperat. Cînd îi văzu suferința vizibilă de pe fața încordată, repetă mai încet, cu sinceritate:

– Nu.

Keely se răsuci, stringîndu-și puternic trupul cu brațele, de teamă că, dacă nu se aduna fizic, gîndurile aveau să i se sfărîme, zburînd care-n-cotro. Dacă se mai simțise și înainte sfîșiată între decizii, în diviziuni de loialitate, apariția lui Dax Devereaux în viața ei îi însuțise dilema.

– Nu poți înțelege, șopti.

Dax jînduia să se apropie de ea, s-o ia în brațe, s-o asigure că totul avea să iasă bine, dar nu îndrăzni. Amărăciunea pe care o ghicea în poziția ei indica teribila confuzie care o cuprinsese.

Era mai bine dacă o lăsa să și-o rezolve singură.

– poate că pot înțelege. De ce nu-mi spui?

Keely se întoarse din nou, cu ochii verzi arzîndu-i acuzatori. Grăbit, Dax adăugă:

– Nu în calitate de congresman Devereaux. Explică-mi ca lui Dax.

Se așeză pe marginea patului, încordată, cu umerii strînși ca pentru a se apăra. Dax reveni în fotoliu. Calmă, metodică, fără gesturi sau inflexiuni dramatice, îi prezentă o relatare sumară a iubirii și al căsniciei cu Mark Williams, a dispariției lui și a haosului în care o aruncase viața.

– Nu am nici statut de văduvă, nici de divorțată. Sînt căsătorită, dar totuși nu am nici soț și nici copii. Trăiesc ca o femeie nemăritată, ceea ce, categoric, nu sînt.

Tăcu, dar nu se uită la el, rămînînd cu privirea în poală. După un timp, Dax întrebă calm:

– Nu te-ai gîndit niciodată să te eliberezi?

– Nu te-ai ridică brusc.

Capul lui Keely se ridică brusc.

– Adică, să obțin declararea decesului lui Mark, asta vrei să zici? Întrebă ea incisiv.

Fără voie, Dax tresări sub asprimea întrebării. Keely continuă:

– Nu. În pofida drasticelor păreri împotriva, i-am rămas credincioasă soțului meu și convinșă că mai e în viață. În virtutea slabelor șanse că într-o zi se va întoarce acasă, vreau să-l aș-

tept. Altul nu poate să existe. De cînd a fost dispărut, tatăl lui a murit. Mama lui e internată într-un sanatoriu. Nu-și mai poate purta singură de grijă. Durerea...

Oftă, masîndu-și fruntea cu vîrfurile degetelor.
- Cheltuiesc toată solda lui Mark pe întreținerea ei. Pentru mine nu țin nici un ban.
Apoi, îl privi.

- Ea și soțiile cu copii sînt cele care au o nevoie disperată de acești bani. Dacă se votează decizia ca bărbaii noștri să fie...
Întreprupîndu-se brusc, își ridică bărbia, sfida-
toare.

- Dar, în fond, vei auzi mîine discursul meu oficial, nu?

Dax se ridică, arătînd la fel de obosit și de abătut ca ea.

- Da. Am să-l aud mîine.

Fără alte cuvinte, se duse la ușă și o deschise. În prag, se întoarse spre Keely.

- Nu uita să mîinci ceva, arată el, dintr-o scurtă smucitură a bărbiei, tava de mult uitată. Noapte bună, Keely, mai spuse, încet.
Și plecă.

Keely rămase în mijlocul camerei dintr-o dată pustii, privind spre ușa închisă. O deznădejde, pe care mult timp n-o recunoscuse, o învăluia ca un lîngoliiu. Se simțea deprimată și singură. Afît de

singură!

Și totuși jinduia să simtă din nou puterea brațelor lui Dax și apăsarea dornică a buzelor lui.

Observarea critică a imaginii sale din oglindă o duse la concluzia că arăta pe cît putea de bine. Poate n-ar fi trebuit s-o asculte pe Nicole și să ia totuși bluza gri. Avea un guler simplu, răsfrînt, înnodat cu o fundă decentă. Cea pe care și-o adusesese avea inserții de tul pe guler și peste umeri. Ei bine, oftă Keely, acum era prea tirziu. Poate că acea tușă de feminitate atenua seve-
ritatea taiorului bleumarin.

Escarpinii de căprioară, albaștri, poșeta asor-
tată și mantoul de cașmir, în aceeași culoare, îi întregneau ținuta. Luîndu-și sub braț servieta-di-
plomat subțire, coborî cu liftul pînă în hol, pentru
întîlnirea cu Betty Allway la micul dejun.

- Arăți răpitoare ca de obicei! remarcă Betty,
cu un licăr de invidie temperată, dar și cu admi-
rație sinceră. Cum reușești să rămii așa de zveltă
locuind în New Orleans, capitala tuturor mincăilor
din lume? Eu aș ajunge la patru sute de livre
într-o lună.

Voia bună a lui Betty era contagioasă, iar

Keely se pomeni sporovăind despre munca ei și întrebând-o pe Betty despre copii. Femeia mai vîrstnică îi relatează animat despre fiecare.

– Cel mic avea doar patru luni, cînd Bill a fost dat dispărut. Nu l-a văzut niciodată. Acum, acel „bebe” e un baschetbalist deșirat, în echipa li-
ceului.

În ochii ei neobișnuit de optimiști se ivi o undă de tristețe, iar Keely îi acoperi mîna ridată de muncă, cu a ei.

– Nu ne e niciodată mai ușor să acceptăm situația, așa-i? medită ea cu voce tare. Învățăm să trăim împăcate cu ideea. Dar nu cred c-o vom accepta niciodată cu adevărat.

– Eu știu că nu pot și nici n-am s-o fac. Pînă nu primesc o confirmare clară a morții lui Bill, voi continua să-l cred viu.

Luă o înghițitură de cafea.

– Apropo, s-ar putea să ne fi intrat o muscă-n lapte. Mi-a telefonat azi-dimineață congresmanul Parker, președintele subcomisiei.

Keely bănuia că știa ce urma, dar întrebă calmă:

– Așa?

Apoi mușcă dintr-o chiflă englezească.

– Unul dintre congresmenii pe sprijinul cărora credeam că putem conta a preferat să se mute într-o comisie permanentă. L-a înlocuit Daxton

Devereaux, din Louisiana. Îi cunoști? Keely ocoli un răspuns direct:

– Toată lumea din Louisiana a auzit de Dax Devereaux.

Și întrebă, prudentă:

– Crezi că ni se va împotrivi?

Betty privi preocupată în ceașca de cafea, pe cînd un chelner discret i-o umplea.

– Nu știu. Din cîte înțeleg, are ambiții politice. Probabil va candida pentru senat la alegerile viitoare.

– Asta nu înseamnă mare lucru. Poate găsi în susținerea noastră un punct în favoarea lui.

– Ce știi despre politica lui economică?

– Nu sînt în circumscripția lui, așa că nu prea știu mare lucru, răspuse cu sinceritate Keely.

– Am auzit că sprijină mărirea impozitelor. E un fanatic al reducerii cheltuielilor guvernamentale. Asta mă îngrijorează cel mai mult.

Keely încercă să-și impună o ușoară nonșalanță în voce, cînd spuse:

– Ei, juriul încă nu s-a întrunit. Din subcomisia aia mai fac parte încă zece oameni. Să nu ne declarăm deja învinse.

– Niciodată! replică Betty cu însuflețire, după care rîse fără chef; ochii ei cenușii și fermi o priveră pe Keely peste masa încărcată. Știu că sînt nedreaptă, Keely, dar depindem atît de mult to-

tuși de ceea ce vei spune în numele nostru.
Numai așa ceva nu dorea Keely să audă în
dimineața aceea. Se simțea ca luda.

- Știu, răspunse ea. Mă voi strădui.
Ce-ar fi crezut Betty despre ea, dacă afla că
sărutase pe Dax Devereaux, cuprinsă de un
abandon care și acum o făcea să roșească amărât
tindu-și?

- Mai bine să mergem, spuse Betty vioale. Să
nu le dăm satisfacția de a ajunge cu întârziere.
Celelalte ne așteaptă acolo.

Achitară nota și ieșiră. Ploaia se opri, dar
prin oraș sufla un vânt rece și tăios. Opriră un taxi,
iar șoferul înfruntă traficul orei de vîrf a dimineții
pentru a le lăsa în fața Camerei Reprezentanților.

Keely nu se îngrozise în viața ei de nimic alt-
ceva decît de întîlnirea cu Dax. Avusese o noapte
agitată. Îl visase pe Mark, ceea ce o tulbura întot-
deauna. Se întimplase cu regularitate, imediat
după plecarea lui în Vietnam. Chiar și după anun-
țarea dispariției, continuase să joace roluri prin-
cipale în visele ei.

De-a lungul anilor însă visele deveniseră mai
rare și mai tulburi, mai nebulose. Cînd îi invada
subconștientul, Mark era în continuare un tînăr de
nouăsprezece ani. Acum, dacă se mai afla în
viață, era un bărbat matur. Oare cum arăta? N-a-
vea idee, iar acest lucru o obseda. Dacă se

întîneau întîmplător pe stradă, putea nici să nu-l
mai recunoască pe bărbatul de care era legată
prin nume și prin jurămint sfînt.

- Keely?

Ghiontul nesigur al lui Betty o smulse din re-
verie, iar Keely întrebă:

- Am și sosit? Îmi repetam în minte cuvîntarea.

Cînd începuse să mintă atât de struntat și de
consecvent? De cînd îl cunoscuse pe Dax. De
cînd vorbise cu el, rîsese cu el, îl atinsese, îl săru-
tase. De cînd recunoscuse, numai în sinea ei, că
pentru prima oară, după ani de zile, dorea să
cunoască dragostea fizică a unui bărbat.

Pe coridoarele clădirii le mai așteptau alte trei
femei. Și acestea făceau o campanie activă pen-
tru a împiedica declararea M.I.A.-ilor morți.

Keely le cunoștea pe toate și le salută cu căl-
dură.

Un ușier le introduse în camera unde urma să
se țină audiența în fața subcomisiei. Keely tu așe-
zată la o masă cu un microfon. Betty, alături.
Celelalte se așezară în spatele lor.

Keely își scoase hirtile din servietă, le puse
într-un teanc ordonat, își aranjă poșeta pe masă,
orice, numai să nu privească prin încăperea, deși
bănuia că Dax încă nu sosise. Secretarii, aghio-
tanții, reporterii și ceilalți membri ai comisiei circu-
lau prin jur, salutîndu-se, dîndu-și mîna, conversînd,

citind ziare sau informări. Keely își scoase mantoul, iar un secretar se grăbi să o ajute. Îi mulțumi elegant, peste umăr, și chiar atunci îl văzu pe Dax intrând în sala cu lambriuri.

Ochii îi se înfîlîră și se susținură. Nici unul nu avea putere să controleze atracția aceea intensă, așa că se lăsară în voia ei, îngăduindu-și luxul de a se uita unul la altul. Un moment, rămăseră captivați unul de prezența celui alt. Keely văzu ogîndit pe chipul lui același dor pe care-l simțea și ea. Stăruia cu tenacitate. În tot timpul nopții agitate, cînd se trezise din vis, nu după ocrotirea brațelor lui Mark tînjise, ci după ale lui Dax. Șoaptele de mîngîiere, pe care și le imaginase, nu plutiseră de pe buzele soțului ei, ci dintr-o gură ce avea alăturată o gropiță adîncă, peste măsură de ispititoare. Ochii lui Dax, întunecoși și de nepătruns, erau aceia care-i încălziseră sufletul înfrigurat.

Cătușele acelei priviri nu se frînseră decît în momentul cînd un alt congresman trecu în fața lui Dax, strîngîndu-i mîna voinicește, cu o plesnitură pe spate. Keely se întoarse din nou spre partea din față a camerei, trăgîndu-și tivul fustei peste genunchii alăturați, și începu să citească – sau să se prefacă a citi – hîrțile pe care le ținea în mîinile transpirate. Cum ar fi putut supraviețui situației aceleia?

Peste cîteva minute, se ceru să se facă liniște.

Congresmanul Parker, din Michigan, președintele comisiei, rosti cîteva cuvinte introductive și îi prezentă pe toți membrii comisiei reprezentanților P.R.O.O.F. Cînd îl nominaliză pe Dax Devereaux, cotul lui Betty atinse ușurei coastele lui Keely. Nu era sigură ce-ar fi vrut să însemne acel gest discret, dar nu întoarse capul spre Betty, să afle. Dax era, în mod vizibil, cel mai tînăr membru al subcomisiei. Fără nici un echivoc, era și cel mai chipeș. Dar era prieten sau dușman? Comisia era alcătuită din unsprezece congresmeni, partidul majoritar avînd cu unul în plus. Dax făcea parte din această majoritate.

Congresmanul Parker își potrivi pe nas ochelarii, cu jumătăți de lentile, privind-o pe Keely peste rama de argint.

– Așadar, doamnă Williams, cred că ați pregătit o declarație în numele P.R.O.O.F. În acest moment, am dori să o ascultăm.

– Vă mulțumesc, domnule congresman Parker.

Li se adresă atît membrilor comisiei, cît și presei, după care, cu vocea ei blîndă și frumos modulată, din Sud, prezentă cazul P.R.O.O.F. Nu citi după însemnări și nici nu cită pe de rost. În schimb, vorbi pe ton de conversație, cu convingere, însă la un nivel personal, parcă adresîndu-se fiecărui membru al comisiei ca de la om la om.

În încheiere, spuse:

– Avem cea mai sinceră speranță că dumneavoastră, în calitate de respectați și competenți reprezentanți ai poporului american, veți respinge acest proiect de hotărâre. Astfel, îi veți menține în viață pe cei declarați *Dispăruți în acțiune*, până vom fi cu toții convinși de contrariul.

Un moment, nimeni nu se mișcă, sub impresia bogatei colecții de informații și a modului ei neemoțional, dar convingător, de prezentare. Apoi, la adăpostul rumorii nervoase a oamenilor care stătuseră mult timp nemișcați și tăcuți, auzi vocea lui Betty:

– Bravo!

Lauda fu preluată de una dintre femeile așezate în spatele lor.

– Vă mulțumesc, doamnă Williams.

Congresmanul Parker privi spre ambele capete ale mesei, care era dispusă sub formă de cerc în fața femeilor, și se interesă:

– Domnilor? Are cineva puncte de discutat?

În următoarea oră și jumătate, Keely și grupul ei răspunseră la întrebări și puseră la rândul lor altele. Ambele tabere marcau și pierdeau puncte, dar majoritatea membrilor comisiei părea să simpatizeze cu solicitantele, dacă nu chiar să le susțină cauza.

Keely încerca să evite privirea lui Dax, dar îi

era aproape imposibil. El nu contribuia prea mult la discuția înfierbîntată, stînd doar rezemat de spătar, cu degetele împreunate peste șaua nasului, și ascultînd atent. Își dorea să-i fi cunoscut gîndurile.

Numai unul dintre parlamentari era vizibil ostil. Congresmanul Walsh, din Iowa. Întrebările lui fîrtău agresivitatea, făcînd observații, considerate de el valide, cu o atitudine condescendentă.

– Doamnă Williams, i se adresă el lui Keely direct, pe un ton plictisit, semi-amuzat. Iertați-mă că vă atrag atenția, dar înfățișarea dumneavoastră nu prea denotă sîrăcie. Majoritatea dintre dumneavoastră, soțiile sau mamele M.I.A.-ilor, v-ați croit noi vieți. Nu vă simțiți deloc vinovate să smulgeți bani guvernului federal, care ar fi mult mai folositori în altă parte?

Keely își stăpîni o replică răutăcioasă, care i-ar fi arătat congresmanului, în termeni fără echivoc, ce părere avea despre el și despre prestația lui. În schimb, răspunse calmă:

– Nu cred că vreuna dintre noi ar avea de ce să se simtă vinovată primind bani pe o muncă efectuată, nu credeți, domnule congresman? Soții și fiii noștri sînt considerați încă a fi în serviciul țării. Se cuvine să fie plătiți la fel ca oricare alți militari.

– Doamnă...

- Vă rog, îmi dați voie să termin? întrebă ea rece, iar Walsh consimți morocănos. Aici nu este vorba numai despre bani. Dacă M.I.A.-ii noștri sînt declarați morți, atunci toate măsurile pe care le iau guvernul și armata pentru a ne furniza înfor. mații vor înceta imediat. Nu trebuie să permitem așa ceva, atîta vreme cît există cea mai mică șansă ca aceste sute de oameni să fie încă în viață, probabil prizonieri sau supraviețuind pe orice căi posibile.

Parlamentarul cel pompos și cucernic se rezemă de spătar, încrucișîndu-și brațele robuste peste burta proeminentă.

- Credeți efectiv, cu toată sinceritatea, că soțul dumneavoastră, sau oricare dintre acești oameni, mai este în viață?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Walsh își întoarse chelia lucitoare spre Dax:

- Domnule congresman Devereaux, nu v-am auzit. Ați luptat în Vietnam, nu-i așa?

Ochii surprinși ai lui Keely se ațintiră asupra lui Dax, pentru a-l surprinde, cu deconcertare, privind drept spre ea.

- Da, îl auzi răspunzînd.

Habar n-avusese că era veteran de război.

- În ce calitate? continuă celălalt.

Toți ochii din încăperea se întorseseră spre Dax.

Promisiunea de mîine

- Am fost căpitan în infanteria marină.
- Cît timp ați luptat în Vietnam?
- Trei ani.

- Un căpitan de infanterie marină participă la multe lupte, presupun, tărăgănă onctuos Walsh. Bazîndu-vă răspunsul pe cele trăite acolo, ați spune că este plauzibil ca acești dispăruți să mai fie în viață?

Dax se aplecă înainte, rezemîndu-și mîinile împreunate pe masă, în fața lui. Și le studie un lung răstimp, înainte de a răspunde la întrebarea încărcată de subînțelesuri.

- Războiul din Vietnam a încălcat toate regulile beligeranței. Aș spune că nu e plauzibil nici ca niște copii mici să poată fi mituiți pentru a intra într-un grup de infanteriști și a trage de acul unei grenade defensive, dar am văzut-o cu ochii mei. Nu e plauzibil nici ca ofițerii de la comandă să fie împușcați de propriii lor subordonați, sub efectul drogurilor, dar și la așa ceva am asistat. În timpul unei încăierări, am suferit o rană minoră. Un civil vietnamez bătrîn mi-a dat să beau apă și mi-a bandajat rana înainte ca medicul să fi ajuns la mine. A doua zi dimineață, capul lui era înălțat într-un par, la nici trei metri de locul unde dormeam eu.

Îi țintui cu ochii săi duri și reci pe congresmanul fisticit, spunînd cu un glas casant:

– Într-un război plin de asemenea atrocități imposibile, orice devine plauzibil. Acesta e singurul răspuns pe care-l pot da la întrebarea dumneavoastră.

În sală nu se mai auzea nici un murmur. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, Keely îl văzu pe congresmanul Parker anunțând pauza de masă.

O mulțime de persoane își lua servietele și hainele, rîzînd și tălfăsuind într-o slabă tentativă de a risipi atmosfera sumbră pe care o creaseră cuvintele lui Dax Devereaux.

Femeile din P.R.O.O.F. o felicitară pe Keely, în grup, apoi fiecare în parte, pentru elocventa prezentare a petiției, și o îmbrățișară pe rînd. Keely își îmbracă pardesiul, punîndu-și în ordine hîrțile în servieta-diplomat. Făcea eforturi enorme să nu-l privească pe Dax, care era asediat de electori și reporteri.

– Keely, îți mulțumesc, spuse Betty, strîngînd-o la piept. Ai fost minunată. Nu știu dacă vom reuși sau nu, dar cel puțin am tras drept la țintă.

– Încă n-am terminat. Nu cred că domnul congresman Walsh s-a dat bătut. Ba chiar, presupun că intervenția lui D... a congresmanului Devereaux

– a înfuriat, făcîndu-l să ne dușmănească și mai mult.

Betty privi spre silueta mătăhăloasă a respectivului, care se îmbulzea grăbit printre reporterii curioși.

– Borțosul, pufni Betty. Nu-ncearcă decît să apară în actualitățile de la ora șase. Mă tem că, dacă-l compară cu Dax Devereaux, se va face de rîsul lumii, cum, personal, cred că și este.

Privirea ei parcurse încăperea, pentru a se opri asupra lui Dax, care era intervievat de un reporter de televiziune.

– Ai mai văzut vreodată un bărbat atît de seducător ca ăsta? Îi șopti ea lui Keely.

– Cine? întrebă Keely cu neștiință prefăcută, chiar în timp ce inima i-o lua la galop în piept. A, te referi la congresmanul Devereaux? Îl găsesc destul de charismatic. Dar nu ești prima femeie din țară care observă, să știi.

– Eu cred că va ajunge departe, cel puțin cu alegătoarele, chicoti copilărește Betty. Cine-ar putea să-i reziste gropiței ăleia? Iar ceea ce a avut de spus...

– Mă scuzați, doamnă Allway, doamnă Williams...

Se întoarseră spre un bărbat între două virste, cu expresie serioasă și costum de tweed maro, căruia i-ar fi prins bine să fie călcat. Părul său rar

și cărunț stătea ciufuit, ca și cum tocmai ar fi trecut printr-o furtună cu vînt năprasnic. Le privea cum fuseseră la modă în urmă cu zece ani.

- Da? întrebă Keely.
- Sînt Al Van Dorf, de la Associated Press.
- Bună ziua, domnule Van Dorf, răspuse Betty în numele amîndurora.

- Se pare că dumneavoastră două reprezentați, mai mult sau mai puțin, P.R.O.O.F., sau în orice caz ați fost întotdeauna mai remarcate decît celelalte persoane. Mă întrebam dacă ați accepta să luați masa cu mine. V-aș fi recunoscător pentru un interviu.

- Keely? îi ceru Betty părerea.

Reporterul cîștigase pe loc simpatia lui Keely. Nu părea genul agresiv și zgomotos. Îi plăcea faptul că invitația la masă părea să-l neliniștească.

- Cred că se poate.
- Vă mulțumesc, răspuse Van Dorf. Amîndurora, o incluse el și pe Betty în zîmbetu-i modest; îi întinse lui Keely o foaie de hîrtie. Aveți aici adresa restaurantului. Am rezervat o masă. Ne întîlnim acolo în, să zicem, - se uită la ceas - o jumătate de oră. Ar trebui să fie timp destul pentru a ajunge.

- Perfect. Vom fi acolo, îi promise Betty.
- Doamnelor.

Își mută reportofonul dintr-o mină în cealaltă și le adresează o plecăciune de modă veche, înainte de a se face nevăzut, exact în momentul cînd un reporter de televiziune se apropia să le ceară o declarație. Betty se retrase, lăsînd-o pe Keely să înfrunte singură reflectoarele și camerele de luat vederi.

După ce reușiră să ajungă pe culbar, luîndu-și rămas bun de la celelalte femei din P.R.O.O.F. și răspunzînd întrebărilor puse de reporterii ce se luau la întrecere, își croiră drum pe kilometri de coridoare ale clădirii Congresului, pînă afară, abia mai avînd timp să oprească un taxi, pentru a ajunge la întîlnirea de la restaurant.

În taxi, Keely se pieptănă și-și împropăță rujul, în timp ce Betty își pudra nasul. Întîrziaseră cu doar cîteva minute, cînd taxiul opri în fața unui restaurant cu aspect pașnic, pe un bulevard aflat nu departe de Embassy Row. Intrară grăbite, fiind salutate de *maître d'hôtel*, care le conduse imediat spre o masă mai retrasă.

Keely aproape că se împiedică de covorul uzat, cînd îl văzu pe Dax așezat pe bancheta de la perete. Van Dorf, kongresmanul Parker și kongresmanul Walsh se ridicară, vîzîndu-le pe cele două femei care se apropiau. Betty părea la fel de alarmată ca și Keely, cînd micul grup le salută.

- Doamnă Allway, doamnă Williams, mă bucur

că ați reușit să ajungeți, spuse Van Dorf, pe un ton mult mai sigur decât cel pe care-l folosisese în acea zi pe culoar. Ce se întâmplase cu timiditatea lui stângace? Pe acești domni îi cunoașteți, desigur, dar permiteți-mi să fac din nou prezentările. Domnul congressman Walsh, din Iowa, domnul congressman Parker, din Michigan, și domnul congressman Devereaux, din Louisiana.

Doamnele întinseră mâna, pentru a le fi strânsă de fiecare pe rând. Dax dădu mâna cu Betty, spunând:

– Încântat, doamnă Allway.

Cînd degetele sale ferme le cuprinseseră pe ale ei, Keely îndrăzni să-și ridice privirea spre ochii lui. Erau calzi și aveau o expresie flămîndă, pe care spera, cu ardore, să n-o mai observe nimeni. Din acest motiv, fu cu atât mai șocată cînd Dax spuse:

– Doamnă Williams, ce plăcere să vă revăd.

Capitolul 4

Keely își reținu exclamația de surpriză, spunând:

– Bună ziua, domnule congressman.

Degetele lui Dax le apăsă scurt pe ale ei, înainte de a le da drumul.

– Vă cunoașteți? exprimă congressmanul Parker întrebarea pe care și-o puneau în tăcere toți ceilalți.

Keely știa că ochii lui Betty Allway se dilataseră neîncetător, iar pe figură îi apăruse o expresie perplexă, dar nu îndrăzni să-și privească prietena.

– Da, răspunse degajat Dax. Azi-noapte am venit cu același avion și am făcut cunoștință atunci. Doamnă Williams...

Se dădu la o parte, făcîndu-i loc lui Keely să

se așeze pe banchetă, între el și Parker. Prelung semnalul de la Dax, congressmanul Walsh, numai lapte și miere, îi trase lui Betty scaunul, aceasta așezându-se între el și Al Van Dorf.

Keely admira aplombul cu care rezolvase Dax situația delicată, deși îl găsea primejdios de sincer. Ce-aveau să creadă ceilalți kongresmeni? Nu-i deranja să afle că ea și Dax se cunoșteau dinainte? Se părea că nu. Parker studia deja menu-ul, prin jumătățile de ochelari. Walsh saluta zgomotos un elector de la o altă masă. Numai Betty părea cam zguduită. Keely observă că-i tremura mîna, cînd sorbi din paharul cu apă.

Dax, pîrînd neafectat, o ajută pe Keely să-și scoată mantoul, în timp ce-l întreba amical pe Van Dorf despre un recent scandal bancar, despre care se documentase reporterul. Mina cu care-i atinse spatele în timp ce ptrivea pardesiul pe banchetă îi contrazicea indiferența simulată.

Ospătarul luă comanda de băuturi, iar Van Dorf întrebă:

- Deranjez pe cineva dacă fumez?

Fără a aștepta răspunsul, își aprinse o țigară scurtă, fără filtru. Punîndu-și reportofonul în mijlocul mesei, li se adresă tuturor:

- M-am gîndit că ar fi benefic să purtăm o conversație neoficială, ca între cunoștințe, în afara sălii de audiență. Problema în discuție implică

banii, politică internă și externă, armată, emoții suiești. Cred că înțelegeți cu toții de ce consider că e un subiect de presă important. Puteți face abstracție de prezența mea, vorbind cu sinceritate?

- Păreră mea în privința asta o cunoaște toată lumea, mormăi Walsh.

- Putem conta oricînd pe dumneavoastră, domnule kongresman, că vă exprimați poziția în orice problemă, replică Van Dorf.

Masivul reprezentant din Iowa nu prinse subțila insultă. Ochii lui Van Dorf, care cu doar un ceas în urmă le priviseră pe Keely și pe Betty cu atîta umilință, străluceau acum cu incisivitate răpăce, prin ochelari. Suferise o schimbare de personalitate? Keely începea să-și dea seama că fusese dusă cu preșul, la fel ca atîtea altele dintre fostele victime ale lui Van Dorf.

Luă șervetul de în apretat, împăturit în dreptul locului ei, și și-l întinse pe genunchi. Dax făcea același lucru. Ochii lui Keely se împăienjeniră șocați, cînd Dax îi apucă mîna pe sub masă, strîngînd-o o dată, scurt. Cînd își ridică din nou mîinile la vedere, expresia lui inocentă nu trăda nimic. Keely spera că respirația sa rapidă se putea pune pe seama bancului insipid, pe care tocmai îl spusese kongresmanul Walsh.

Cînd reveni ospătarul să le ia comanda pentru

mîncare, Keely spuse:

– O salată Caesar, vă rog.

După ce ceru un sandviș cu friptură, Dax se întoarse spre ea, chipurile încruntat:

– Nu-i un prînz prea copios pentru o fată în creștere.

Rise ușurel.

– De-asta nici nu mînc mult la prînz. Nu vreau să cresc.

– La nici o oră nu mîncînci prea mult.

– Am mîncat...

Era cît pe ce să-i spună că mîncase jumătate dintr-unul dintre cele patru sandvișuri pe care i le lăsase el în cameră, noaptea trecută, cînd, cu coada ochiului, îl zări pe Van Dorf în partea cealaltă a mesei. Avea expresia unui vulpoi. Era o idee prostescă, dar aproape i se părea că urechile i se ascuțiseră, ciulite să le audă conversația, fără a da această impresie.

– Cred că nu prea am poftă de mîncare, încheie ea.

Întrucît Betty conversa cu Walsh și Parker, pareă absolut normal să vorbească și ei doi, însă Dax simți, la fel ca ea, interesul lui Van Dorf. Se întoarse spre reporter, întrebîndu-l:

– Al, mai joci și-acum racquetball¹ cînd nu ur-

1. – Tenis în sală, jucat la perete, prin rîcoșeuri

mărești o pistă fierbinte?

Dax avea un nefiresc talent de a găsi punctele vulnerabile ale oamenilor. Van Dorf se lansă automat într-o relatare detaliată a ultimei sale partide, pe care o cîștigase. Keely se întreba ce-ar fi crezut reporterul dacă ar fi știut că piciorul ei era protejat de pulpa lui Dax, pe sub masă.

În timpul prînzului, conversația s-a limitat la generalități. Nimeni nu aborda subiectul care-i frămînta pe toți. Cînd însă li se servi cafeaua de după masă, Van Dorf schimbă caseta din reportofon și aprinse încă o țigară tare.

– Credeți că soțul dumneavoastră mai e în viață, doamnă Allway? Întrebă el pe neașteptate. Betty, luată complet pe nepregătite, se bîlbîi, înecîndu-se cu sorbitura de cafea fierbinte pe care tocmai o luase.

– Nu... N-am putut... Păi...

Keely îi sări repede în ajutor.

– Nu ăsta e scopul audienței, domnule Van Dorf. Nu e vorba despre faptul că Bill Allway sau soțul meu, sau oricare dintre M.I.A. mai poate fi viu. Telul nostru imediat este acela de a menține deschise canalele de informații prin care li se pot confirma sau nega decesele. Și, în același timp, de a le permite familiilor să încaseze banii ce li se datorează de drept.

– Sînteți de aceeași părere, doamnă Allway?

întrebă Van Dorf.

- Da, răspunse Betty, care își revenise.
- Sint curios să aud ce are de spus armata, după-amiază, interveni Parker. Aveți idee ce poziție vor adopta, doamnă Williams?
- Ultima dată când m-am întâlnit cu militarii, au fost îndatoritori. Sper că atitudinea nu li s-a schimbat.

Walsh se rezemă de spătarul scaunului, spunând expansiv:

- Ei, duduiță, doar nu...
- Vă rog să nu mă numiți „duduiță”, domnule congressman Walsh. E jignitor, îl întrerupse Keely cu fermitate.

Walsh păru descumpănit un moment, apoi rînji superior:

- Vă asigur, n-am intenționat...

- Ba fiți sigur că ați intenționat, continuă Keely. Opinia dumneavoastră despre noi e cum nu se poate mai clară. Ne considerați un grup de femei isterice, care vă consumă prețiosul timp. Mă înțeleg că ați avut o idee de grup de bărbați care prezintă petiția. Ar avea mai multă credibilitate? Vă asigur că în organizația noastră se găsesc numeroși bărbați, domnule congressman. Tați, fii, frați. Sint la fel de preocupați și de hotărâți ca noi, dar le vine mai greu să abordeze în public o asemenea problemă emoțională. Din acest

motiv, veți găsi mai multe femei angajate activ în eforturile noastre.

În jurul mesei se lăsă liniștea. Într-un târziu, congressmanul Parker spuse calm:

- Detest să cred că orice membru al acestei comisii sau al oricărei alteia, ar fi orbiți de prejudecăți de orice fel.

Aruncă o privire dezgustată spre Walsh.

- Ei, eu cu siguranță n-am vrut să jignesc pe nimeni și nu aș dori să fiu acuzat de misoginism. Îmi cer scuze, doamnă Williams, bodogâni el.

Tonul lui Keely nu se îmblinzi, însă spuse:

- Vă accept scuzele. Îmi pare rău că v-am întrerupt șirul gândurilor. Ce doreați să spuneți?

Și continuă în același mod. Timp de o jumătate de oră, se schimbară și se discuta felurite idei. Tot timpul, Van Dorf privea cu o curiozitate aproape lascivă, săgetînd cu ochii în jurul mesei ca un glonț ricoșînd. Reportofonul nu i se oprea nici un moment. Cînd i se prezentă nota de plată, își mîzgăli numele pe ea și se ridică brusc.

- Cred că e timpul să ne întoarcem. Vă mulțumesc că ați acceptat acest prînz. Șeful de sală ne va chema taxiuri, spuse el, în timp ce se ridică cu toții.

- Eu cred că voi face cîțiva pași pe jos, spuse Parker. Doamnă, îmi permiteți să vă ajut? o întrebă el, ținîndu-i lui Betty haina, după care o con-

duse spre ușa.

- Devereaux, luăm împreună un taxi? Întrebă Walsh.
- Mulțumesc, dar trebuie să trec pe la birou, Merg cu altul.
- Atunci, dacă nu te superi, îl iau eu pe primul.
- Te rog, răspunde Dax, în timp ce celălalt congresman se îndepărta greoi.

Van Dorf, după ce băgă în buzunar casetele, se repezi spre un automat de țigări. Keely și Dax rămăseră câteva momente relativ singuri.

- Amintește-mi să nu te scot niciodată din peni, îi șopti el la ureche, în timp ce-i ținea par-desiul să se îmbrace. Ai gheare ascuțite.
- Ce bufon ignorant și dogmatic, replică ea. E de risul lumii. Mi-l și imaginez pe un fotoliu din Congres. Mă apucă groaza.
- Ai fost superbă.

Mina lui se opri pe talie. Numai un observator neantent ar fi crezut că o escorta într-un mod galant și detașat. Pentru un om mai perspicace, atingerea lui arăta ca o mîngiere.

- De ce le-ai spus că ne cunoaștem? Întrebă Keely, peste umăr.
- Pentru informarea ta generală, Van Dorf e necruțător. Aleargă după următoarea afacere Watergate. Să fii atentă cu el, Keely. E un lup în piele de oaie.

- Eu l-am comparat mai degrabă cu un vulpoi șiret, decît cu un lup. Ne-a făcut pe Betty și pe mine să credem că eram singurele lui invitate la masă. A omis să menționeze că veniți și voi, congresmenii. Ne-a invitat rugător și umil, totul nefiind decît o momeală.

- Ce jigodie. Îmi vine să-i bag reportofonul ăla pe gît. Sau în alt loc, mai potrivit.
- Keely nu-și putu stăpîni risul ce amenința să izbucnească. Se răsuci cu fața spre Dax.
- Amintește-mi să nu te scot niciodată din peni, îl tachină ea. Dax zîmbi, cu gropa accentuându-i-se. Ferocea ta moștenire creolă se face simțită.

- Serios? Scuză-mă.

- Nu e cazul. E destul de atrăgătoare.

- Așa crezi?

- Privi în jur nervoasă. Betty și congresmanul Parker stăteau lîngă ușa, uitîndu-se după taxiurile promise. Van Dorf înjura aparatul care-i înghițise banii, dar nu-i servise nici o țigară. Walsh plecase.
- De ce le-ai spus că ne-am cunoscut aseară?
- Asta era prima întrebare, nu? Vezi tu, cînd sînt prin preajma ta, mi-e îngrozitor de greu să nu mă gîndesc la... N-are importanță. Ca să-ți răs-pund la întrebare, dacă Van Dorf sau altul ca el ne-a văzut conversînd aseară, apoi prefăcîndu-ne că nu ne-am cunoscut decît azi, i s-ar trezi curio-

zitatea. Cea mai bună strategie e întotdeauna aceea de a spune adevărul.

- Și dacă te-a văzut cineva azi-noapte, intrînd sau ieșind din camera mea?

Ochii lui Dax licăriră cu o veselie diabolică.

- Atunci, minciuna e cea mai bună strategie. Keely rîse.

- Ești politician, nici vorbă.

Nu se simți jignit. Ba chiar rîse. Zîmbetul i se îmbîlînzî vizibil, cînd o întrebă:

- Și ce mai faci? Te-ai odihnit azi-noapte, cît de cît?

Keely își dorea să n-o fi privit-o cu atîta preocupare. Ochii lui îi atingeau fiecare trăsătură a feței, încălzind-o cu interesul lor. De ce inima ei nu-și încetinea bătăile? Palpita atît de puternic, încît îi făcea să tresară dantela de pe piept, fapt pe care ochii cercetători ai lui Dax îl observară imediat.

- Nu, n-am dormit prea bine.

- Îmi asum toată răspunderea.

- N-ai de ce.

- Ba da, insistă el. N-ar fi trebuit să te tulbur. Și nu nega că am făcut-o. După ce mi-ai spus, la aeroport, că ești măritată, trebuia să te las în pace. Așa ar fi fost cel mai bine.

- Oare?

- Nu?

Atrăși de cine știe ce forță invizibilă și inexplicabilă, simțiră că se apropiau unul de altul. Dax își simțea sîngele năvălind în extremități. Virfurile degetelor îi pulsau de nevoia de a o atinge. Cătricea de sub ochi îi tresărea. Buzele lui își aminteau mult prea viu senzația gurii ei sub ele. Ochii i sfredeau pe ai lui Keely.

Instinctiv, ea își linse buzele, iar Dax îi urmări din privire mișcarea senzuală a limbii.

- Da, șopti ea sufocată. Probabil că ar fi fost mai bine.

- Iarăși am uitat întrebarea.

- Keely?

- Ce? se răsuca ea vinovată, cînd Betty o strigă din ușă. A venit taxiul? Întrebă, inspirînd convulsiv.

Betty îi privi bănuitoare obrăjii înroșiți și pieptul ce-i trepida.

- Da.

Își luară rămas bun de la Dax și-i mulțumiră lui Van Dorf care cerea de la administrator banii înghițiți de automat. Congresmanul Parker ieși împreună cu ei.

După ce se așezară pe bancheta din spate a taxiului, Keely începu să moșmondească fără rost la catarama poșetei.

- Nu e nevoie să-mi spui, dar mărturisesc că sînt curioasă, spuse Betty.

- Despre ce? făcu Keely un efort să pară ne-păsătoare, știind însă că nu păcălea pe nimeni. Și cu atât mai puțin pe sine însăși.

- Haide, Keely. Azi-dimineață, când te-am în-
trebat despre Dax Devereaux, ți-am oferit ocazia
ideală de a-mi spune că v-ați întâlnit aseară. Și nu
mi-ai spus.

- N-am considerat că era important.

Betty întinse mâna, apucând-o pe cea umedă a
lui Keely. I-o ținu până când prietena ei mai tină ră
ridică ochii, privind-o.

- Femeile sînt din fire mai perspicace decît
bărbații. Sper că nimeni de la masa aia n-a mai
observat curenții care circulau între tine și chi-
peșul congresman, de fiecare dată cînd vî uitați
unul la altul, dar eu am văzut. Nu vreau să-mi bag
nasul. Nu mă privește viața ta personală, Keely.
Nici nu mă gîndesc să te cenzurez. Te previn,
numai, să ai grijă. Să nu faci ceva care să te
expună criticilor, ceva ce ți-ar putea periclita re-
putația și integritatea, ca să nu mai vorbim despre
P.R.O.O.F.

Keely scutură din cap, cu tărie:

- N-aș face niciodată o asemenea prostie,
Betty. Poți să fii convinsă.

- Știu că așa crezi tu. Poate că-ți par bătrînă și
uscată, Keely, dar sînt o femeie care nu l-a avut
pe bărbatul ei de peste paisprezece ani. Un

părbat cu farmecul lui Dax Devereaux ar putea-o
ispiti pînă și pe o sfință să cadă în dizgrație.

Keely întoarse capul, privind fără să vadă mo-
numentul Washington, îndreptat către cer ca un
deget acuzator.

- Înțeleg ce vrei să spui.

Sesiunea de după-amiază a audienței a fost
ocupată de litanii monotone, rutinieră și plictis-
toasă a unui general de armată. Acesta a citit
una după alta depoziiții ale diverselor ramuri mi-
litare. Numele și gradele erau impresionante,
dar documentele nu aduceau nici o lumină nouă
asupra chestiunii. Generalul se protăpsea în pro-
verbialele celor două luntre, ori de cîte ori con-
gresmanul Parker, exasperat, încerca să-i smulgă
cîte o declarație categorică. Fusese instruit să-și
mențină comentariile generale și opiniile ambi-
valente. Cînd ciocănelul lovi placa, încheind sesiu-
nea din acea zi, toată lumea îl întîmpină cu un
colectiv oftat plictisit, de ușurare.

Keely îl pierdu pe Dax din vedere cînd acesta
părăsi sala. Împreună cu celelalte membre ale
P.R.O.O.F., stabiliră să se întîlnească la Le Lion
d'Or și să se desfete cu o cină opulentă.

- O merităm, după două ore cu generalul
Adams, comentă Betty.

Ajunse la Capital Hilton, se duseră în camerele
lor. Keely nu aștepta seara cu nerăbdarea care

S-ar fi convenit. Nici chiar un duș fierbinte și o toaletă atent studiată n-o entuziasmau. Printr-un efort de voință, când se întâlneau cu Betty în hol, își reprimă amărăciunea.

Masa a fost somptuoasă, atmosfera senină, serviciul impecabil. Printr-o înțelegere tacită, femeile nu au vorbit despre audiență și nici nu și-au dat cu presupusul asupra deznodământului. Au discutat despre modă, despre cel mai recent scandal de la Hollywood, despre copii, coafuri, filme, cărți și diete. Rideau, știind ce-ar fi avut de comentat kongresmanul Walsh, dacă le-ar fi văzut în restaurantul acela scump.

Keely a participat la conversații, a mâncat și a băut după pofta inimii, dar când și-a luat rămas bun, ieșind din lift la etajul ei, era extenuată și gata să cadă în pat.

Toată seara, gândurile îi umblaseră brambura după Dax. Îi revedea așa cum arătase în avion, apucându-i plin de solitudine minile, liniștind-o. Îi revenea în minte ca aseară, echipat cu chipiul de liftier și ținând tava pe umăr, rîzind și tachineind-o. Apoi, gândurile i se opriră la ceea ce dorea mai presus de orice să uite – ochii lui, gura pătimășă, fierbinte și însetată, minile.

Ajunând în cameră, trînti ușa după ea, își aruncă mantoul peste spătarul unui scaun și-și trînti poșeta și cheia camerei pe scrin.

– Ce naiba m-a apucat? își întreabă ea furioasă imaginea din oglindă. Nu faci decît să te torturezi singură, Keely.

În timp ce se dezbrăca, își simțea membrele ca de plumb. După ce se spălă, se pieptănă și se unse cu cremă, căzu grămadă pe pat. Întinzînd mîna spre ceasul deșteptător, înjură printre dinți la auzul telefonului.

– Alo.

Să fie Dax?

– Salut! Ce'aci?

– Nicole! Bună.

Punîndu-l pe seama indigestiei, nu-și luă în seamă jungghiul de dezamăgire.

– Pari obosită, spuse Nicole.

– Zău? Nu-i de mirare. Am... ăă... n-am prea dormit azi-noapte, iar azi a fost iadul pe pămînt. Sala aia pare să aibă niște pereți care se apropie cu cît stai mai mult înăuntru. Pe-acasă ce se-nîmplă? Totu-i în regulă?

– Perfect. Charles m-a tîrît astă-seară să luăm cîna cu doi sponsori. Trebuia să le vezi nevestele. Membre cotizante în Clubul Părului Albastru și al Herminelor din America Suburbană. Î-o-a-p-el iar Charles era în stilul lui tipic, morcov-in-posterior.

Charles Hepburn era unul dintre cei mai realizați economiști ai postului de televiziune. Le vindea mai mult timp de publicitate, mai multor

clienți locali, decât toți ceilalți economiști la un loc. Știul său calm și eficient îi atrăgea pe potențiali sponsori încă înainte de a fi beneficiat de comp. pleta manevrare personală a conturilor lor de către el.

- Nicole, pe mine nu mă păcălești. Îi adori. Nicole oftă teatral.

- Cred că-i un tip O.K. Dacă n-ai absolut pe nimeni altul prin preajmă, și absolut nimic altceva de făcut.

Keely rise, în ciuda proastei dispoziții. Nicole avea talentul de a însenina chiar și cele mai morfoze zile, ea însăși nelăsându-se niciodată pradă deprimării.

- Ascultă, ziarele de-aici sînt pline de prezența lui Dax Devereaux în comisia aia. N-am știut asta, tu știi?

- Pînă n-am ajuns aici, nu.

- Și?

- Și ce?

- Of, la naiba, Keely. Mă lași să ți-o smulg cu cleștele? L-ai cunoscut?

- Da.

- Și?

- Și ce?

Înjurătura lui Nicole o făcu pe Keely să se crispeze.

- Dacă nu-ncetezi să mai vorbești așa la

telefon, ai să topești toate cablurile.

- Nu face pe timida cu mine, replică arțăgoasă Nicole. Ce părere ai despre Devereaux?

- Nu știu prea multe despre el, Abia l-am cunoscut, Nicole.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu! Știi bine că e cea mai trăsnet bucată de carne masculină, care se găsește pe piață de multă vreme. Dacă l-ai avut înaintea ochilor un moment doar, ai observat și singură. Iar eu aș vrea să-l am nu numai în fața ochilor.

- Nicolel tipă Keely. Cînd l-ai cunoscut?

- Nu l-am... nu tocmai. Era la o petrecere astă-vară și, deși nu l-am cunoscut efectiv, am știut cu siguranță că era acolo. O plimbă pe boarfa aia de Robins. Știi, aia care s-a măritat cu bătrînelul ăla cumsecade, care-a dat în primire comod de tot la vreo șase luni după noaptea nunții, lăsîndu-i averea aia fabuloasă, casa din Garden District, plantația de bumbac din Mississippi și flota de vapoare.

Lui Keely i se contractă gîtlejul. Dax și Madeline Robins? Știusese ea acest lucru? Fu surprinsă să-și dea seama cît de mult o durea să-și imagineze pe Dax cu flamboianta văduvă veselă invidiată de toată lumea pentru frumusețea ei.

- Mai ești acolo? Întrebă Nicole, cînd Keely nu-i răspunde.

- D... da. Sint doar obosită, Nicole. Îi mulțumesc că m-ai sunat, dar zău că trebuie să mă culc.

- Fetițo, ești bine? Vorbești ciudat. Totu-i regulă?

Nicole abandonase pălăvrăgeala veselă, iar Keely știa că îngrijorarea din vocea ei era sinceră.

- Da, oftă ea. Doar că, în fine, știi, Nicole... Nu vreau să te irit vorbindu-ți despre P.R.O.O.F.

- A, asta era. Mă rog, e motivul pentru care ești acolo, nu? Și-mi cunoști și mie părerea, așa că nu intru în amănunte.

- Mulțumesc.

- Nu ți-ar prinde rău să faci ceva nebunii cât timp ești pe-acolo. Du-te la un film cu trei X-uri¹ și așază-te lângă cel mai nasol pervers. Sau pune de-o aventură focosă și dură cu vreun despot venif în vizită, dintr-o țară minunat de decadentă.

- La revedere, o salută Keely cu voce melodică.

Nicole rise.

- Ciufuto. Pa.

Fără alte cuvinte, Nicole închise. Când puse receptorul în furcă, zîmbea și Keely. Nici nu mai

1. - Conform clasificării filmelor erotice: X = sexy, XX = soft-porno, XXX = hard-porno

pinu minte cum își pusese capul pe pernă și închisese ochii.

Cînd telefonul sună din nou, în primul moment nu-și dădu seama că trecuseră cîteva ore. Bîlbîind pe întineric, găsi în sfîrșit receptorul, dar dădu cu el de două ori pe lingă ureche pînă să și-l potrivească.

- Alo.

- Bună dimineața.

Ochii i se deschiseră brusc. Ce deșteptare delicioasă! Un glas bărbătesc! Glasul acelui bărbat.

- E dimineață? întrebă, cu vocea înfundată de pernă.

- Te-am trezit?

- Nu, căscă ea. Telefonul m-a trezit.

- Ce-mi vine să rîd!

- Mie nu. E prea devreme pentru bancuri. Cît este ceasul?

- Șapte.

Se răsuci, convingîndu-se după afișajul digital al deșteptătorului de pe noptieră.

- O, Doamnelor gemu ea. Am dormit prea mult.

- Și ce-i cu asta? Audiența are loc abia la ora zece. Ai timp destul.

- Știu. Doar că sînt obișnuită să mă scol de vreme, pentru serviciu. Cînd dorm mult, mă simt ca o leneșă.
- La ce oră te trezești de obicei?
- La cinci.
- Uau! De ce?
- Fiindcă la șase și jumătate sîntem în elicopter. Ora de vîrf, ai uitat?
- Ți-am telefonat numai fiindcă ieri după-amiază nu ne-am luat rămas bun. Mă așteptau în birou munți de hîrtoage și, oricum, știam că nu puteam fi singuri.
- Aseară am luat cina cu celelalte femei. El cu cine o fi luat-o?
- Cînd am ajuns aici, eram epuizată. De cum am căzut în pat, s-a zis cu mine.
- Aveai nevoie de odihnă. Azi te-așteaptă încă o zi grea.
- Da.
- Urmă o tăcere plină de vorbe rămase neros-tite. Cuvintele neexprimate pluteau între ei, dînsînd pe firul de legătură, cerșind să li se dea grai.
- Ei, atunci, cred că ne vedem mai tîrziu, spuse Dax în cele din urmă.
- Numai așa ceva nu voia să spună.
- Da.
- De-atîta era în stare creierul ei? Se repeta ca un papagal.

- La revedere.
- Și un oftat scăzut.
- La revedere.
- Ecoul unui oftat scăzut.
- Keely?
- Da.
- Azi, în timp ce vei sta, dichisită și cuvin-cioasă la masa aia, să știi că cel puțin un bărbat din încăperea vrea să te poată ține în brațe.
- Telefonul amuți în mîna ei.

Capitolul 5

Audiența continuă monoton încă o zi și jumătate. P.R.O.O.F. își găsește un aliat într-un P.O.W. care se întorsese acasă odată cu eliberarea prizonierilor. Într-un discurs impresionant, acesta povestește cum el și alți prizonieri de război nu și pierduseră niciodată speranța și încrederea în țara lor. Nici chiar când fuseseră supuși celor mai ticăloase umilințe, a spus el auditoriului captivat, prizonierii nu se gândiseră nici o clipă că ar fi putut rămâne abandonați și uitați.

Keely și celelalte delegate ale P.R.O.O.F. au sărbătorit această mică victorie, dar veselia lor a fost de scurtă durată. Un reprezentant al Departamentului Trezoreriei a atestat suma de bani ai contribuabililor cheltuită pe salariile celor dispăruți

Promisiunea de milie

și, probabil, morți de mult. Congresmanul Walsh și alți citiva dădeau din cap cu înțelepciune, ascultând raportul financiar. Keely își dorea ca pe Walsh să înceapă dintr-o dată să-l doară burtă umflată.

De-a lungul ceasurilor de claustrare în sala comisiiei, a evitat cu abilitate orice întâlnire cu Dax, intenționată sau altminteri. Și el părea să fi hotărât că un contact cu ea ar fi fost dezavantajos, căci nu manifestă nici o inițiativă.

Păreau să fie doi străini, inconștienți unul de prezența celuilalt, dar dincolo de aparențe mocnea o realitate sufocantă. Keely simțea adeseori ochii lui Dax îndreptați spre ea. Amintindu-și convingerea telefonică din zorii zilei, roșea până la virful degetelor, indiferent că-i întâlnea sau nu privirea. Îi venea să se uite la el cu o dorință căreia nu-i rezista destul de des.

Manierismele lui fuseseră înduioșător de familiare. Cravata de bun-gust rareori rămânea îndată mai mult de o oră. Degetele nervoase și nerăbdătoare trăgeau de nod până se lărgea. Nasturele de la gulerul cămășii ieșea din butonieră. Coloana puternică și bronzată a gâtului era dilatată de respirația acum neconstrinsă.

Dax stătea cu cotul sprijinit pe brațul tapizat cu piele maro al fotoliului. Își rezema bărbia pe degetul mare, trei degete îi acopereau gura, iar mij-

lociul i se întindea peste obraz, indicînd slaba catrice de sub ochi.

Asculta atent; privea concentrat; lua notițe mîzgălînd rapid.

Se uita la Keely.

O dată, privirea lui fixă fu atît de irezistibilă înfrunta. Inima i se opri cu o smucitură. Respirația îi rămase blocată în plămîni comprimați. Palmele se umeziră de sudoare. Prin abdomen simțea fiitului unui milion de aripi. Ochii lui îi dădeau de știre că nu era mai atent la cuvintele vorbitorului decît era ea.

Degetul întins pe obraz se ridică într-un semn de salut tacit. Mișcarea era atît de subtilă, încît n-ar fi distins-o decît persoana căreia îi era adresată. Keely o văzu și-i răspunse cu o scurtă coborîre a pleoapelor. Mesajul exprima mai mult decît un simplu salut. Spunea: *Aș vrea să putem sta de vorbă. Aș vrea să nu fim chiar aici, chiar acum, făcînd ceea ce facem. Aș vrea... Atît de multe lucruri care erau imposibile.*

În după-amiaza celei de-a treia zile, cînd de-clară pauza de masă, congresmanul Parker re-

comandă să se ia liber după-amiază și a doua zi.

- Am avut trei zile de discuții pline, cred că toți avem nevoie de timp ca să medităm la cele auzite, să ne cîntărim opiniile, să facem propozițiile noastre cercetări și să măturăm pinzele de păianjen, ca să zic așa, înaintea unei discuții finale.

Cînd propunerea fu aprobată unanim, bătu cu ciocănelul, iar sesiunea se suspendă.

- Mare noroc, spuse Betty recunoscătoare. Am nevoie de-o zi ca să-mi fac părul și unghiile. Mi se termină și banii, și trebuie să găsesc o bancă. Ce zici, Keely? Vrei să facem niște cumpărături azi după-amiază?

Keely zîmbi, clătînînd însă din cap.

- N-aș crede, Betty, dar sînt sigură că vor veni cu tine cîteva dintre celelalte femei. Dacă nu te superi, eu cer scutire. Cred că mă duc în cameră și mă trîntesc în pat cu o carte bună în mînă sau să trag un somn strașnic.

Betty rîse, bătînd-o pe braț.

- Atunci, îmi iau rămas bun. Ne vedem mai tîrziu, la cină?

Keely stătu un moment pe gînduri, apoi spuse:

- Sigur. Caută-mă cînd te-ntorci la hotel.

Betty se întoarse și plecă, dar nu înainte de a arunca o privire îngrijorată în spatele lui Keely. Înainte de a se fi putut întreba de ce, Keely simți ușoara bătaie pe umăr. Lîngă ea apăruse Dax,

zâmbind prea larg, prea vesel, prea deschis, ca și nu trădeze ceva intim.

- Doamnă Williams, spuse el repede, n-am spus că vă vortesc de atâta ori, când am la masa împreună. Sper că nu găsiți audiența prea cîntătoare.

- Deloc, domnule congresman. Mă așteptam mai mult sau mai puțin, ca lucrurile să evolueze încet. Vă fi în avantajul nostru, cred, să analizăm problema cu mare grijă, cu toți.

Dax dădu din cap cu profundă concentrare ca și cum ar fi cugețat la o problemă de maximă importanță. Se apropie, îi încrucișă brațele pe piept și-și studie virturile mocasinilor lustru. Vorbi edit de încet, încît Keely abia reuși să-l audă cînd o întrebă:

- Cum te simți, de fapt?

- Bine.

- Deseori trebuie să mă duc la un nenoroc de cocktail, la ambasadă franceză. Mi s-a spus să invit o parteneră, dacă vreau. Ce-ai zice...

Invitația rămase neterminată, dar Keely o completă.

- Nu, Dax, murmură ea. Știi bine că n-ai i înțeles.

Expresia lui posomorâtă se potrivea perfect cu subiectul pe care s-ar fi zis că-l discutau - soarta M.I.A.ilor.

- Mda, știu, mormăi El, să sperăm că totul se va rezolva în avantajul tuturor, doamnă Williams, conștient că el mai tare, întinzîndu-i mîna. Cînd și le scîrșiră, ochii îi se înfîșiră și, o tracțiune de se simțiră, restul lumii se prăbuși. Reveni la loc mult cînd.

- El, domnule congresman, interveni din spațiul lor Al Van Dorf. Mă întrebam dacă mi-ai putut da o declarație despre proiectul acela cu privire la proliferarea înarmărilor, care se dezbate în comisie.

- Sigur, Al. Distracție plăcută, doamnă Williams, mi-a spus Dax, politicos.

- Vă mulțumesc. Mă voi strădui. Domnule Van Dorf.

Dădu din cap în semn de salut și plecă, leși din sală cu picioarele ca de plumb. Avu nevoie de două minute pentru a opri un taxi, pe Pennsylvania Avenue. Nu-i păsa. Aproape își dorea să fi acceptat invitația lui Betty la cumpărături. Ceaștea după-amiezer se întindeau nesfîrșite înaintea ei. Orice ar fi fost mai bine decît melancolia singurătății într-o cameră de hotel, frîind la lucruri imposibile.

După cum se aștepta, a ținut minte foarte pu-
țin din după-amiaza aceea deprimantă. S-a trezit
în camera ei și a adormit imediat, fără să se tre-
zească decât peste câteva ore, când i-a bătut Betty
la ușă. S-au hotărât să rămână în hotel și să mă-
nince la *Trader Vic's*, datorită vremii nefavorabile.
După ce au terminat masa, când treceau prin
hol spre lift, Betty spuse:

- Azi mi-am cumpărat un costum nou. Ce-ar fi
să vii să-ți arăt cum îmi stă? Diseară se dă la
televizor un film vechi cu Robert Taylor și Barbara
Stanwyck. Sigur, tu probabil că nu ți-l amintești.

Keely rise.

- Ba cum să nu! Nu te deranjează dacă-ți în
companie?

Detesta gândul de a se întoarce în camera ei.
După siestă, știa că n-ar mai fi putut adormi câteva
ore.

- Nu, mi-ar face mare plăcere. Hai să ne des-
trăbăim și să comandăm o sticlă cu vin, spuse
Betty, cu entuziasm adolescentin.

Peste câteva ore, Keely se simțea mai bine
după paharele cu vin băute, cam peste măsură,
și după vizionarea sentimentalului film romantic,
alb-negru. Ea și Betty chicotiseră ca niște șco-
lărițe, sub efectul vinului, și plinseseră văzând tan-
dra povești de dragoste. O lăsă pe Betty căscind
somniașă și porni cu pas cam clătinat pe cu-

șarul pustiu.

Ușile ascensorului se deschiseră. Keely se
trezi într-o clipă, văzându-l pe Dax rezemat de pe-
rișii cabinei. Poziția lui, pînă atunci plină de
răsădă, deveni rigidă, ca și cum ar fi auzit ordina
militară. Al unui sergent necruțător cu țesături în
răstăit al unui sergent necruțător cu țesături în
dreptă picioarele încrucișate la glezne și lăsa pe
pardesul pe care și-l ținuse pe umăr, agățat cu
un deget. Pe chip i se ivi un zîmbet larg.

- Urci?

- Nu, cobor.

- Hai la o plimbare, o invită el. Când o văzu
ezitînd și privind în jur cu teamă, adăugă: Nimeni
nu ne poate condamna că ne-am întâlnit în
plător într-un lift public, cînd locuim în același ho-
tel. Pe de altă parte, ce s-ar putea înîmpla într-un
lift?

O tachina, însă ochii lui Keely coborîră invo-
luntar, dar semnificativ, spre mocheta bogată a
cabinei.

- Uită ce-am spus, mîrii el. Intră.

Keely păși printre ușile glisante, care se înch-
seră în urma ei, izolîndu-i înăuntru, despărți de
restul lumii, în propriul lor univers.

Keely își dresă vocea, jenată.

- Cum a fost la petrecere?

- Gălăgie. Fum. Înghesuială.

- Pare amuzant.

îl duruse-n cot de petrecere, abia și-o mănâncăritivele grase. Se simțise îngrozitor. Mîncase apoi făcînd pe din două un sandwich cu unt de arahide și un cornet de popcorn, în fața focului, pe o cămină.

Poate că băuse o idee cam prea mult din alcoolul servit la discreție, întrebîndu-se dacă-i plăcea vocea ascutită a unei soții de diplomat, rumenă și dolidă de bijuterii, vedea gura lui Keely, scîlipind umedă de vin. Își imagina propria-i limbă ștergîndu-i stropii de pe buzele gingașe ca petalele unei flori.

Cealaltă bărbăți de la recepție se holbaseră la secretara unui senator, a cărei siluetă binecunoscută fusese palpată și gustată de toți masculii de pe Capitol Hill. În seara aceea, generosul trup era strîns într-o rochie roșie. Sîinii ce atîrnau și șoldurile late i se legăneau provocator. Cu doar o săptămînă în urmă, comentariile lui Dax despre anatomia respectivelor ar fi fost la fel de istețe și de imaginative ca ale tuturor celorlalți. În seara asta, i se părușe obscenă și proastă. Gîndurile i se concentrău asupra unei siluete mult mai elegante. Delicat-feminină și totodată bine definită. Rotun-

Promisiunea de miine

jită, dar și compactă. Tangibilă și totuși... intangibilă.

- Ai ajuns, spuse ea încet.

Liftul se oprise la ultimul etaj, iar ușile se deschiseseră. De cealaltă parte a culoarului se afla apartamentul lui, rece. Singura sursă de căldură în care-și găsea consolarea în seara aceea stătea împreună cu el în cabina ascensorului, privindu-l cu nedumerire.

- De unde veneai? o întrebă Dax.

- Din camera lui Betty. Ne-am uitat la un film vechi și am demolat o sticlă cu vin.

- Roșu sau alb?

Keely închise ochii, parcă savurîndu-i buchetul.

- Auriu, șopti ea.

Ochii i se deschiseră larg, cînd geamătul lui chinuit umplu mica boxă. Apăsă cu degetul bu-tonul etajului șapte, iar becul acestuia se aprinse, în timp ce ușile se închideau.

- Ce...

- Vin pînă la etajul tău, explică Dax.

- Nu e cazul.

- Nu-i nevoie să-mi amintești.

Keely privi în altă parte, atînsă de tonul lui tăios.

- Iartă-mă, spuse Dax mîhnit. Nu sînt supărat pe tine. Mă înfurie...

- Știu, îl întrerupse ea scurt. Cu cât spuneau mai puțin, cu atât mai bine.
- Ascensorul se opri la etajul șapte, iar ușile se deschiseră, însă înainte ca ea să poată ieși, Dax apăsă alt buton. Keely nu observă pe care și nici n-o interesă. Ușile se închiseră la loc.
- Dax...
- Vin să te iau mine dimineață, din fața hotelului. La ora zece. Îmbrăcată nepretențios.
- Nu pot, obiectă ea, clătînind din cap.
- Nu poți să te îmbraci nepretențios? o tachină el.

Pentru prima oară, Keely îi văzu zîmbetul familiar, acela care-i adîncea grogița și-i lumina ochii negri, de la culoarea abanosului pînă la nuanța ciocolatei.

- Îi aruncă o privire pîrjolitoare.
- Nu mă pot întîlni cu tine.
- Ba bine că nu.

Liftul se opri, ușile se deschiseră, iar Keely și Dax fură amîndoi surprinși să vadă o pereche, între două vîrste, stînd în hol. Aproape uitaseră că nu erau singurii doi oameni din lume.

- Bună seara, salută vesel Dax. Unde mergeți?
- La trei, răspunse bărbatul.

Dax apăsă butonul respectiv și se rezemă nepăsător de perete, ca și cum n-ar fi fost decît un oarecare ins care urca cu liftul.

- Sînteți din provincie? întrebă el.
- New Mexico. Las Cruces.
- Femeia privea pardesiul aruncat de Dax, care continua să zacă pe jos. Își ridică ochii miopi și bănuitori spre Keely, care zîmbi chinuită. Femeia se agăță de brațul soțului, parcă pentru a se apăra de indivizii aceia imorali din marele oraș.
- A, în Las Cruces e o universitate foarte bună, comentă Dax.
- New Mexico State, preciză mîndru bărbatul.
- Exact! pocni Dax din degete.

Lui Keely îi venea să-l strîngă de gît. Se distra grozav.

Ascensorul se opri la etajul trei, iar bărbatul își conduse afară nevasta nemulțumită.

- Ședere plăcută! le ură Dax cu un zîmbet care-ar fi putut împodobi o broșură a Camerei de Comerț.

Ușile se închiseră la loc.

- Deci, cum spuneam...
- Nu, eu spuneam că nu pot merge cu tine nicăieri, Dax.
- Ne luăm o zi liberă. Facem o ieșire. Amîndoi am stat închiși prea multe zile în camera aia înăbușitoare și începe să mă calce pe nervi. Și, dacă-mi îngădui s-o spun, și tu arăți cam palidă.

De fapt, lucrurile stăteau tocmai invers. Avea obrajii înroșiți de jena recentă și de consumul de

vin. Ochii ei rămăseseră mari și strălucitori, după somnul neîntrerupt de după-amiază și după plimbarea înlacrimată a filmului. Părul i se ciufulea atrăgător. Niciodată nu arătase mai frumoasă, mai ispititoare, mai sexy.

Ochii lui Dax se ațintiră asupra buzelor ei, care se despărțiseră cu intenția de a-l contrazice, dar toate argumentele pieriră nerostite. Chiar și fără contribuția luciului artificial, gura lui Keely scilipea gingaș ca roua, iar Dax jinduia s-o guste.

— De ce n-ar putea doi prieteni să-și petreacă vreo câteva ore unul în compania celuilalt?

Nu erau prieteni, niciodată n-aveau să fie și o știa amândoi. Însă cuvintele lui scrișnite ocupară timpul și spațiul necesare pentru a-l împiedica s-o strângă la piept, prădându-i gura aceea făurită pentru sărut.

Nu mai vorbiră, privindu-se doar, spunând mai multe prin tăcere decât le-ar fi îngăduit-o comunicarea verbală. De astă dată, când ajunseră la etajul lui Keely, Dax apăsă butonul de menținere a ușilor deschise.

— Miine la zece.

— Cineva... oricine... ar putea să ne vadă. Van Dorf...

Obiecțiile ei nu însemnau nimic. Nu încăpea nici o îndoială, în mințile amindurora, că avea să vină la întâlnire.

— N-o să observe nimeni. Am împrumutat mașina unui prieten. E un Datsun argintiu. Voi merge în jurul cvartalului pînă ieși pe poarta din Strada K. Să nu umbli cu fereală sau să te simți vinovată. Deschizi doar portiera mașinii și urci.

— Dax...

— Noapte bună.

Își propti degetul arătător pe sternul ei și o împinse ușurel peste pragul liftului. Nu încerca să scape de ea; înlătura ispita de a comite un delict penal. Eliberă butonul și ușile se închiseră între ei.

Keely rămase timp îndelungat privind ușile, fără să le vadă, fără să vadă nimic. Întorcîndu-se amețită spre camera ei, era deja în dilemă ce să îmbrace a doua zi.

În cele din urmă, a ales o pereche de pantaloni gri, un pullover negru pe gît și un blezăr în spic, asortat cu amîndouă. Cizmele negre, din piele de căprioară, aveau să-i țină cald la picioare, vremea fiind rece și ploioasă, încă nevrînd să accepte faptul că primăvara era iminentă. Habar n-avea unde o ducea Dax, așa că dorea să fie pregătită pentru orice eventualitate. La zece

fără zece, își luă pardesiul și ieși din cameră. Inima îi bătea de nerăbdare vinovată, când traversă holul aglomerat, într-o atitudine pe care o spera nonșalantă. Nici nu ajunsese la ușile largi, când văzu un *Datsun* argintiu, jos și suplu, înclinat în jurul bordurii. Împingând ușa în vântul puternic, se strecură afară, aplecându-se să se asigure că la volanul mașinii era Dax, apoi deschise portiera. Riseră amândoi, când Keely se trînti pe fațoliul adînc de piele și mașina demară în viteză.

– Bună dimineaa, o salută el, profitînd de un semafor pe roșu pentru a întoarce capul și să o privească.

– Bună dimineaa.

– Ești foarte punctuală.

– Punctualitatea este una dintre calitățile mele. De cîte ori ai ocolit hotelul?

– De trei ori. Nerăbdarea este una dintre calitățile mele.

Riseră din nou, cu plăcerea simplă de a fi împreună. Dax dușmăni stopul cînd se mută pe verde, obligîndu-l să fie atent la volan.

– Unde mergem? întrebă Keely, fără să-i pese.

– La Mount Vernon.

– Mount Vernon!

Privi prin geamurile fumurii ale mașinii, spre burnița și norii coborîți, amenințători.

– Azi? Cine s-ar duce la Mount Vernon într-o zi ca asta?

Dax opri la un alt semafor, înainte de a-i răspunde. Răsucindu-se spre ea, o strînse de nas.

– Nimeni. De-asta mergem acolo.

Keely îi aprecie dibăcia cu o ușoară plecăciune.

– Nu degeaba candidatezi la Senat, domnule Devereaux. Ești de-a dreptul scripitor.

– Uneori mă sperii și eu ce deștept sînt, se lăudă el, alegîndu-se cu un cot în coaste, drept pedeapsă.

Keely nu-l mai deranja în timp ce-și croia drum printre mașinile de pe Constitution Avenue, spre Lincoln Memorial. Își împături haina, punînd-o în spatele fotoliilor-cupă, își propti geanta între picioare și puse radioul pe un post cu muzică stereo, agreat de amîndoi.

Traversară Potomac River pe Arlington Memorial Bridge și urmară Memorial Highway pe malul râului, spre reședința lui George Washington. Pădurile desfrunzite de pe marginea drumului amin-teau de prezența iernii.

– Peste cîteva săptămîni o să fie minunat aici, cînd vor începe să înflorească arborii, medită Keely.

– Mda. Îmi place mult acasă, cînd se desfac

toate florile. Avem azalee ce înconjoară toate cele patru laturi ale casei, iar când înfloresc completează o priveliște magnifică. Angajăm un om doar pentru a îngriji arbuștii cu flori.

- Voi?

- Mă rog, e cam inexact. Încă mă mai gîndesc la casa principală ca fiind a părinților mei. Acum cîțiva ani, s-au mutat într-o casuță, de cealaltă parte a proprietății. În mod ostentativ, mutarea s-a făcut cu scopul ca tata să nu mai aibă de urcat scările, dar cred că, de fapt, voiau să mă lase singur, hălăduind prin căsoiul ăla de capul meu, și să-mi dea un motiv de a-mi găsi o nevastă și de a începe să le fac nepoței.

- Și de ce n-ai făcut-o?

- Încă n-am găsit nici o femeie destul de importantă pentru mine, ca să ne trăim viața împreună.

Ochii i se abătură dinspre peisajele de pe marginile șoselei, pentru a privi prin spațiul strîmt al mașinii, spre ea.

- Cînd am s-o găsesc, voi lupta cu ghearele și cu dinții ca s-o conving să vină cu mine în casa aia.

Ceafa lui Keely se contractă la fel de strîns ca pumnii încleștați în poală. Își mută privirea din fața forței covîrșitoare a ochilor lui.

- Cum e casa ta? E dinainte de Războiul civil? Dax reveni cu fața spre șosea.

- Nu. Familia Devereaux a avut o casă strămoșască, dar a fost rasă de armata unionistă, în război. Abia prin 1912 ne-am recuperat pierderile din timpul războiului și al reconstrucției, și am construit alta. Îmi place, dar n-am să-ți vorbesc prea mult despre ea. Vreau s-o vezi cîndva cu ochii tăi.

- E în Baton Rouge?

- La douăzeci de mile de-acolo.

- Cît pămînt aveți?

Dax ridică din umeri, jenat.

- Destul ca să ținem o fermă profitabilă și să creștem cai.

- Îmi ocolești întrebările? Nu-mi dai răspunsuri directe, domnule Devereaux, talent pe care fărăndoială ți l-ai perfecționat în discuțiile cu reporterii.

Dax rîse.

- M-ai prins.

Keely nu mai insistă și nici el nu-i oferă alte informații. Se vedea clar că averea familiei îl făcea să se simtă stînjenit. Reprezentase subiectul multor editoriale nemăgulitoare.

Restul celor treizeci de kilometri ai drumului trecură într-o tăcere relaxantă. Cînd opri mașina în parcare, acolo nu mai erau decît cîteva auto-

turisme. În locul unde de obicei staționau zeci de autobuze cu turiști, acum se afla numai unul.

– Vezi? Ce ți-am spus? Întrebă Dax. Aproape că vom avea tot locul numai pentru noi. Mă în-
doiesc că George și Martha¹ s-au simțit vreodată
atît de în largul lor.

O ciupi de sub bărbie, înainte de a-și lua pa-
desiul din spatele fotoliului și a coborî.

Îi deschise portiera și-i ținu pardesiul pregătit
pentru ca să-l îmbrace mai comod. Mîinile lui i se
opriră doar un moment, ușor, pe umeri, înainte de
a o prinde de cot, conducînd-o spre poartă.

Femeia în costum colonial de la ghișeu cu
zăbrele spuse:

– Fără-ndoială, n-ai ales o zi prea frumoasă
ca să ne vizitezi, dar sper că veți înfrunta ploaia și
veți vedea tot ce doriți. Fiecare tur începe cam la
douăzeci de minute. Nu respectăm un program
strict, cu excepția verii, cînd sîntem supraaglo-
merati. Chiar acum așteaptă un grup de turiști să
viziteze casa. Vă puteți alătura lor. Imediat vine și
un ghid.

– Vă mulțumim, afișă Dax celebrul său zîmbet.
Voiam să vin într-o zi de vară, dar sora mea nu
m-a putut însoți decît astăzi.

1. – Președintele George Washington și soția lui

Keely îl privi stupefiată. Simți că rămîne cu
gura căscată. Cînd se îndepărtară, Dax pășea
ștergătoare.

– Ești nebun! îl admonestă ea, printre dinți.

N-o privi. Era ocupat să-și pescuiască um-
brela din buzunarul adînc al pardesiului. Apăsă
butonul, făcînd-o să se desfacă deasupra cu un
tăcînit sonor.

– Chiar crezi că lumea mă va crede sora ta?
Întrebă ea, oprindu-se pe alelea ce ducea spre
casă.

Dax o privi, ținînd deasupra lor umbrela, spre
a se apăra de ploaia ușoară. O studie obiectiv.

– Nu, cred că nu. Mai bine să ne repetăm
numărul. Poftim, ia asta.

Și îi îndesă în mînă, luînd-o prin surprindere,
mînerul umbrelei.

– Surioară! exclamă, apucînd-o de umeri. Ia te
uită ce frumoasă te-ai mai făcut!

Cuprinzîndu-i capul, o sărută apăsător pe gură.
– Ia să te văd.

Uimită de jocul lui, Keely stătu docilă, în timp
ce Dax îi descheia fără jenă haina, trăgîndu-i apoi
în lături reverele sacoului pentru a-i privi admirativ
puloverul.

– Niciodată n-aș fi crezut, pe vremea cînd erai
numai brațe, picioare și piept plat, că te vei rotunji

atît de drăguț.

Vexată, Keely deschise gura, dar nu apucă să-l dojenească, înainte ca Dax să continue grăbit:

– Îți vine superb în orice culoare! Știi? Tonul său glumeț dobîndi o altă nuanță.

– Îți stă minunat în negru! Îmi place verdele aceluia costum, pe care îl purtai în avion.

Glusul îi coborî, devenind senzual: – Iar în galben arăți delicios. Există vreo culoare a curcubeului care să-ți stingă strălucirea ochilor sau să-ți facă tenul livid, ori să nu-ți pună în evidență părul?

Degetul lui mare îi urmări curbura bărbiei, electrizant. N-ar fi trebuit să stea atît de aproape de el, dar nu dorea să tulbure acel moment, atrăgîndu-i atenția.

Zău că nu era cazul să-i atingă buzele cu degetele. Era un gest prea intim, care contrazicea jocul de-a fratele și sora. Însă, chiar în timp ce mintea ei se împotrivea, buzele i se supuseră îndemnului, despărțindu-se ușor.

Dax se apleca primejdios de aproape, cînd pe cările apăru, în spatele lor, un grup de patru persoane. Dax se retrase.

– Haide, surioară, murmură el, luînd umbrela și

conducînd-o spre cei cîțiva turiști care așteptau la poalele colinei pe care se afla reședința.

După o scurtă așteptare, pe alee se apropie o ghidă, conducînd grupul prin ploaie, către casă. Discursul ghidei era repetat dinainte, dar știa să-l recite colocvial, cu intonație. Asemenea celorlalți din grup, Keely și Dax o ascultară. Urcară scara, priviră în camerele ce erau izolate cu cordoane, observară tot ce era de observat, fără ca mai tîrziu să țină minte ceva.

Cînd turul casei luă sfîrșit, fură invitați să viziteze curțile. Unii porniră spre bucătărie. Keely și Dax se îndreptară spre o clădire mică, unde se aflau obiectele personale ale soților Washington.

– Te-ai gîndit vreodată, îl întrebă ea, că dacă ai deveni cîndva președinte, peste două sute de ani oamenii îți vor tropăi prin casă, privindu-ți aparatul de ras?

– Întrebuîntez aparate de unică folosință, dar amintește-mi să-mi țin tot timpul proteza dentară lustruită.

Riseră și, absolut spontan, Dax o îmbrățișă.

Merseră spre mormîntul unde erau îngropați soții Washington. Dax o întrebă calm:

– Știi că se zvonește că Washington era îndrăgostit de nevasta altuia?

- Serios? Întrebă Keely, neîncrezătoare.

- Da. Așa se spune.

- Ce tragedie.

- Poate că nu, ripostă Dax. E posibil ca iubirea lui pentru acea femeie să fi avut ceva cu totul deosebit.

- Da, poate.

Oare de cei venea să plîngă?

- Cu siguranță, asta nu minimalizează cu nimic ceea ce a făcut pentru țara lui. Nu cred să conștizeze prea mult.

- Nu acum, răspuse Keely cu voce îngroșată. Însă atunci, cînd s-a întîmplat, e posibil să fi conștat mult pentru toți cei implicați.

Dax oftă.

- Cred că ai dreptate.

Părăsîră mormîntul, revenind spre incinta principală. Încercînd să-și alunge starea melancolică, Dax propuse să ia o gustare înainte de plecare.

- Înțeleg că restaurantul de-aici nu-i tocmai rău. Și, fără-ndoială, n-avem nevoie de masă rezervată, adăugă el, deschizînd ușa sălii de mese, ce era aproape pustie.

Mesele și scaunele din lemn de fag erau aranjate în șiruri ordonate pe podelele din lemn de esență tare. Fiecare fereastră era flancată de perdele albe, cu volane. Sfeșnice de alamă cu lu-

minări înalte și înguste decorau toate mesele, răspîndind o lumină blîndă pe pereții tapetați rustic.

Numai trei dintre mese erau ocupate. În șemineu ardeau focuri, iar Dax o conduse pe Keely la masă de lîngă unul dintre acestea, în apropierea unei ferestre cu vedere spre grădina îngrijită. O chelneriță se grăbi să le ia comanda de salată cu scoici. După ce mincară, Dax o chemă, iar fata se apropie prompt.

- Am dori și desert. Ce aveți?

- Plăcintele de casă sînt specialitatea noastră.

- Cu cireșe, cu mere și cu pecan.

- Excelent. Luăm două cu cireșe.

- Nu, eu vreau cu pecan, interveni Keely.

Dax făcu o mutră comică, parcă lovit în cap.

- Nu poți să vii acasă la George Washington și să nu mîncîci plăcintă cu cireșe. Ești antiamericană.

Keely rîse, dar îi spuse chelneriței:

- Cu pecan, vă rog.

- O.K., acceptă Dax morocănos. Și mai vrem pe fiecare cîte două linguri de înghețată de vanilie.

- Ba eu vreau frișcă bătută.

Dax se răsuci spre ea, încrunat.

- Cine face cînte, tu sau eu?

Keely și chelnerița riseră, văzînd expresia lui feroce.

– Nu m-ai întrebat ce vreau și am poftă de frișcă bătută.

Dax dădu din cap neputincios, după care i-o trebă, cu o politețe exagerată:

– Cafea?

– Ceai, replică ea înțepată.

Ospătărița, cu creionul pregătit pe bloc-notes, deja rîdea.

– Cu frișcă?

– Nu.

– Da, răspuse Keely în același timp cu el. Dax o privi pe chelnerița, spunînd într-o șoaptă sonoră:

– Se crede o femeie emancipată.

Aplecîndu-se spre el, ospătărița îi mărturisi:

– Îmi place să văd oameni căsătoriți, care se consideră, fiecare în parte, independenți.

Apoi se îndepărtă, cu fusta legănîndu-i-se apăsător pe trup.

Keely își privi mîna stîngă, ce stătea pe fața de masă. Era o greșeală destul de explicabilă. Pe degetul mijlociu avea inelul de aur. Cu coada ochiului, văzu mîna lui Dax apropiindu-se pînă i-o acoperi.

– Crede că ești măritată cu mine, spuse el

încet. Cîtă vreme crede asta și nu ne recunoaște pe nici unul, consider că ne putem ține de mină.

Degetele lui prelungi se înlănțuiră printre ale ei, strîngîndu-i-le cu putere.

– Așa se pare, răspuse Keely, strîngînd și ea. Priviră spre focul ce trosnea și șuiera vesel.

Priviră ploaia care cădea monoton și abundent, prelingîndu-se în pirîiașe largi pe geamuri. Înce- toșă priveștiștea, făcîndu-i să-și închipuie pentru un timp că realitatea era alta. Și, întrucît nu se puteau stăpîni, se uitau unul la altul.

Ambianța caldă a restaurantului îi înconjura ca un cocon. Zăngănitul porțelanurilor și al argin- tăriei din bucătărie nu putea risipi mesajele tacite pe care și le transmiteau. Mișcările celorlalți clienți sau ale chelnerițelor nu-i împiedicau să-și susțină privirile.

– Tocmai am observat pentru prima oară că ai găuri în urechi, comentă Dax. Te-a durut?

– Ca toți dracii.

Zîmbi bine dispus, fără a rîde însă sonor.

– N-ai putea ajunge niciodată om politic, domnișoară Preston. Ești mult prea sinceră.

Domnișoară Preston. Nu doamnă Williams.

Atunci, acolo, cu el, era domnișoara Preston.

– De unde ai cicalit acea de sub ochi?

– E urîță? Îmi pot face operație plastică.

- Să nu îndrăznești! Este...

Fusese cît pe ce să spună „drăguță”, dar corectă, de teamă ca Dax să nu se simtă jignit de un asemenea adjectiv feminin. Tăcerea ei îi făcea sprîncenele lui negre să se arcuiască întrebător.

- Te face să pari feroce, reluă Keely.
- Sînt un corsar în toată regula. La drept vorbind, a existat un Devereaux mai răpăciugos, care s-a înhăit cu ai lui Laffite.

Keely miji ochii, înclinîndu-și capul.
- Da, mi te pot închipui ca pirat.
- Poate-ar trebui să mi se facă și mie găuri în urechi. Nu, doar la una, cred. Așa aș fi și mai feroce.

Rîdeau cînd chelnerița puse tava între ei.
- Ai mai dori ceva? întrebă Dax, după ce țerminară.

- Glumești? Abia mai respir.
- Vrei să tragem o fugă pînă la mașină, ca să mai arzi cîteva din calorile astea?

- Voi avea noroc dacă mă pot tîrî, mărturisi ea, în timp ce Dax îi ținea pardesiul. Dax achită nota și părăsiră cu regret căldura restaurantului, ieșind în frigul de afară. Alergară spre mașină, plescînd prin băltoace. Ploaia se înțețise cît stătuseră ei în restaurant.

Motorul răcit avu nevoie de cîteva minute pînă

porni, dar apoi se însufleși duduind, iar Dax scoase atent mașina în șosea.

- Ce mai toarnă! remarcă îngrijorată Keely, după ce parcurseră cîtiva kilometri prin aversa torențială. Cu toată cadența rapidă și stăruitoare a ștergătoarelor de parbriz, drumul era invizibil prin perdeaua de apă.

- E o nebunie să conduc pe vremea asta.

Cred că...

Nu termină de vorbit, cercetînd marginea șoselei prin geamurile aburite.

- Uite-l! exclamă Dax, apăsînd pe frînă pînă cînd mașina încetini îndeajuns pentru a putea să cotească pe un neștiut drum lăturalnic. Așteptăm aici pînă se mai potolește.

Capitolul 6

Drumul era desfundat, iar mașina se hordăneze. Parcă de câțiva metri, înainte ca Dax să îl oprească sub protecția parțială a unui stejar și muzica de la radio încetă brusc. Ștergătoarele de parbriz se opresc din făcând. Vibrațiile motorului nu mai pulsau. Numai ploaia continua.

Dax întinse mîna spre Keely, atingîndu-i umărul.

– Ți-e destul de cald? N-ai nevoie de par-

Și le scosese și le puseseră din nou în spațiile fotoliilor, înainte de plecarea din Mount Vernon.

– Nu, cred că pînă acum caloriferul a avut timp

Promisiunea de mîine

destul să încălzească mașina.

– Dacă ți se face frig, să-mi spui. Pot să-ți dau haina sau să mai las motorul în ralenti cîteva minute.

Dax îi luă mîna și i-o masă.

– Ai mîna stîi.

– Știu. Niciodată nu pot să mi le încălzesc.

– Bagă-ți-le în buzunare.

– N-ajută la nimic.

– Atunci, bagă-le la mine în buzunare.

N-o tachina decît pe jumătate.

– Și-atunci cum ți le mai încălzești tu pe ale tale?

Era o replică pe care Keely nu și-o putuse reține.

Ochii lui Dax licăriră în penumbră.

– Mă gîndesc eu la ceva, răspunse el cu glasul ca un murmur jos.

Degetele i se aliniară cu ale ei, apăsîndu-le pe rînd. Studia contrastul dintre mîna lui părăsă și fragilitatea netedă a mîinii ei. Apoi, i-o ridică la gură, mîngîindu-i ușor vîrfurile degetelor cu buzele.

– Dacă a trebuit neapărat s-o fi cunoscut în timpător în avion pe soția unui M.I.A., de ce era nevoie să arate ca tine? Să fii tu?

Gura i se mișcă lipită de palma ei, vorbind în ea, sărutînd-o.

- Nu trebuie să spui...

- Șșș. Dacă altceva nu pot face, măcar să

vorbesc lasă-mă, Keely.

Limba lui fierbinte îi săgetă rapid centrul pa-

mei, făcând să i se oprească respirația în piept.

- Dar, dacă nu arăta ca tine, mă îndoiesc că

aș mai fi dat buzna pe culoarul celui avion, sir

Galahad deplasat, ca să te salvez, nu?

Nu-i putu răspunde. Limba lui îi luneca printre

degete, pe la baza acestora, încet. Era un gest

prea sexy ca să-l îngăduie, dar și prea delicios

pentru a-l opri. Dax își acoperi gura cu mîna ei,

ridicînd ochii spre Keely.

Aerul din spațiul strîmt trăsnea de pasiune ne-

ostoită. Respirația amîndurora aburea pe dină-

untru geamurile reci ale mașinii cu un voal de

umezeală. Tăcerea amplifică toate sunetele. Cînd

Dax se aplecă spre ea, foșnetul hainelor răsună

ca frunzele în briza toamnei. Fiecare imagine era

mîntă. Aproape că putea să-i numere genele de

culoare închisă ale pleoapei de jos. Colțul gurii ei

tremura ușor cu fiecare respirație. Era o gură fru-

moasă, iar Dax și-o revendicase de cînd o văzuse

prima oară.

Keely nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată

atît de neputîncioasă. Știa, într-adevăr, că nîcînd

în viața ei nu mai avusese o asemenea senzație.

Putea imponderabilă, dar totuși o grea apăsare i

fața partea inferioară a trupului să jinduiască
Se simțea pătrunsă de o forță pe care
n-o mai cunoscuse, însă mușchii pă-
niciosă n-o mai lichefiat. Întregul trup îi era furnicat
să i se fi dorință. Întregul trup îi era furnicat
de dorință, deși știa că cea dorință gîfindă se-
măna îndeaproape cu moartea.

Nu-și dădu seama că se întinsese spre el decît
cînd își văzu mîna netezindu-i de pe frunte o şu-
vită rebelă de păr negru, umed. Își privi degetul
mîngîindu-i cicatricea palidă de sub ochi.

Numai numele ei, pronunțat cu reverența unei
rugăciuni, mai pluti între ei, înainte ca buzele lui

Dax să i le mîngîie. De-ar fi închis ochii, poate nici

n-ar fi știut că o atinsese, atît de ușor se lăsă gura

lui peste a ei. Îi privise însă, iar acum îl văzu retră-

gindu-se. O năpădi dezamăgirea. Dorea să-i cu-

noască fierbințea și nerăbdarea gurii. Acum,

voia cu disperare o demonstrație a acelei ne-

răbdări.

Dax însă nu avea de gînd să grăbească acel

moment sau să profite de starea ei. Îi luă mîinile și

i le strecură pe sub puloverul lui, apăsîndu-le pe

pielea cu păr aspru.

- Încălzește-ți-le.

Trăgînd puloverul peste mîinile ei, îi cuprinse

fața între palme. Precută, Keely își trecu dege-

tele peste pielea fierbinte ca un cuptor. Dax îi

urmărea expresia. Ochii lui Keely se închiseră, căpătând curaj și începând să-și miște mâinile în cercuri tot mai largi. Buzele, moi și maleabile, se despărțiră când slobozi un oftat. Gura lui sosi deodată, oprindu-se peste a ei, absorbind răsuflarea pe care o eliberase atât de dulce.

Limba lui Dax, se strecură printre buze, urmând șirul dinților. Nu fu necesar decât o slabă împingere pentru a o face să ridice și bariera aceea. Vîrfurile limbii o găsiră pe a ei, începînd s-o exploreze cu erotică încetineală. Îi cercetă fiecare adîncitură a gurii, investigînd lasciv, căutînd senzual locurile care, găsindu-se, o făceau să se încordeze lipită de el.

Se retrase, dar limba ei îl urmă. Nesigur, feciorelnic, îi despărți buzele, care se deschiseră în întîmpinare. Fu surprins de nepriceperea ei, de stîngăcia tinerească, de timiditatea cu care îl săruta. Îi acceptă tremurul timid al limbii pînă se transformă în mîngieri sigure. Cînd se prelinse peste cerul gurii lui, Dax gemu și o strînse la piept.

Desprinzîndu-se să-și tragă respirația, îi șopti la ureche:

- Să nu te temi niciodată de mine, Keely. N-are de ce să-ți fie frică.

Îi luase sfiata drept spaimă.

- Știu, știu. Nu-i asta. Doar... Mi-e teamă că nu

mă pricep la... eram atât de tînără și a trecut atât de mult timp...

- Asta te face și mai dulce. Mult mai dulce. Și vei învăța.

Vom învăța împreună. Cu mușcăture mărunte, buzele i se plimbară pe gîtul ei, spre ureche. Îi hărțui lobul urechii cu limba, apucînd în dinți sfera de aur care-l împodobeau. Rîsul lui Keely se transformă în rîsuri amîndoi. Rîsul lui Keely se transformă în rîsuri de extaz, cînd vîrfurile limbii îi înconjură urechea. Se cutremură.

- Ți-e frig?

Clătină din cap, abia simțit.

- Nu.

- Să-mi spui.

- Îți voi spune.

Frig? Niciodată nu i-ar fi fost frig în apropierea lui. Gura-i era neînduplecată. Niciînd nu crezuse că un bărbat putea fi atât de sensibil cu ceea ce dorea... cu cerințele unei femei. Dax parea să înțelescă și să-i anticipeze fiecare dorință carnală. Nu era lacom, nici reținut. Fiecare mișcare era lentă, exersată și studiată spre a-i dăruia plăcere.

Proprile palpații o speriau. Se temea că n-avea să mai poată respira. Mîinile i se mișcau nestăpinite pe sub puloverul lui, cuprinzîndu-i spatele.

O sărută din nou, mai profund, cu o foame temperată doar de grijă. Mîinile lui i se lăsară de pe obraji spre gît, încercuindu-l. Cînd le coborî ca

s-o îmbrățișeze, îi poposiră pe sîni. Doamne, ajută-mă, se rugă Dax în mîna lăsa s-o ating. Dacă o voi atinge, n-am să-i mai pot da drumul.

Îi simți imperceptibilă reacție. Respirațiile slabe și repezi îi loveau gura ca niște nori de apă ai lui. Mîinile i se opriră nehotărîte, lipite de ea, egală fervoare, Keely murmură ceva încoerent, se mișcă imediat sub mîinile lui, încurajat de acest răspuns, toate bunele intenții i se dizolvară, iar mîinile sale se strînsură. Exclamațiile de plăcere ale amîndurora dialogau ca niște ecouri. Încetul cu încetul, Keely se relaxa. Se lăsă pe spătarul fotoliului, împreunîndu-și mîinile pe spatele lui și trăgîndu-l mai aproape.

Dax o mîngîia delicat, seducător. O învăța, folosindu-și cu sensibilitate mîinile. Închise ochii, vizualizînd ceea ce atîngea. Era o tortură faptul de-a nu vedea, dar un paradis al imaginației. Degetele lui mari trecură peste sfîrcurile care erau erectate și-i solicitau, impertinente, atenția.

— Atît de fermecătoare, murmură el, apăsîndu-și fața în rotunjimea ei molatecă, inspirîndu-ădînc mireasma, ce răzbătuse prin tricotajul puloverului; o mîngîie cu gura, în timp ce degetele continuau tandrul supliciu. Cît îmi place să te simt, mai șopti, chiar înainte ca buzele să-i cuprindă un

sfîrc. Limba lui îi umezea puloverul.

— O, Dax!

Keely îi împinse umerii cu podurile palmelor.

— Te-a durut? o întrebă, alarmat.

Nu, nu. Nu durere simțea. Și Mark o atinsese în acel loc, dar niciodată nu făcuse ceva atît de intim ca Dax, acum. Niciodată nu mai simțise o lance de voluptate străpungînd-o atît de adînc, încît să-i ajungă pînă în pîntec, trezind o dorință ce-o inunda, gata de a da pe dinafară. O înfiorase, o înspăimîntase, o îngrozise.

Dax îi citi teama pe față, învinuindu-se singur că i-o provocase. Vinovat, istovit, clătina din cap.

— Iartă-mă, Keely. N-am vrut decît să te ating, să te sărut.

Cu tristețe, Keely privi afară prin parbriz, în timp ce Dax ambreia motorul. Roțile din spate se învîrtiră, încercînd să adere la pămîntul mociros. În sfîrșit, mașina se smuci înainte, iar Dax o meară pînă pe șosea.

Ploaia se transformase într-o ceață lăptoasă. Ștergătoarele de parbriz pendulau, sunetul lor fiind singurul din mașină. Cînd radioul se însufleși și el, odată cu motorul, Dax răsuci roțița argintie, închizîndu-l. Înjură traficul aglomerat al orei de vîrf, bară în bară, cînd se apropiară de oraș.

Frînele scrișniră, mașina oprindu-se în fața hotelului. Așteptă mult pînă s-o privească pe Keely

și, când o făcu, văzu, șocat, că ochii îi luceau de lacrimi. Gura ei trepida de emoție.

- Keely...

- A fost o zi minunată. Iartă-mă, Dax, pentru Nu de atingerea ta m-am speriat, ci de dorința mea ca să nu te mai oprești niciodată.

Înainte ca el să-i poată răspunde, Keely coborî, luînd-o la fugă spre hotel.

Zăcea ghemuită sub pătură, numai cu lenjeria pe ea. Nu mai era sigură cît timp trecuse de cînd intrase în camera rece și pustie. Se dezbrăcase de haine, care încă mai stăteau acolo unde le lăsase să cadă, și se tirise în falsul sanctuar al patului. Convinsă că avea nevoie de odihnă, încercă să adoarmă, dar somnul o ocolea.

Mintea n-o lăsa să scape din acel vîrtej de nehotărîre și de vinovăție; vinovăția de a-l fi trădat pe Mark, dacă nu cu fapta, atunci, categoric, cu gîndul; vinovăția de a-l fi întăritat pe Dax cu atîta nerușinare. După aceea zi, avea s-o disprețuiască. Nu-l putea învinui.

Înima îi tresări în piept, cînd auzi ușoara bătaie în ușă. Pusese inscripția „Nu deranjați!” cînd intrase și scosese telefonul din priză. Persoana de

dară însă nu-i respecta dorința.

Aruncă pătura deoparte și lipăi pînă la ușă, aruncînd ochii de vizor, pentru a vedea un bărbat în uniforma hotelului.

- Da?

- Doamna Williams?

- Da, răspunse.

- Vă simțiți bine? Sint domnul Bartelli, director-adjunct al hotelului. O anume doamnă Allway

s-a încercat să ia legătura cu dumneavoastră și n-a reușit. Era îngrijorată și m-a rugat să văd ce se întâmplă. E totul O.K.?

- Da, domnule Bar... Bartelli. Doream numai să mă odihnesc. Am scos telefonul din priză. Vă rog să-i spuneți doamnei Allway că mi-e bine și că ne vom întîlni mîine dimineată.

S-ar fi putut oferi să-i telefoneze chiar ea prietenei sale, dar nu voia să discute cu nimeni.

- Foarte bine. Sînteți sigură că nu trebuie să facem nimic?

- Nu, mă simt bine, vă mulțumesc.

- Noapte bună. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

- Noapte bună.

Dacă tot fusese deranjată, se hotărî să facă un duș înainte de a se întoarce în pat. O ajută să se liniștească, să se calmeze. Încălzită și destinsă, ieșind de sub duș, se zări în oglindă. Pielea îi era

înroșită de apa fierbinte. Sîinii o usturau de la stînga la dreapta. Privindu-se, ridică mîna dreaptă și-și atinse ușor sfîrcul trandafirii. Se bosumfilă, amintindu-și atingerea lui Dax, buzele sale. O călărie dură insuportabilă i se întinse peste piele ca o pătură de cerneală.

Rușinată și stingherită de propria-i tulburare, reveni în pat și se acoperi cu pătura. Niciodată nu i se păruse patul mai gol și mai neprimitor. Când unei tentații imature, strânse la piept a două pernă, culbărindu-se în ea, frecînd-o cu minile, dorindu-și să fi avut alături o piele caldă și vibrantă, acoperită cu păr aspru, dorindu-și să-i fi vorbit cu cuvinte dragăstoase.

Durerea inimii îi învinse stăpînirea de sine și se lăsă pradă lacrimilor.

Dimineață, se simți oarecum mai bine sau cel puțin mai hotărâtă. Se jucase cu focul și nimeni nu era de vină că ea se arse. În repetate rânduri, îi spusese lui Nicole că nu merita timpul și efortul să se încurce cu un bărbat, fiindcă nu se putea sfârși decît dezastruos. În privința lui Dax Devereaux, își nesocotise propriul sfat. Mare păcat că nu se putea lăuda față de prietena ei, din New Orleans, că

Promisiuni

Nici Nicole, nici altcineva, n-
dreptate. Nici Nicole, despre Dax. Ce-ar fi fost de
se terminase înainte de a începe.
Totul se termina în culorile ei mili-
toare? Totul se termina cu atitudinea ei mili-
tărească? Totul se termina cu treburile ei
militare? Totul se termina cu treburile ei
militare? Totul se termina cu treburile ei
militare?

Mai devreme, îi telefonase lui Betty Allway și îi telefonase, mergînd la Capitol să arate, nici să se simtă feminina și vulturile.

Mai devreme, îi telefonase lui Betty Allway și îi telefonase, mergînd la Capitol să arate, nici să se simtă feminina și vulturile.

Abia cînd congresmanul Parker anunță în-
treținerea ochilor.

Abia cînd congresmanul Parker anunță în-
treținerea ochilor. Intenționat nu privi în
pulpul ședinței își ridică ochii. Intenționat
nu să-și ia direcția lui Dax, știind totuși că era acolo. Îl distin-
gea vag cu coada ochiului. Purta un veston gri, o
cămășă bleu și cravată maro. Refuză să-și ia pri-
virea de pe chipul congresmanului Parker.

- În această dimineață, vom asculta din nou armata. Colonelul Hamilton ne va citi un raport despre măsurile pe care le-au întreprins diverse branșe militare spre a-i găsi pe cei declarați M.I.A. Domnule colonel Hamilton, aveți cuvântul.

Timp de două ore, colonelul profită de microfon și citi cuvînt cu cuvînt raportul, cu un glas nazal și monotone. Dacă n-ar fi avut nervii alți de întinși, Keely probabil că ar fi adormit. În cîteva rînduri, sforăitul congresmanului Walsh se auză mai tare decît murmurul neîntrerupt al colonelului Hamilton.

Keely își studia nodurile degetelor, granulația lemnului mesei, pînza de păianjen din candelă, ea, incomod și o dată se aplecă să-i spună:

– Mă bucur că e atît de plicticos. Ceea ce citește acolo ne-ar putea afecta rău cauza, dacă ar fi cît de cît interesant și ar asculta cineva.

Keely se mulțumi să surdă. Ce-ar fi crezut prietena ei, dacă ar fi aflat ce trădătoare era?

La orele douăsprezece fără cîteva minute, colonelul Hamilton comunică în sfîrșit concluziile. Congresmanul Parker bătu cu ciocănelul, atrăgînd din nou atenția tuturor și privi spre Keely:

– Doamnă Williams, înainte de pauză, mai doriți să spuneți ceva?

Keely nu se așteptase la acest neprevăzut act de politețe și-și umezi nervoasă buzele cu vîrfurile limbii. Se îndreptă în scaun, vorbind, spre propria-i surprindere, cu voce calmă:

– Numai că am spus tot ceea ce este, realmente, necesar. Vorbind în numele tuturor, nu pot

crede că dumneavoastră, în calitate de reprezentanți ai poporului american, v-ați gîndi măcar să promulgați o hotărîre care ar declara decedat un cetățean al țării noastre, cînd orice dovadă a acestui deces e inexistentă. Într-adevăr, s-ar putea economisi dolari fiscali, dar cît valorează viața economică a unuia om? Se poate calcula o valoare atît de intrinsecă? Personal, consider că măcar o parte dintre acești oameni pot fi încă găsiți, eventual chiar în viață, însă chiar și în caz contrar, oare familiile lor nu merită să fie onorate, să li se răscompense suferințele pe care le-au îndurat? Dacă congresul îi declară pe acești oameni morți și le oprește solda, va însemna că America tocmai și-a abandonat unul dintre copii, în cel mai crud mod.

Congresmanul Parker îi zîmbi cu discretă încuviințare, în timp ce susținătoarele ei o aplaudau. Privi încruntat spre ambele laturi ale mesei-careu, parcă provocînd pe oricine să-l contrazică. Cum nimeni n-o făcu, luă ciocănelul și lovi în placă.

– Luăm pauză pînă la orele două și jumătate, cînd ne vom întruni din nou pentru a anunța decizia. Membrii subcomisiei sînt rugați să ia repede masa și să revină aici la orele două fără un sfert, pentru discuții.

Ciocănelul căzu din nou, suspendînd ședința. Keely fu înconjurată de fotografi și reporteri. Răspunse la întrebările la care putea răspunde, le

evită pe altele. Când ieși, trecu prin mulțime și câteva cuvinte de scuză, repezindu-se spre toaletă. Betty o urma îndeaproape.

- Ai fost minunată, Keely! Îți mulțumim. O îmbrățișă strâns, dar când se retrase, tu poată de expresia tristă a lui Keely.

- Ți-e bine? Ești palidă ca o stafie. Nu, mă simt bine. Serios. Nu s-ar fi zis, după cât de adânc respira.

- Era atîta lume acolo, atîta înghesuială, și blitz-urile de la aparatele alea... Nu vreau să fiu în centrul atenției.

- Atunci, n-ar trebui să arăți atît de eroic, de tragic, de sublim.

Cînd pe buzele lui Keely nu se arătă nici cel mai vag surîs, Betty continuă repede:

- Mai bine s-o iau eu înainte și să-i îndepătez. Nu te grăbi.

La ușă, se opri, răsucindu-se:

- Keely, cred că am învins.

Pentru prima oară, Keely zîmbi la rîndul ei:

- Și eu cred.

- Ne vedem imediat.

Se lăsă pe un scaun pătat, acoperindu-și fața palidă cu mîini tremurătoare. Se terminase sau aproape. Toți o lăudau și nu merita. Nu merit, nu merit, insista, respirînd adînc. Silindu-se să se miște, se duse la lavabou, se spălă pe mîini, își netezi

părul și-și retușă rujul, ceea ce-i făcu paloarea și mai vizibilă.

Luîndu-și haina și poșeta, deschise ușa și ieși în holul pustiu. Privi în partea opusă și, cînd se întoarse, rămase nemișcată, cu o mică exclamație, căci în fața ei apăruse, masiv, Dax.

- Ușor, ușor, nu-i decît încă o întîlnire întîmplată, spuse el încet, sub camuflajul unui zîmbet.

Keely privi peste umăr, pentru a vedea silueta lui Betty departe, în capătul culoarului.

- Ce faci aici?

- Aici lucrez, ciripi el.

Încercă să treacă pe alături, însă Dax o apucă de braț, spunînd:

- Iartă-mă. N-am vrut să fiu ironic, dar, fir-ar să fie, trebuie să vorbesc cu tine.

Îi dădu drumul și, cum Keely nu plecă, urmă grăbit, cu glas scăzut:

- Am încercat toată seara să-ți telefonez, dar aveai telefonul scos din priză. Am sunat la receptie - anonim, pot să adaug - și am cerut adresa ministrăției să vadă ce-i cu tine. Am fost informat că domnul Bartelli o făcuse deja. Erai bine, dar doreai să fii lăsată în pace.

- Da, asta doream... doresc.

- Atunci, n-ai noroc.

- Dax...

- Șșt. Uite că vine „urechi radar” Van Dorf. lei

Sandra Brown

avionul de ora opt cincizeci spre New Orleans?

- Da.

- Vorbim atunci.

Ridică glasul:

- Deci, vorbind cu titlu neoficial, aş zice că proiectul va fi respins, doamnă Williams. Ei, salut!

Al. De ce nu ești la masă, cu toți ziaristii cuminți?

- Fiindcă nu-s cuminți, replică Van Dorf, Williams, ați fost elocvent să vă obscecați de șiret. Doamnă Williams, fiecare cuvânt din tot ce-ați spus?

Luată pe nepregătite de întrebarea lui directă.

Keely răspunde cu apăsare:

- Bineînțeles!

- Bine, bine. Întrebam, doar. Apropo, am încercat să vă gădesc ieri toată ziua, ca să vă cer câteva declarații. Erați plecată, ca să vă cerți ton mi-a spus că ați plecat de dimineață, cu o mașină sport argintie.

Keely rezistă imboldului de a privi îngrijorată spre Dax. În schimb, răspunde calmă:

- Întocmai. M-am dus să admir peisaje, cu o prieten.

- N-a fost tocmai o zi ideală pentru admirat peisajele, nu-i așa?

- Da, n-a fost.

- Dar v-ați dus totuși. Hmm. Și n-ați fi de acord să-mi spuneți cine era acest „prieten”, nu?

Promisiunea de mâine

- Nu, domnule Van Dorf, n-aș fi de acord. Nu

vă privește.

Van Dorf își mângâie bărbia, privind-o lung. Keely înfruntă fără să tresară privirea iscoditoare, spe- rînd numai să nu observe cum i se zbate inima în piept. Chipul de vulpoi al lui Van Dorf se în- toarse spre Dax.

- Nici pe dumneata nu te-am găsit, domnule congresman. Curios, nu-i așa, cum dumneavoastră doi sințteți fie împreună, ca acum, fie nicăieri de găsit?

- Aș spune că e un mare păcat că iar nu m-ai găsit să-mi iei un interviu, Al. Știi că nu pierd nici o ocazie să-mi fac publicitate pe gratis.

Zîmbetul lui Dax era atît de sincer, încît Keely aproape că-l crezu pînă și ea. Oare pînă unde se putea avea încredere în Dax?

- Dacă mă scuzați, domnilor, doamna Allway mă așteaptă.

Fără alte vorbe, trecu pe lîngă el și, printr-un mare efort de voință, se stăpîni să n-o ia la fugă pe coridor, bătînd în retragere ca o lașă.

Nimeni n-a fost surprins, în aceeași după-amiază, cînd congresmanul Parker le-a anunțat pe

membrele neliniștite ale P.R.O.O.F. că, pentru moment, proiectul de declarare a M.I.A.-ilor depinde de dați avea să fie suspendat. Le-a mulțumit pentru timpul acordat și a declarat închiderea a

A urmat o nedemnă perioadă de sărbătorire. Membrele P.R.O.O.F., cu ochii în lacrimi, le-au îmbrățișat pe Keely și pe Betty. Ziariștii au venit să prezinte felicitările. Membrii comisiei, care le auținuseră vizibil cauza, s-au apropiat s-o felicite personal pe Keely pentru victorie.

Simți din partea opusă a sălii atracția magnetică a ochilor lui Dax și privi într-acolo. Speculația lui Al Van Dorf reprezentase un avertisment și Dax nu intenționa să primejduiască reputația nici unuia din ei vorbindu-i din nou în public. Ochii erau luminați de bucurie pentru triumful ei. Dar exprimau mai mult decât atît. Erau mîndri de ea, de femeia care era, iar genunchii lui Keely se înmuieră sub lauda lui tacită.

Dax își înclină ușor capul, înainte de a se răsuca să plece, ca pentru a spune: „Ne vedem mai încolo.” După un prînz, luat în grabă, căruia nu-i simțise gustul, ba nici măcar nu și-l mai amintea, Keely revenise la hotel, își făcuse bagajele și le trimisese la aeroport prin serviciul de limuzine al hotelului, pentru a fi predate liniei aeriene.

Telefonase și-și schimbase locul rezervat pen-

Promisiunea de mîine

tru o cursă anterioară. Ea și Dax nu făcuseră nimic de care să le fie rușine – încă. Nu trebuia să-și forțeze norocul. De astă dată, scăpase neatinșă, ceea ce o făcea mai hotărîtă ca oricînd să nu se încurce cu un bărbat, pînă nu afla ce se întîmplase cu Mark. „Încă mai sînt măritată,” își repeta ea la nesfîrșit, ca un catehism. Iar acum, spunea din nou aceleași cuvinte privind spatele lui Dax care se îndepărta, înfruntîndu-și pornirea de a se repezi la el pentru a-i cere s-o îmbrățișeze și s-o sprijine cu forța lui.

Betty află cu dezamăgire că pleca.

– Mă gîndeam să mergem eventual toate, dimineață, să sărbătorim. Știu că nici una dintre celelalte nu pleacă pînă mîine.

– Îmi pare rău, Betty, dar trebuie să mă întorc. Postul de radio n-a fost prea încîntat că mi-am luat liber.

Nu era adevărat. Șefii ei fuseseră mîndri de poziția pe care o luase în problema M.I.A. și nu-i reproșaseră că solicita cîteva zile libere pentru cauza P.R.O.O.F. Încă o minciună. De cînd îl cunoscutuse pe Dax...

– Le-am telefonat deja și am spus că mîine voi fi acolo. Bea tu un pahar de șampanie și pentru mîine.

– O să bem, rîse Betty. Ai grijă de tine, Keely. Nici nu știi cît de mult însemni pentru noi. Nimeni

n-ar putea fi o mai bună purtătoare de cuvânt decât tine. Îți mulțumesc încă o dată.

Aeroportul Național. Trecu prin toată rutina îmbarcării pe o cursă internă, fără nici un gînd conștient. Mintea îi stătea la ceea ce-avea să facă și să simtă Dax, văzînd că ea nu era în același avion. Avea să se îngrijeze? Să se înfurie? Amîndouă? Avea să întrebe ce avion luase o anume doamnă Keely Williams? Sau să întrebe de Keely Preston? N-avea să întrebe nici de una, nici de alta. Nu-și putea permite.

Despre ce voise să-i vorbească? Nu părăsise supărat, cu o seară în urmă, cînd o lăsase la hotel. Ce i-ar fi spus astă-seară? Nu conta. Nimic n-ar fi putut schimba situația.

Își puse centura de siguranță, înainte ca avionul să înceapă rularea pe pistă și să decoleze. Refuză cina și-și înclină fotoliul pe spate, simulînd somnul, pentru a preveni atențiile continue ale stewardeselor.

Zborul a decurs normal. Nu s-a produs nici o furtună. Și n-a avut pe nimeni care s-o țină de mîină.

Capitolul 7

- De ce nu vii cu noi?
- Ți-am spus, Nicole. Nu vreau.
- Asta nu-i un motiv.
- E cel mai serios motiv.
- M-am săturat de rolul lui Sue Bosumfiata.
- Atunci lasă-mă-n pacer! strigă Keely și, re-
zemîndu-și ambele mîini pe maguea biroului, își
împinse scaunul înapoi. Ridicîndu-se, se duse la
fereastra murdară, pentru a privi spre Chartres
Street. Era o zi ploioasă în Cartierul francez, po-
trivită perfect cu starea ei de spirit. În ultimele
două zile, o evitase pe Nicole, dar pînă la urmă
prietena ei o prinsese în biroul de la sediu.

De fapt, „biroul” ei nu era cu mult mai mare
decît o debara, la capătul unui coridor lung și

întunecos din fundul clădirii. În încăperea fusese înghesuite două mese de oțel verzi-oliv, un miezul nopții și orele șase, pe care nici măcar nu cunoscuse vreodată. Îl știa doar dintr-o fotografie care-l reprezenta împreună cu o blondă cu părul distrat, Cindy. Poza era amplasată pe biroul lui aglomerat, într-un loc ce se presupunea a fi de onoare.

Keely oftă și închise ochii. Când îi deschise, își dori ca ploaia să fi spălat măcar o parte din jeul de pe geam. Dar nu era așa. Și nici durerea surdă din jurul inimii nu-i trecuse. Nicole însă nu avea nici o vină, iar Keely regreta că se răstise la prietena ei. Sîcîilele acesteia dovedeau îngrijorare. Se întoarse spre ea, deși rămase în picioare, la fereastră.

– Iartă-mă, îi spuse. Sînt prost dispusă și n-ar trebui să mă descarc pe tine.

Nicole își saltă șoldul suplu pe colțul biroului disc-jockey-ului, răsturnînd fotografia lui Cindy.

– Zău că n-ar trebui. După cum arăți, s-ar zice că-s ultima ta prietenă, așa că fă bine și poartă-te frumos.

Își încrucișă brațele peste generoșii ei sîni, prind-o speculativ.

– Știi, mor de curiozitate. Când ai de gînd să te

dai bătăută și să-mi spui?

– Ce să-ți spun? Întrebă inocentă Keely, găsind la manșetă o ață care necesită întreaga ei atenție.

– Să-mi spui de ce bîntui pe-aici, ca o zombie nenorocită, de săptămîna trecută, de cînd te-ai întors de la Washington. Să-mi spui de ce arăți ca toți dracii și de ce nu-i măturisești celei mai bune prietene ale tale ce anume te-a tulburat?

– Cerceii ăștia-s noi?

– Să nu-ndrăznești să schimbi subiectul, Keely Preston, o preveni Nicole. Vreau să aflu ce ți s-a întîmplat, de te-a făcut să fii și mai îngrozitoare decît erai înainte. Și martor mi-e Dumnezeu că a fost ceva destul de grav. Așa că, dă-ți drumul. Nu ies din camera asta pînă nu-mi spui.

– Cine te-a desemnat pe tine să judeci cît de îngrozitoare sînt? Întrebă Keely arțăgoasă.

– Eu singură, de vreme ce se pare că ai nevoie de un paznic care să te împiedice să te-nchizi într-o cochilie, ca o nenorocită de scoică sau mai știu eu ce. Care-i treaba, Keely?

Aceasta reveni cîțiva pași pînă la biroul ei și se așeză pe scaunul scîrțitor. Își lăsă capul pe vîinlinul crăpat, închizînd ochii, spre a înfrunta continuu migrenă de care părea să nu mai scape.

– Știi și tu care-i treaba, Nicole. Singură ai spus că așa sînt ori de cîte ori fac cîte ceva

pentru P.R.O.O.F.

- Da, numai că de data asta ai înregistrat o mare victorie. Ar trebui să fii fericită, nu dărima? Și să nu negi că ești nefericită, fiindcă te știu eu. Hamlet parc-ar fi Stan și Bran pe lângă tine. Keely zîmbi, dar încercarea ei nu reuși să se transforme într-un rîs complet.

- *Sînt fericită pentru ceea ce am realizat. Dar mai sînt și obosită.*

- Mai încearcă o dată.

- Nu vreau să mă bată nimeni la cap, atîta tot.

Am cunoscut un bărbat, un om minunat. M-a sărutat, m-a atins, ca nimeni altul înainte. Cred că m-am îndrăgostit. Ce să mă fac? Care ar fi fost reacția lui Nicole, dacă îi spunea cu voce tare ceea ce gîndea?

- Nu ține, Keely. Ai nevoie de compania oamenilor. Hai cu noi diseară la recepție. Nu stăm mult, îți promit. Cînd spui tu că e vremea să plecăm, plecăm.

- Nu vreau.

- Dar ai nevoie, fir-ai să fii! insistă Nicole exasperată. Îmbracă-te elegant. Bea un pahar, două. Dansează. Trăiește, Keely.

Sări de pe birou, proptindu-și pumnii în șolduri.

- Dacă nu vii cu noi, va trebui să-l suport pe Charles de una singură. Nu-mi dorești una ca

asta, nu-l așă?

asta, nu-l așă? Keely rîse.

- În sfîrșit, mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

- De ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta? Știu că în ce nu-l mai scutești pe tipul ăsta?

nu-mi pierd practica.

Îi făcu cu ochiul, lasciv, înainte ca ușa să se închidă în urma ei. Apoi, Keely o mai auzi strigând de la jumătatea culoarului:

– La opt!

La ora opt. Oare pînă atunci avea să se simtă capabilă să înfrunte lumea? Se îndoia. Pînă una-alta, n-avusese deloc stare s-o înfrunte. Greșise, greșind, că după ce va pleca de la Washington, revenind la lucru, amintirile despre Dax aveau să i se șteargă curînd, uitînd tot ce se înțimplase. Nu-i era dat să fie așa. Cu cît stătea mai mult timp departe de el, cu atît îi răsărea în minte imaginea lui. În fiecare clipă, din zi și din noapte, se întreba ce făcea, cu cine era, ce haine purta, ce simțea, dacă se gîndea la ea.

Nu era bine. Era o nebulie să perpetueze un vis imposibil, dar n-avea încotro. Privea adeseori, lung, telefonul, dorindu-și să sune. Într-un coton secret al minții își spunea – își dorea – ca Dax să-i telefoneze. În fond, Keely nu fusese în avion, cum ar fi trebuit. Nu era chiar deloc preocupat de ceea ce i se întîmplase? Desigur, dacă în ultimele câteva zile fusese la New Orleans, o auzise la radio și știa că era cel puțin viu.

După cîte se părea, dezinteresul lui îi indica simțămintele despre interludiul din Washington. Altfel fusese, doar un interludiu. O dezamăgire

pentru el, era convinsă, din moment ce ea „nu se lăsase”. Dax Devereaux nu avea de ce să-și piardă vremea cu o femeie ca ea, existînd prea multe care erau dispuse să-l servească.

Nicole avea dreptate. Se afla într-o fundătură și trebuia să se întoarcă și s-o ia în altă direcție, altfel urmînd a se lovi de zid. În seara aceea, avea să facă un efort de a reveni în lumea celor vii. Uitîndu-se la ceas, observă că se apropia ora citise tînirii cu un sponsor, iar ea nici măcar nu citise agenda.

Scoțînd o pudrieră din poșetă, recunoscu, cu amărăciune, că Nicole avea dreptate. Arăta într-adevăr ca toți dracii. Tenul îi era livid, ochii fără luciul, părul de toată rușinea. Nu-și mai lăcuise unghiile de cînd se întorsese din Washington.

– O.K., Keely, ai ținut doliu destul, îi spuse ea imaginii din oglindă, înainte de a închide pudrieră. Pregătindu-se să citească exemplarul ei, din reclama despre calitățile unui pneu radial armat cu otel, telefonă la un salon de cosmetică și stabili o vizită.

Deloc rău, își spuse ea critic, privind rezultatele celor două ore în salon și a altora acasă,

petrecute cu toaleta personală. Își tăiase cu un centimetru firele de păr, scăpînd de capetele despicate. Îi avea aranjat într-un dezinvolt coc în creștet, simplu dar și sofisticat, lăsînd să-i cadă șuvițe pe obraji și la ceafă.

Își aplicase pe față o mască de tărîțe, astfel că acum tenul îi strălucea radios. Se machiasse cu artă și gust, iar dacă expresia aceea tristă din ochi nu-i dispăruse complet, era oarecum camuflată.

Cînd auzi soneria, își luă poșeta de seară, își puse pe umeri capa neagră de satin și se duse să-și cunoască „partenerul”.

Așa cum spusese Nicole, nu era prea interesant, dar se prezentă politicos ca fiind Roger Patterson, în timp ce o escorta pe trotuarul de cărămizi, spre mașina care aștepta la bordură. Era omul de legătură dintre Liga artelor și presă. Keely considera că-și alesese neinspirat profesia, căci era un tip șters, pe care-l uitai la cinci minute după ce-l cunoscuseși.

Îi deschise portiera Mercedes-ului lui Charles, iar Keely se așeză pe canapeaua din spate.

– Arăți senzațional! remarcă Nicole.

– De unde știi? întrebă Keely enigmatic. Încă nu m-ai văzut.

– Nu poți arăta decît într-un singur fel. Doar dacă n-ai murit.

– Chiar arăți fermecător, Keely, îi vorbea Charles Hepburn, privind-o prin oglinda retrovizoare.

– Bună, Charles. Ce faci?

– Bine, mulțumesc.

– Bine, cunoscut pe Randy? întrebă Nicole, ră-

– L-ai cunoscut pe ei, pe fotoliul de lângă Charles.

sucindu-se spre ei, pe fotoliul de lângă Charles.

– Roger, o corectă acesta calm.

– Vai, scuză-mă.

– Da, ne-am cunoscut, răspunse repede Keely, adresîndu-i un surîs nepăsător partenerului ei.

Locuința lui Keely era de fapt un duplex adaptat dintr-o casă veche din Garden District. Zona era cunoscută pentru casele sale fermecătoare, unele neglijate pînă nu de mult, acum fiind restaurate și transformate, din enorme domiciliu familiale, în apartamente.

Charles conduse mașina pe St. Charles Avenue, pînă lângă Canal, apoi către Mississippi, la Marriott. Acolo, o lăsă în grija valetului. Intrară în hotel pe ușa laterală și traversară holul întins, plin de bărbați în smokinguri și de femei în rochii elegante.

– Cred că recepția se dă la etajul trei, într-o sală de bal, spuse Roger fără rost, din moment ce prin tot holul erau amplasate indicatoare în acest sens, pe suporturi de alamă.

– O, mor după aventurile de soiul ăsta. Dar, în fond, mor după orice fel de aventuri, spuse Nicole

răutăcioasă. Observa atentă cine era de față, purtau și în compania cui veniseră.

Nicole exclamă:

– Văd că Madeline Robins și-a pus faimoasele ei diamante. Zău că arată tipătoare rău, cu rochia aia. Cu cine e... A, cu Dax Devereaux. La uita Keely. L-ai cunoscut, nu?

Lui, metaforic vorbind, Keely îi căzuse înimă pe jos și se împiedicase de ea. Când pașii îi șovăiră, Roger o prinse nesigur de cot. Keely privi în direcția indicată de Nicole și respirația i se opri în gât, când văzu părul negru, lucitor, presărat fin cu argintiu la temple, și știu că nu putea să aparțină decât unui singur om.

Chiar în momentul când îi zări, Dax se lăsă pe spate rîzînd de vreo remarcă amuzantă a seducătoarei femei de lângă el, iar ochii negri i se opriră asupra lui Keely. Reacția sa, văzînd-o, fu la fel de volatilă ca a ei la vederea lui. Zîmbetul dispăru. Părea să fi suferit o lovitură fizică, fără a-i veni să creadă.

– Vei vorbi cu el, Keely? întrebă cu nerăbdare Nicole.

– N-uu, se bîlbîi Keely, mutîndu-și în grabă privirea. E cu un grup. Poate ne întîlnim mai tîrziu. În fond, abia dacă-l cunosc. Probabil că nici nu mă mai ține minte.

Promisiunea de mîine

Privirea lui Nicole spunea clar: *Mincinoaso, însă nu dezvoltă subiectul*, în timp ce urcau pe scara rulantă. Prefăcîndu-se a-și îndrepta capul, Keely privi peste umăr în jos, spre holul de dedesubt, și ochii i se întîlniră cu ai lui Dax, care o privea îndepărtîndu-se.

Făcu un efort să se întoarcă și să se alăture taifasului celorlalți, în drum spre etajul trei. La gar-derobă, îi permise lui Roger să-i ia capul de pe umeri și să dispară cu ea în mulțimea de bărbați care lăsau hainele.

Charles rămase cu gura căscată, cînd luă blana de vulpi a lui Nicole.

– Ți-au sărit ochii din cap, Charles, îl tachină ea.

Într-adevăr, purta o rochie care îți lua ochii. Era din voal georgette neagră. Avea minuscule despicate de la manșete pînă la umeri, iar decolteul îngust cobora pînă la talie. Însinua mai mult decît dezvăluia, însă efectul era șocant. Ca întotdeauna, arăta răpitoare.

Deși nu-și dădea seama, Keely se prezenta la fel de superb. Fusta-lalea din tafta neagră, denumită după poala rotunjită și despicată care se îmbina chiar deasupra genunchilor, îi dezvăluia ispititor picioarele. Bluza de culoarea cireșei era decoltată moderat și i se mula pe piept și pe talie ca o a doua piele, dar gulerul înfioat, ridicat la

ceafă, și peplumul discret de deasupra șoldurilor negru erau să arate sexy. Sandalele de dans nelor, în loc de baretă, cite un șirag subțire de strasuri.

- Ascultă ce muzică divină, spuse Nicole, unduindu-se în ritmul orchestrei de dans. Hai, Charles, dansează cu mine.

Charles îi privi îngrijorat sinii ce se balansau liber sub materialul subțire, spunând:

- Bine, dar dacă te ia valul și ieși din rochia

asta, eu te duc acasă.

- Și pe urmă? întrebă ea pe ton de invitație, în timp ce-l trăgea spre ringul de dans.

Keely rîse. Îi plăcea pe Charles Hepburn și știa că o iubea pe Nicole. Era mai bătrîn, avea pe puțin patruzeci și cinci de ani, dar chelia sa, în curs de avansare, inspira încredere. Avea trupul perfect întreținut prin exerciții zilnice într-o sală de gimnastică, din centrul orașului. Scund de statură, era vînos și emana o forță cu care s-ar fi mîndrit orice bărbat mai tînăr. Manierele sale ponderate erau desăvîrșit de curtenitoare. Uneori, Keely bănuia că Nicole s-ar fi purtat mai frumos cu el dacă i-ar ripostat măcar o dată, însă răbdarea lui o imita pe aceea a lui Iov.

Indiferent de cîte ori o negase Nicole cu atîta vehemență, Keely credea că ținea la Charles mai

mult decît îi convenea să recunoască. Poate că firea lui serioasă și matură o înspăimînta pe tînăra aparent lipsită de griji. În timp ce-i privea dansînd, Keely era convinsă mai mult ca orînd că, în-diferent ce sentimente nutreau unul pentru celălalt, acestea erau profunde. Nicole se freca de Charles și surîdea într-un mod irezistibil. Mîna lui îi mîngîia spatele. Keely își dorea să nu se mai amăgească, fiecare pe celălalt și pe el însuși, și să-și admită afecțiunea reciprocă.

- Vrei să dansăm? o smulse din reverie Roger, ezitant. Aproape că uitase de el.

- Cred că nu, deocamdată. Poate mai tîrziu. Aș dori să beau ceva.

Nu era cine știe ce băutoare, dar vederea lui Dax, mai ales în compania lui Madeline Robins, o tulburase mai mult decît ar fi preferat să recunoască.

- Da, desigur, păru Roger ușurat să-i poată fi de folos cuiva. Ce-ai dori?

- Ceva rece. O vodka collins?

- Vodka collins. Vin imediat.

Își croi drum prin mulțime, fiind în curînd înghîțit de aceasta. Stingherită că rămăsese singură, Keely găsi o masă cu patru scaune libere și o ocupă. Le făcu semn lui Nicole și lui Charles, cînd părăsiră ringul, la sfîrșitul dansului.

După ce-și luară băuturile, petrecură prima oră

Keely își ceru scuze și se retrase la toaletă, rămânând acolo un interval de timp, nefiresc de lung. Când reveni, Nicole și Charles dispărușeră, iar pe Roger îl zări în cealaltă parte a sălii imense, sporovăind cu dirijorul Filarmonicii. Sorbi din băutura slabă, ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

- Te înveselește să îți bărbații în picioare prin aeroporturi?

aeroul alunecos, aburit, aproape îi căzu din paharul alunecos, aburit, aproape îi căzu dintr-un deget. Îl puse pe masă și întoarse capul, pentru a-l vedea pe Dax aplecat spre ea, cu ambele mâini rezemate pe spătarul scaunului.

- Nu. În ziua aceea nu eram prea veselă.

- Eu da. Până am ajuns la aeroport, în avion și te-am așteptat, fără să știu ce naiba ți se întâmplase.

Keely își coborî privirea din fața ochilor lui acuzatori.

- Îmi pare rău.

- Atunci, dansează cu mine.

- Unde-i Madeline? Întrebă ea pisicește.

- Te interesează?

- Pe tine nu?

Dax se mulțumi să dea din umeri și o luă de mână, ridicând-o în picioare. Întrucât fusese văzută dansând cu Roger, cu Charles și cu alți câțiva, n-avea să pară chiar atât de ciudat că acum dansa cu congresmanul, nu?

a recepției într-o atmosferă amicală. Cunoșcuiți de care nu-i cunoșteau, veneau să le fie prezentați. Keely știa că Nicole era o celebritate, dar nu cunoștea nicidecum să se mire că oamenii aveau despre ea aceeași părere. Adeseori, când se făcea prezentări și interlocutorii îi asociau fața cu vocea familiară de la radio, deveneau taciturni și fisticiți.

Răsăriseră și stelele mondene. Erau prezenți câțiva dintre „sfintii” din New Orleans; câteva celebrități care jucau în oraș fuseseră invitate să participe la solemnitatea pentru colectarea de fonduri. Era o mulțime strălucitoare și fascinantă. Mîncărurile de pe mesele bufetului erau somptuoase. Muzica de dans n-ar fi putut să fie surprinsă.

Iar Keely era gata să plece, după numai câteva minute de la sosire.

Nefericită, observase că masa unde stăteau Dax și Madeline, împreună cu alte trei perechi, nu era departe de a lor. Era nevoită să urmărească atenția pe care i-o acorda el celeilalte femei. Îi aducea de băut. Ea minca din farfuria lui, iar Dax o plesnea peste miini, în joacă. Îl săruta pe obraz. El o ajuta să-și găsească un cerceș pe care-l pierduse. Dansau. Șușoteau. Dax o sărută ușor pe gură.

Atingerea lui îi arse pielea, iar Keely nu mai fi putut împotrivi atracției brațelor lui nici să amenințarea pedepsei cu moartea. Cînta o bălădă lentă, de dragoste. Acordurile muzicii îi brăzșară. Luminile scăzuseră în intensitate. Mîna lui i se așeză pe spate, apăsînd, mîngîind, fără să se mișcă măcar. Își lipise gura de părul ei.

- Știi ce mi-ar plăcea să fac?

Keely clătină din cap.

- Să-ți ronțai strasurele.

Avu nevoie de un moment ca să-și dea seama la care strasuri se referea. Singurele pe care le purta erau cele din jurul gleznelor. Rîse sufocată.

- Rușine să-ți fie.

- Fără nici o îndoială, ăștia sînt pantofii cei mai sexy pe care i-am văzut în viața mea. S-ar putea să mi se formeze un adevărat fetișism al pantofilor și al picioarelor, și să devin pervers pînă-n măduva oaselor.

Keely îl privi, chipurile alarmată:

- Cum distrugîndu-ți cariera politică?

- Sau să mi-o perfecționez, rîse el, apăsîndu-și capul pe umărul său. Știi, fanteziile sexuale au ajuns „la modă”. În ultima vreme, am devenit expert. Vrei să-ți citez ceva?

- Nu. M-aș jena.

Dax își înclină capul, privind-o.

- Ai toate motivele, șopti el. Joci un rol foarte

activ în ele.

- Dax, nu se cade să-mi vorbești așa.

- Bine, iartă-mă.

Apoi, contrazicîndu-și pocăința, își umflă pieptul și o lipi cu sinii de el. Execută o piruetă impecabilă, oferindu-și un pretext de a-și întinde mîna pe spattele ei, trăgînd-o și mai aproape.

- Am voie să-ți spun cît de frumoasă ești astă-seară?

Keely își coborî ochii, numai pentru a și-i ridica din nou. Nu se putea abține să nu-l privească. Era un continuu război intern. Căci, de fiecare dată cînd îl privea, era necesar să-și ridice capul de pe umărul lui.

- Da, și-ți mulțumesc. Și tu arăți foarte distins, în tuxedo. Îți stă bine.

- Cine-i tipul? Întrebă el brusc, dansînd cu băcie spre cel mai întunecat colț al ringului.

- Potîm?

- Bărbatul cu care ai venit. E unul pe care aș avea motive să-l urăsc?

Gelozia lui o făcu să se îmbujoreze de plăcere.

- Nu. Abia astă-seară l-am cunoscut. De fapt, am venit cu Nicole și cu Charles.

- Perfect.

Zimbi, iar Keely îi răspuse tot cu un surîs. Brațul lui o strînse și mai puternic, însă n-ar fi observat nimeni, decît văzînd și expresia topită

din ochii amindurora.

Lui Keely îi era milă de toate femeile din viața lui Dax. Apăsarea puternică a coapselor lui în mină pe care i-o ținea el, frecându-se laodol, notizantul masaj al degetului mare în palma feței, și abia se stăpînea să n-o inhaleze cu poftă pentru a-și umple propriii plămîni.

Și pe el îl electriza posibilitatea de a o ține
brațe. Sinii ei i se cuibăriseră pe piept. Virfurile lor
se umflau între faldurile bluzei, iar pe Dax îl ame-
țea priveliștea și dulcele parfum ce se ridica din
acea fantă catifelată. Tinjea să-și apese gura
acolo, să-i simtă textura pielii pe buze, cu limba. I
durea. Iar durerea devenea cu atât mai profundă,
cu cât Keely se arcuia firesc peste mijlocul lui,
potrivindu-se așa de perfect, încât dansul lor ajun-
gea să evoce cu totul altceva.

Mult prea curînd, melodia se sîrîşi. Zîmbetul lui nostalgic îl reproduce pe al ei, în timp ce o escorta înapoi la masă. Keely se opri brusc, cînd o văzu pe tînăra Robins discutînd însuletită cu Nicole.

Dax o împinse înainte pînă ajunsră încă
grup.

— Aici erai, iubito. Mă întrebam când ai de gând

cine ai venit.

Madeline Keely.

Madeline este un
militant pe Keely.
Williams. Sau Preston,
Kelly. E implicată
profesional. E implicată

- Dacă-i preferi numele profesionist, atunci te înregistrezi la M.I.A. Ne-am cunoscut recent, dar eu sunt deja activ în chestiunea M.I.A.

Dax spusese toate aceste lucruri detașat, ca și la Washington.

...tă cu Madeline Robins.

- Keely, fă cunoștință cu MacCombie.

- Doamnă Robins, saluta pece Rocky!

- Ce plăcere să vă cunosc, repicându-vă.
- Cu o voce bine antrenată să camufleze epilitete
nerostite. Mare păcat, cu soțul dumneavoastră.
- Măcar să vă vedeți, să vă simțiți sau vă dăvă.

La așa ceva nu avea ce să răspundă, așa că
nici nu încercă. Nicole interveni:

— Keely, nu l-am cunoscut pe el.
— desprinzându-și ochii de la
gresman.

- Oh! exclamă ea, desprinzându-se de el, Madeline, care-și agățase posesiv brațul de al lui Dax; în rochia de culoare verde-metalic, lucioasă, Keely avea impresia că membrele ei lungi se-mănau cu niște alge agățate tenace de Dax. Îmi cer scuze. Domnule congresman Devereaux, vă prezint pe prietena mea Nicole Castleman, Char-

les Hepburn și Roger... ăă...

- Patterson, completă respectivul, întinzînd mîna. Domnule congresman, de mult doream să vă cunosc. Sînt un admirator al dumneavoastră
- Mulțumesc, Roger. Spune-mi Dax.

Dumnezeu s-o binecuvînteze pe Nicole, își spuse Keely, în timp ce prietena ei prelua inițiativa. Flirtă inofensiv cu Dax, spunînd cît de mult voise să-l cunoască, dar niciodată nu avusese ocazia. El răspuse că o cunoștea de la televizor, unde o văzuse de-atîtea ori. Sporovăi cu Charles, în special despre tarifele pe care le aveau de plătit oamenii politici pentru spațiul de reclamă televizată.

- Dă-mi un telefon în cursul săptămîinii, îi spuse Charles. Stabilim o întîlnire și discutăm. În general vorbind, cu cît cumperi mai multe minute, cu atît se ieftinește tariful per reclamă. Dacă se transmite în timpul actualităților, sînt mai scumpe, dar au cea mai largă audiență.

- M-am pierdut, rise Dax neputincios. Îmi trebuie opinia ta de expert, așa că-ți primesc oferta și vin să discutăm.

- Abia aștept. Curînd, va sosi momentul să începî planificarea unei campanii mass-media, adăugă Charles. Poate fi scumpă. Sper că ești pregătit în sensul ăsta.

- Îi ajut eu să se pregătească, răspuse Ma-

culbărîndu-se și mai aproape de Dax. Am delinț, bazele unui fond de campanie. Mă voi pus deja personal ca Dax să fie ales în Senat.

O expresie de nemulțumire crispă momentan ocupa gura lui Dax, dar apoi zîmbi sociabil:

- Am nevoie de toate ajutoarele pe care le pot obține.

Au continuat să converseze despre recepție, estimînd ce sume se colectau pentru diversele domenii de artă, despre vreme, dar la un moment dat s-a lăsat o tăcere stînjitoare. Spuseseră tot ce se putea găsi de spus într-un grup de străini.

- Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă Williams, spuse Madeline, în încheiere.

- Mulțumesc, răspuse Keely, și numai poli-tețea o sili să adauge: Și mie mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Dax dădu mîna cu Charles și cu Roger, o sărută pe Nicole pe obraz, cu o reverență de modă veche, apoi făcu la fel și cu Keely. Gura lui îi atinse doar în treacăt obrazul, dar totuși în trup i se învăpăiară numeroase senzații, cînd Dax își ridică o clipă capul și ochii li se întîlniră.

- Mulțumesc pentru dans, doamnă Williams. A fost o încîntare să vă întîlnesc într-o atmosferă mai puțin austeră. Încă o dată, felicitări pentru victoria de la Washington.

- Ne-ați sprijinit, domnule congresman Deve-

reax? întrebă ea complice.

Cei alți ar fi putut foarte bine nici să nu se aplece acolo. Dax îi ocupa tot câmpul vizual. Glasul lui era singurul sunet pe care-l auzea. Profunzimea ochilor săi negri reprezenta întregul ei firmament.

- Mai e nevoie să întrebați?

Gropița de lângă gură i se adânci, odată cu zîmbetul. Se ridică, luînd-o pe Madeline de braț cu regret.

- Noapte bună la toată lumea.

Roger, politicoș, îi trase lui Keely scaunul în timp ce se așeza, netezindu-și cu mare ceremonie fusta, o auzi pe Madeline torcînd:

- Cred că ne-au văzut toți cei care trebuiau să vină. Sînt mai mult decît dispusă să plecăm oricînd vrei tu, iubite.

Gițul lui Keely se comprimă strîns, nici chiar înghițitura grăbită din băutura proaspătă cu care o așteptase Roger neputînd-o ajuta să și-l desprindă. Charles făcu o remarcă vag umoristică, dar cînd își ridică privirea, cu un zîmbet țepăn pe față, Keely văzu că nici Nicole nu rîdea. În schimb, o privea jîntă. Ochii ei albaștri se ridicară spre perechea care se îndepărta, apoi reveniră către Keely. Genele îi fluturară cu nevinovăție, iar gura se arcui angelic. Keely nu avea încredere nici un moment în expresia aceea inocentă, suspectînd imediat licărul din ochii prietenei sale.

Se serviră din desertul de tip bufet, pentru a ajunge apoi la concluzia că se săturaseră de gală.

În timp ce bărbaii luau hainele de la garaj, Nicole lunecă lângă Keely, spunînd:

- Grozav malac, Devereaux, nu-i așa?

- Da, răspunse Keely cu indiferență, cred că-l poți zice „malac”.

- Cînd ți-am telefonat la Washington, mi-ai spus că abia dacă-l înțîniseși.

- Așa era.

- Aproape că m-ați păcălit, după cum dansa cu tine. Păreați foarte apropiați acolo.

- Era doar politicoș.

- M-hmmm. Iar eu sînt un furnicar african cu trei degete la picior, dar să lăsăm asta pentru moment. Ce părere ai de Madeline Robins?

- E o fată bună, cred.

Nicole se aplecă spre ea, șoptînd:

- Iar tu ești o mincinoasă, Keely Preston. E pusă pe parvenire, și-o știi bine, și n-o placi mai mult decît oricare altă femeie.

Își juguie gura drăgălașă, adăugînd:

- Mă întreb cît de atașat e congresmanul de ea.

- Mai încape vreo îndoială? întrebă cu amărăciune Keely.

Unde o ducea Dax pe Madeline, acum cînd, după cum precizase ea, îi văzuseră toți cei care

trebuiau să-i vadă? Acasă la ea? La el, în Rouge? Într-o cameră din acel hotel?

- A, garantez că i s-au aprins călcăiele după el nu e la fel de entuziasmat ca ea.

- Habar n-am despre viața amoroasă a cărui din ei și puțin îmi pasă.

Nicole se mulțumi cu un zîmbet opac, în timp ce Charles îi înfășura umerii cu blana. Când ieși din hotel, Keely fu mulțumită că nu văzură celălalt cuplu. Încearcă să se poarte fără afectare, dar își dorea mai mult ca oricînd să nu fi venit în seara aceea. Trebuia să-și fi urmat instinctul dinții și să rămînă acasă, lăsîndu-și doriința de Dax Devereaux să moară de la sine. Acum, rănilile se redeşchiseseră exact cînd erau pe punctul să se vindece. Trebuia să treacă din nou prin tot procesul de însănătoșire. Numai că, de data asta, în rană se afla un microb iritant în plus. Madeline Robins. Și cîte altele încă?

La ușa, îi strînse grațios mîna lui Roger, mulțumindu-i pentru seara plăcută.

- Sper că te-ai simțit bine, spuse el, iar Keely se îndoi că Roger se simțise mai bine decît ea. Charles claxonă în semn de rămas bun, cînd mașina porni.

În casă, își abandonă controlul rigid și se lipi de ușa, moleșită. Obosită, dezabuzată, trecu la

mașuta de lîngă canapea și aprinse mica lampă de alamă. Lăsîndu-și capul pe poșeta să cadă pe canapea joasă, se aplecă și desfăcu micile cataramă care-i țineau baretele cu strasuri pe glezne. Cuvintele lui Dax îi reveniră în minte, făcînd-o să roșească. Își spuse că îi venise doar singele în cap, datorită poziției aplecate, dar singele lui îi inspira tot felul de viziuni sexuale. Az-gestia lui îi inspira din picioare, reducîndu-și înălțimea cu oțiva centimetri.

Își deschise nasturii bluzei, în timp ce trecea spre scară. Soneria de la ușa clincăni sonor.

Am uitat ceva în mașină? fu primul ei gînd.

Înceindu-și în grabă bluza, întredeschise ușa, privind afară.

- Bună, o salută el.

- Bună, răspunse ea.

Capitolul 8

Instinctiv, mâna i se îndreptă spre comutator și stingă lumina de pe verandă.

Glusul lui, nuanțat de umor, se auzi din interiorul neașteptat:

- Crezi că sîntem urmăriți?
- Nu știu. Am putea fi?

Keely îi simți, mai degrabă decît să i-o vadă,

ridicarea din umeri.

- Sînt dispus să-mi asum riscul.

Se dădu la o parte, lăsîndu-l să intre. Dax făcu trei pași în cameră și privi în jur admirativ. Keely era mîndră de casa ei. Clădirea fusese degradată jalnic cu zece ani în urmă, cînd cineva o cum-părase și împărțise structura dărăpănată în două apartamente separate. Apoi, fusese complet re-

Promisiunea de mîine

novată și modernizată, dar cînd își cumpărase ea jumătatea, în urmă cu trei ani, o decorase după placul său.

Exteriorul casei era tipic pentru orașul New Orleans: cu cărămidă roșie, uzată, obloane albe, feronerie negre la ferestre și în jurul balconului interior de la etaj. Keely o mobilase combinînd cu gust vechiul și noul. Antichitățile de lemn, pe care le culesese de prin poduri și din magazine de mină a doua, se amestecau printre piese tapisate cu materiale moderne. Lemnăria albă, golașă, contrasta cu culoarea nisipie a pereților. Tonuri discrete de roz, albastru și verde serveau drept culori de accentuare a pernelor aruncate, a grăvurilor în ramă și a țesăturii cu care era capitonat un perete al sufrageriei. Se obținea un efect frumos.

- Îmi place casa ta, comentă Dax, fără să se întoarcă. Seamănă cu tine.

- Bătrîna de o sută șapte ani?

La aceste cuvinte, se răsuci spre ea, cu un licăr ștregăresc în ochi.

- Uimitor ce bine vă țineți, voi, relicvele.

Își dezbracă pardesiul și reveni la ușă, să-l agațe în cuietul-pom de alamă. Se întoarse încet în loc, pînă ajunseră față în față.

Poate să fi trecut ore, ani, mici eternități sau numai cîteva secunde, cît se priviră. Indiferent de

... timp, fu suficient pentru a-și transmite tot ceea ce avea nevoie și frustrarea pe care le suferiseră atunci de când fuseseră ultima oară împreună.

Fațadele decorative fură lăsate deoparte, și fiind vie numai dorința nudă pe care o simțeau fiecare pentru celălalt. Nu-i vedea nimeni, nu erau reguli, nici convenții care să trebuiască respectate. Pentru moment, nu erau decât ei doi, dedicându-se doar atracției care continua să-i bântuie, trăind numai pentru prezent.

Dax întinse încet brațele, cuprinzînd-o. Mîinile ei i se ridicară pe umeri. Trupurile le gravitau unul spre altul, pînă se atinseră de la piept pînă la genunchi, într-o linie neîntre ruptă.

Dax își aplecă capul, sărutînd-o pe păr, pe ureche, pe gît. Buzele lui îi trecură peste bărbie, urcără în susul obrazului, spre sprînceană, și din nou în jos, pe nas, pînă se opriră în colțul gurii.

– N-am putut sta departe de tine. Am încercat. N-am putut.

Gura i se lăsă peste a ei, deschizîndu-se ca o floare. O absorbea, ca și cum ar fi fost sursa de energie necesară pentru forța lui vitală. Keely se desfăta în puterea ei de a-i da viață și spera ca pofta de ea să nu i se potolească niciodată.

Limba lui Dax o scotea din minți, mai întii afundîndu-se adînc, apoi hărțuind cu săgetări rapide, insesizabile. Senzualele mîngieri cu limba con-

... nuau la nesfîrșit, tîindu-i respirația și totuși trăgînd-o la viață. Toate simțurile trupului ei se desprinseseră sub atingerea lui, sub mirosul, sub gustul lui. Sîinii lui Keely erau întăriți de dorință, înțepetaseră dureros să fie eliberați de preaplinul acela furnicător.

Brațele lui Dax se relaxară, dar numai atît cît să-i cuprindă fața între mîini, privindu-i ochii unezi.

– De ce mi-ai făcut asta, Keely? De ce ai plecat fără o vorbă de rămas bun? Știi ce înnebunit am fost acolo, la aeroport? De unde era să știu că nu fusessești răpită sau cine știe ce? Îmi veneau în minte scene de groază, din cele mai cumplite coșmaruri. De ce-ai făcut-o?

– Dax, gemu ea. Am crezut că era mai bine să nu ne mai vedem. Situația era... este... ne scapă din mînă.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întimplat după plecarea de la Mount Vernon. Keely, nici odată n-aș face ceva care să te rănească sau care să te jignească. Dumnezeu! Voiam să-mi cer iertare. Am încercat, dar tu scosesseși telefonul din priză, iar a doua zi n-am mai avut ocazia.

Preț de cîteva momente chinuitor, degetele lui îi explorară delicat trăsăturile feței, luncind pe ste ele, comparînd texturile.

– În pofida a ceea ce spun adversarii mei, am

o anume fibră morală. Știu că ești soția unui bărbat. Dacă erai soția mea, l-aș fi omorât pe cine te-ar atinge.

O strânse într-o îmbrățișare sufocantă.

- Dar, Doamne iartă-mă, cît te mai doresc.
- Cere-mi și mie iertare, Dax.

Nu avu nevoie de o a doua invitație. Limba îi pătrunse printre buze, măturîndu-i gura ca fasciculul unei lanterne arzătoare. Trupul i se topi peste al ei într-o alăturare ce oprea inima în loc.

Keely știa că luneca dintr-o lume ținută la un loc de gravitație, într-una a extazului haotic. Prioria ei gură o trăgea dincolo de hotarele conștiinței și ale regretului, dar nu voia să se mai întoarcă. Fără ancoră, plutea într-o mare de pasiune. În cei treizeci de ani ai ei, niciodată nu cunoscuse puterea de seducție a atingerii unui bărbat. Dorința i se răzvrătea prin vene, căutînd o ieșire, electrizîndu-i terminațiile nervoase pînă în ceapură să vibreze.

- Ești frumoasă, îi spuse el, cu buzele lipite de ale ei. În timp ce dansam, am vrut să fac asta.

Îi sărută valea dintre sîni, chiar deasupra marginii sîtienului. Mîna i se lăsă peste un sîn, începînd un drum lent. Curbura de sus a celui alt era sărutată de buzele despărțite și de limba lăscivă. O sărută din nou. Și din nou. Mai jos. Și tot mai jos, pînă...

- Keely, Keely.

Numele ei era un tipăt torturat, smuls din gîtul aspru. Își rezemă fruntea de a ei.

- Nu mai putem continua, Keely.

- Știu.

- Nu mai suport.

- Nici eu.

- Trebuie să plec.

- Înțeleg.

- Mîine te scoli la ora cinci? o întrebă, luîndu-și

pardesiul de pe cuierul din anreu și îmbrăcîndu-se.

- Da, încercă ea să zîmbească, dar buzele îi

tremurau necontrolat.

Dax își consultă ceasul.

- N-ai să mai apuci să dormi mult. E tîrziu.

Puțin îi păsa.

- Pleci în noaptea asta? La Baton Rouge?

- Pleci din cap.

- Nu. Mîine am niște treburi aici. Cît timp sînt în

New Orleans, locuiesc la Bienville House. O știi?

- În Cartier, pe Decatur?

Dax confirmă.

- O știu, dar n-am fost niciodată înăuntru.

- E curat și liniște.

- Bănuiesc.

Nu spuneau nimic din ceea ce voiau să spună, trăgînd numai de timp pînă cînd erau nevoiți să se despartă.

- Cine locuiește în cealaltă jumătate a casei?
- O pereche mai vîrstnică. El e profesor de filozofie la Tulane. Stau împreună cu un dog de nez mai înalt decît mine.

Încă o tentativă de zîmbet. Încă o nereușită.
- Ai avut noroc să ieși jumătatea care...
Amabilitatea i se consumă în cele din urmă.

nervii erupînd cu o impetuositate vulcanică. Înjură cu furie, lovindu-și cu pumnul palma opusă.

- *Fir-aș al dracului!* De ce naiba stau aici și dau din gură? Mă doare-n cot de cine locuiește dincolo. Vorbesc numai ca să nu-mi mai pun mîinile pe tine. Nici măcar nu știu ce îndrug. Mă gîndesc numai cum vreau să fac dragoste cu tine, goi, liberi, și nu ca doi adolescenți împiedicați. Vreau să te văd goală, Keely. Și vreau să mă culc lîngă tine, gol. Vreau poate să ne lovim puțin și să ne alintăm mult. Vreau să-ți sărut sîinii și abdomenul, și să mă uit la fața ta în timp ce-o fac. Vreau să știu cum ți se simt coapsele. Dacă toate astea te dezgustă, iartă-mă, dar așa simt, așa am simțit de cînd te-am văzut prima oară, în avionul ăla afurisit.

...Glasul i se ridicase la un nivel pe care Keely nu-l mai auzise. Lîngă trup, pumnii i se încăleștau și se descleștau, ca și cum ar fi încercat să-și apuce hăturile temperamentului și să și-l strunească, dar fără a reuși.

- Nu-i doar o senzație din pîntec. Pe-aia mi-aș putea-o satisface oriunde. Uneori însă o simt și în creier și-n inimă. M-am amăgit să cred că-ți pot fi amic, camarad. Dar nu pot, Keely. Nu pot team fi amic și să nu te ating. Înțelegi? Înfinirile să fiu cu tine și să nu te compromit pe amîndoi și, acestea clandestine ne compromit pe amîndoi la de-vorbînd în numele meu, vor duce cîrînd la de-mentă. Va fi mai bine pentru amîndoi să nu ne mai vedem. La revedere.

Fără alt cuvînt, deschise ușa și o trînti decisiv în urma lui. Keely rămase neclintită, deși tot trupul i se sfișia într-un tremur chinuitor.

Are dreptate. Are dreptate. Am știut tot timpul că nu poate ieși nimic din asta. E mai bine așa. E mai bine. Mai bine.

Atunci, de ce avea fața scaldată în lacrimi?

- Este ora opt și cincizeci și șase de minute și o invit pe Olivia Newton-John să vă poarte spre al doilea schimb din această dimineață. Încă o vorbă de la tine, Keely. Cum se vede lumea de sus?

Keely vorbi în micul microfon ce i se arcuia în jurul obrazului, prelungindu-se de la cască.

- Arată bine, Ron, îi răspunse ea D.J.-ului. Po-

liția încă mai lucrează la carambolajul celor două mașini de pe Pontchartrain Expressway, la ieșirea din Broad Street. Toate benzile sînt închise, excepția uneia singure. Oricine se închise, aceea direcție ar trebui să se gîndească la o alternativă. Una peste alta, a fost o dimineață de tul de calmă.

– Mulțumesc, scumpo. Bem o cafea mai în colo?

– Nu, mulțumesc, Ron. Azi sînt ocupată. Ron gemu frînt de durere.

– Fraților, îngherașul nostru din cer are o inimă de piatră.

Keely închise microfonul, în timp ce D.J.-ul își lua rămas bun de la ascultători și punea înregistrarea promisă. În fiecare zi, purtau acel dialog ridicol pe undele radio, iar ascultătorii păreau să devoreze. Adeseori primea scrisori de la admiratori care-i cereau să nu mai fie atît de aspră cu bietul Ron, care era clar că o iubea. Habar nu aveau autorii acelor scrisori că era căsătorit, avea trei copii și trăia în relativă liniște, sub numele lui real, în Metairie.

Oftă, în timp ce Joe Collins, pilotul veteran al elicopterului, înclina aparatul, schimbînd direcția. Ca de obicei, degetele i se albiră pușin cînd pămîntul de aplecă. Soțul ei dispăruse după o prăbușire de elicopter. Nu uita niciodată acest lucru.

– Te simți bine în dimineața asta, îngheraș? o tachină Joe, deși ochii îi erau preocupați în timp ce-și privea pasagera.

– Da, zîmbi cu răutate Keely. Azi-noapte n-am prea dormit.

Era adevărat. După plecarea lui Dax, își petrecuse orele rămase într-o meditație mohorîtă, pînă cuse momentul să facă duș și să se îmbrace sosise serviciu.

– Ești sigură că asta-i tot? o întrebă Joe, depunînd elicopterul pe parkingul Superdome, de unde o lua în fiecare dimineață și după-amiază.

– Da. Am căzut doar adînc în butoiul cu melancolie. Nici un motiv de îngrijorare.

– Nu-s prea convins, dar nu te voi sili să vorbești. Ne vedem după-amiază, da?

– Sigur.

Coborî din elicopter, își luă lucrurile și trînti portiera. Alergă pe sub palele ce se roteau, pînă ieși la loc liber, după care se întoarse să-i facă semn cu mîna lui Joe în timp ce aparatul decola.

Keely merse cu pas greoi spre mașină și o descui. Se gîndise serios să anunțe că era mai navă în dimineața aceea, dar hotărîse că era mai bine să vină la serviciu, ca și cum nu s-ar fi înțimplat nimic. Mai bine să fie ocupată, decît să se tirască prin casa pustie, gîndindu-se la viața ei monotona.

Conduce mașina pînă în Cartierul francez unde întotdeauna se produceau ambuteiaje la ora aceea din zi, străzile înguste, neadecvate la culației moderne, erau blocate cu camioane de aprovizionare ce se opreau la numeroase restaurante și magazine din Vieux Carré. Intră, în sfîrșit, în parcare de pe terasa unei clădiri vechi și parcurse pe jos ultimul cvartal pînă la studiourile K.D.I.X.

Ploaia din ajun încetase, iar soarele apăsa căuta să strălucească, încercare pe care Keely o găsea ofensivă. Dorea ca nimic să nu lumineze ziua aceea. Căzuse pradă unei negre disperări și voia ca lumea s-o ia la cunoștință.

Timp îndelungat, privi pe fereastra biroului, trăind momentele cînd Dax o ținuse în brațe și o sărutase. Păstra amintiri vii ale tuturor cuvintelor lui. Credea tot ceea ce-i spusese. Din acest motiv, nu se îndoia că n-avea s-o mai caute. Nu puteau fi „prieteni” și nimic mai mult. Chimia dintre ei era prea electrică. De fiecare dată cînd erau împreună, îl trădau nu numai pe Mark, ci și propriile lor principii. Nu avea nevoie de el în viața ei, complicității o situație deja insuportabilă. Și, cu siguranță, nici el n-avea nevoie de ea într-a lui. Adversarii lui ar fi găsit un adevărat festin, dacă întregirea relații cu soția unui M.I.A., și mai ales cu una atît de cunoscută ca ea.

Hotărîta să nu rămînă cu gîndurile la Dax, se duse la birou și micșoră metodic teancul de scrisori fără răspuns, dădu telefoane și vorbi pe scurte cu producătorul emisiunii de dimineață. Îndelele cu schimburi, prezentînd și traficul de întruclt lucra în schimburi, de obicei pleca la ora douăsprezece și nu mai avea nici o obligație pînă la ora trei și jumătate, cînd se întâlnea din nou cu Joe la Superdome.

Aproape sosise ora de plecare, cînd ușa biroului se deschise și năvăli Nicole.

– Slavă Domnului că ești aici, gîfii ea, cu sufletul la gură. Tocmai mi-ai salvat viața.

Keely nu putu să nu rîdă de vizibila ușurare a prietenei sale. Mîna cu verigheta i se întinse pe piept, într-un gest de recunoștință.

– Spune-mi repede ce-am făcut, ceru ea.

– Îți voi lua un interviu în direct la actualitățile de prînz.

– Mai ghicește o dată.

– Keely, lasă-te de bancuri cu mine. Nu glumesc. Invitatul programat tocmai mi-a dat telefon, spunîndu-mi că e bolnav și nu poate veni. Dacă nu vrei ca telespectatorii noștri să vadă cînșpe minute de diapozitive de-ale mele din vacanță, îi vei lua locul. Am să te interviuez despre M.I.A. și despre ceea ce s-a întîmplat la Washington, săptămîna trecută. Este un subiect la zi și interesant.

Atunci, care-i problema?

Nu-i venea nici măcar să trăiască, neamul ei mai apară și la televizor – asta era problema.

– Niccile, în oricare altă zi, aș face-o, dar acum mă simt bine. Arăt prost.

- Palavre. A răzi trăsnet ca întotdeauna.
- Am cearcăne sub ochi.

- Și eu, strigă Nicole la rîndul ei.

...în plus, nu vei lăsa niște cearcăne amănânte să-mi distrugă cariera, nu?

- Nicole, știu că, dacă te-ai strădui, ai putea găsi pe cineva care îți este îndatorat. Ce zici de primar? E bun oricând în situații de urgență.

- Și mai e și plicticos ca dracu'. Ai un subiect bun, Keely. Adună-te. Intrăm în zece minute, adăugă ea, uitându-se la ceas. Doamne, nici nu m-am uitat peste scenariu. Haide.

Se apropie de biroul lui Keely și, apucându-l de braț, o săltă în picioare.

- Arm cramppe, scinci Keely.

— la o aspirină.

— Rochia asta e...

- Minunată,

Ajunseseră la uşă.

- Of, la naiba, de ce nu? se întrebă Keely privind dinți.

— Asta-i ideea, replică Nicole, în timp ce o împingea pe culoar: la ușa toaletei, se opri. Fă ca

promisiune
urmă vino. Interviu va intra
și doamna.

...că ai nevoie și pe urmă vino.
...ca să-ți putem fixa mi-
...dă buletinul meteo, ca să-ți pun întrebări indicate,
...să ajungi mai repede, ca să-ți pun întrebări indicate.
...și dacă-ncep să-ți pun întrebări lungi. N-am apucat să
...ne-mă cu explicații lungi.

...în toaletă.

...pe Keely în toaletă.
...pregătesc.

O inimă în oglinda văd
privind în ogină, se strădui să-și im-
prind păte de rugină, se strădui de veselie. Iși im-
prind păte de rugină, se strădui de veselie. Iși im-
prind păte de rugină, se strădui de veselie. Iși im-

...ă că era douăspre-

Urindu-se la ceas, observă că era
zece fix, leși din toaletă și coborî scara de beton
spre ușile late și groase ale studioului, iar Keely întredes-
roșie. Se emite! era aprinsă, iar Keely se strecoare înăuntru.
chise ușa doar atât cât să se strecoare ceroului de
Studioul era întunecat, cu excepția ceroului de
lumină din jurul pupitrului de știri, unde Nicole și
colagul ei prezentator, un tânăr, citeau actualitățile
cablului

Așteptă ca ochii săi să se
riscă, înainte de a păși cu mo-
dricul, înainte de a dușumeaua studioului. Când pe mo-
așternute pe dușumeaua studioului. Când pe mo-
nitor apăru o reclamă, regizorul de emisie își des-
prinse casca de una dintre camere și se apropie
de ea, luând-o de braț.

- Salut, frumusețeo, o întâmpină el viol. Pe mite-mi să te conduc în decorul pentru interviu. Faci o vîljală cu mine?
- Numai cînd ți-o da voie nevastă-ta, Randy, rise Keely. Cum e treaba?
- Haos, ca de obicei. Ți mulțumim că ne ajută. Unii nu vor să apară în aceeași emisiune cu Dave vereaux.
- Dev...

Numele îi pieri pe buze cînd intră pe platou, sub mîna călăuzitoare a lui Randy, văzînd că Dax era deja așezat pe canapea, cu microfonul montat.

- Cred că vă cunoașteți, spuse Randy, împin-gînd-o ușor pe Keely lîngă Dax și predîndu-i un microfon. Vezi să nu-ți agațe mătasea, o preveni el.

- Randy, mai avem treizeci de secunde pauză, îl anunță un cameraman.

- Mai trec pe la voi în pauza următoare, spuse regizorul, înainte de a reveni la camera lui și a-și pune casca la loc.

- De ce nu mi-ai spus? Întrebă Keely, din colțul gurii.

- N-am știut, răspuse Dax printre dinți, aranjîndu-și cravata cu multă pompă.

Capul i se răsuci spre el.

- N-ai știut?

- pînă azi-dimineață. Nicole m-a sunat cu noaptea-n cap, numai scuze. A zis să fiu aici la amiază. Și iată-mă.

Keely își îndepărtă trupul de prezența lui caldă, așezat atît de aproape, pe mica sofa. Trăgîndu-și în jos marginea fustei, mormăi:

- Ne-a tras în piept pe amîndoi. Și mie mi-a făcut aceeași figură. Nu știam că vei fi aici. A spus că-i salvam emisiunea, pentru că invitatul lor nu putea veni. Îmi pare rău.

- Mie nu.

Îl privi din nou, dar, înainte de a putea vorbi, reflectoarele studioului se aprinseră, scaldînd decorul în lumină.

- Salut, păpușell! bubui glasul regizorului de studio, din cabina de sticlă suspendată deasupra pardoselii.

Keely își dădu seama că începuse o nouă pauză publicitară. Cameramanii își manevrau cu abilitate spre ei cele trei camere greoaie, reglîndu-și-le asupra lui Keely și a lui Dax.

- Vai, scuzați, domnule congressman. Vorbeam cu mica noastră Keely, aci de față.

- Salut, Dave, răspuse Keely, punîndu-și mîna streășină la ochi și făcîndu-i semn cu mîna omului de la pupitrul de emisie. Pe neașteptate, vocea ei reverberă prin studio.

- Dă-mi un nivel, te rog, îl auziră pe Dave spu-

nind; apoi, lui Keely, prin difuzor: Mai încetă, dată, acum pentru proba de microfon.
- Salut, Dave. Keely Preston, probă de microfon. Un, doi, trei.

- Sună grrrrrozav, gît-mieros. Domnul gresman Devereaux, sînteți amabili?

- Salut, Dave. Ce face nou-născutul?

- Ei, fir-aș al dracu'! Așa e. Data trecută

fost aici, nevastă-mea era la maternitate. Mă mesc că ți-ai amintit. Amîndoi sînt bine.

- Perfect, răspunse Dax.

Glasul fără chip spuse apoi, exasperat:

- Nicole, ești bună te rog să-ți aduci pe platou

poponețul ăla dulce? Mai avem șaiszeci de se-

cunde.
Keely observase că Nicole se repezise afară de pe platoul de știri și alerga spre oglinda din studioul pentru a-și verifica perfectă coafură. Acum, traversă sala cavernoasă și se trîni pe scaunul din fața canapelei, agățîndu-și de guler un microfon.

- Doamne-Dumnezeule, șopti ea sufocată. Ce mai zici. Băi, zici din nou, domnule congresman Devereaux.

O ignoră pe Keely, care știa cît de jenată era prietena ei. De cînd zicea Nicole „Doamne-Dumnezeule”?

- Spune-mi Dax, te rog, îi ceru el.

Nicole zîmbi.

- Așa voi face, dar nu în timpul interviului.

- Te iau pe camera doi, Nicole, o instrui calm

Randy, înlocuind instrucțiunile tunătoare ale lui Dave. Cîșpe secunde.

- Gata, voi doi? Întrebă Nicole.

Fără a aștepta răspunsul, se întoarse cu fața spre cameră, își linse buzele și zîmbi. Cînd lumina roșie de lîngă obiectivul camerei se aprinse, începu:

- Astăzi, la rubrica de interviu a emisiunii, îi avem invitați în studio pe colega noastră, Keely Preston, și pe domnul congresman Dax Devereaux.

În următoarele șapte minute, Keely și Dax au răspuns la întrebările lui Nicole și au abordat subiecte pe care ea le omisese. Interviul a decurs fără probleme. Keely și Dax nu păreau interesați unul de altul decît prin intermediul tematicii în discuție.

La un moment dat, în timp ce Dax vorbea cu glasul său stăpînit și convingător, Keely întoarse capul să-l privească. Gesticula insistent, iar ea își dădu seama cît de familiară îi era acea atitudine. Toate ideile pe care le exprima erau concise, clare, explicite. Nu-și menaja niciodată cuvintele, cînd era vorba despre bunătatea cuiva. Unii îl puteau eticheta drept fanatic. Keely îl admira ca

pe un om cu convingeri ferme.

– Vă mulțumesc amîndurora, spuse Nicole cînd termină interviul și emisiunea de actualități luă sfîrșit; se ridică, scoțîndu-și microfonul. Nici nu vă pot spune cît de recunoscătoare vă sînt că ați renunțat la alte treburi și ați făcut asta pentru mine.

– Îmi pare bine că am putut, răspunse Keely, abia stăpînindu-și furia, în timp ce se elibera pe bîjbite de microfon.

Știa exact ce avusese Nicole în minte, invitîndu-i pe amîndoi în emisie. Keely negase că ar fi manifestat vreun interes ieșit din comun față de Dax, cînd Nicole o provocase, seara trecută. Ar fi trebuit să știe că Nicole nu era o neghioabă și dacă avea vreo sensibilitate deosebit de acută, aceasta se referea la relațiile dintre bărbați și femei.

– Acum, scuză-mă. Am de lucru.

Fără a le mai adresa o vorbă, trecu pe lângă Dax și ieși din studio.

Tremura toată cînd urcă scara spre etajul doi, navigînd prin labirintul de coridoare, pînă la biroul ei retras. Se lăsă pe scaun și-și acoperi fața cu ambele mîini, respirînd adînc. De astă dată, soarta avusese parte de ajutorul altcuiva, dar iarăși îi adusese pe ea și pe Dax împreună. Se împăcase cu gîndul că Dax n-avea să ocupe nici un loc în

viața ei.

În noaptea trecută, frustrat și furios, ajunsese în aceeași concluzie și, manifestînd mai multă încredere decît ar fi putut avea Keely vreodată, și el la aceeași concluzie s-o mai vadă. Acum, după disciplină că renunța s-o mai vadă. Acum, după spuse că renunța s-o mai vadă. Acum, după doar cîteva ore, se întîlniseră iarăși, așezați unul lângă altul pe aceeași canapea, respirînd același aer, și fusese dureros să stea atît de aproape, prefăcîndu-se indiferenți.

Un lucru era sigur: n-avea să stea în biroul acela întunecos, lingîndu-și rănile. Cu cît ieșea mai repede din clădire, cu atît mai bine.

Tocmai își lua haina din cuiul de pe perete, cînd ușa se deschise încet și Dax se strecură înăuntru, închizînd-o în urma lui.

Se priviră lung, în tăcere, cîteva momente, Keely cu mîinile încrămenite în timp ce-și lua haina. Dax stătea cu spatele spre ușă, parcă ținînd în frîu niște forțe contrare.

– Unde te duci? o întrebă el într-un tîrziu.

Keely se îmbrăcă. Un mecanism defensiv? Da. Se simțea expusă, vulnerabilă. Irrațional și iritant, inima i se zbătea în piept.

– Afară. Îmi iau cîteva ore libere, la mijlocul zilei.

– Aha, răspunse el, fără a schița însă nici o mișcare de a se da la o parte din drum. Doamne, frumoasă mai e, își spuse. În noaptea trecută,

- Cred că nu ne-ar fi găsit nici pe departe atât de interesanți, dacă nu ne vedea așeasă dansind - Keely privirea. A... ăă... a înce-

Lăsându-și pușca, zise Dax venind spre
... zise Dax venind spre
... zise Dax venind spre

fel de întrebări? Zise că
Adrian se ne un colt.

Desprez, Washington.

C, la vvaime?

— Ca adia na zis?

—Iar ea ce-a zis?

Privindu-l, Keely raspunse:

— A zis că nu m-ai...

Dax se aplecă înainte, printre
getul lui mare îi mîngîie fiecare dintre ungurile.

getui lui în
... arele înaruite.

— Sice te-a mai întrebat

Cînd își ridică ochii, se

Parca simioncu... Cătă putere em

scurt afara. Cita pe...

trandafirie. Imaginea ilustreaza

11.11.11

- A vrut să știe dacă te consider un tresări el colțul gurii, într-un zîmbet. Sprînceana neagră și netedă se arcuiește asupra unuia ochi amuzat.

- Un malac? Ei, ce interesant. Și abia aplec aproape peste ea.

Keely trebui să-și lase capul pe spate, pentru a-l privi în ochi.

- Am zis că, după părerea mea, ai putea fi numit malac.

Dax își înclină capul într-o parte, întrebînd-o tchinător:

- Ai spus tu asta despre mine?

Zîmbetul lui era molipsitor, iar Keely răspunse, cu cochetărie:

- Într-un moment de slăbiciune.

Riseră împreună, încetișor. Degetul lui arătător se ridică, poposind pe colțul arcuit al gurii ei. O mîngie pe buza de jos, după care i se desprînze de gura ei, numai pentru a-i cuprinde gîtul cu degetele, pe sub guler, ca s-o tragă spre buzele sale ce coborau. Cealaltă mînă o atinse pe lîngă sîn, cînd se strecură pe sub brațul ei pentru a-i apăsa spatele, arcuind-o spre el.

Deschiderea bruscă a ușii răsună ca o împușcătură, făcîndu-i să se îndepărteze precipitat.

Keely sări din scaun, dar Dax rămase în fața ei, întors spre ușă, ca pentru a o apăra. Se relaxară ușurați, vîzînd-o pe Nicole oprită dincoace de prag. Închise repede ușa în urma ei. Voi doi sînteți

- pentru numele lui Dumnezeu. Nu știți că dacă serviți o masă caz de balamuc. Nu știți că dacă serviți o masă din asta trebuie să încuiați ușa? îi admonestă ea cu mîinile în șolduri, ca un părinte indignat.

Keely îi împinse pe Dax într-o parte, ocolind biroul.

- Nicole, îmi vine să te strîng de gît pentru figura de azi. De ce-ai făcut-o?

Complet neafectată de furia prietenei sale, Nicole se așeză pe biroul D.J.-ului.

- Nu vă prefaceți furioși că v-ați revăzut. Aseară, am înțeles clar că voi doi mîrșiți să vă repeziți unul la altul, așa că m-am autointitulat combinatoare, atîta tot, recunosc ea încîntată. A mers, judecînd după ceea ce-am văzut intrînd aici. Nu sînt dezamăgită decît pentru că nu v-am găsit într-o poziție mai compromițătoare.

- Nicole! exclamă Keely, cu obraji înroșiți du-i-se intens. Dax... Vreau să zic... noi...

Dax veni în spatele ei, cuprinzîndu-i umerii cu brațul, liniștitor.

- Nicole, spuse el calm, după cîte se pare, ai remarcat că noi doi ne simțim atrași unul de altul.

de când ne-am întâlnit la Washington. A fost o tuate accidentală. Nici unul din noi nu a plănu-
dar așa s-a întâmplat. Amîndoi înțelegem zna-
nicia de a ne forma o relație. Ea e căsătorită.

O privi pe Keely cu tristețe.
- Iar eu, candidez la Senat. O... o aventură
o femeie căsătorită nu m-ar avantaja, din pu-
de vedere politic, chiar dacă ea ar consimți, cea
ce nu va face niciodată. Aseară, după gală, am
decis să nu ne mai vedem nici în particular, nici
public, dacă o putem evita. De-asta am fost am-
doi cam deconcertați, revăzîndu-ne astăzi.

- Aseară? întrebă atentă Nicole, sărînd jos de
pe birou. După petrecere? Unde?
Dax privi spre Keely și, văzînd-o încuviîșînd
răspuns:

- La ea acasă.

Nicole se rezemă de birou, moleșită.
- Măculîțăăăă. V-a văzut cineva acolo?

- De ce? întrebă Keely, neplăcîndu-i deloc mo-

dul în care își rodea Nicole buza de jos.
- Păi, nu-s singura care a observat... căldura...
cu care ați dansat voi doi. De-asta am venit aici. A
apărut prima ediție a ziarului de seară. Mă gî-
deam că ar trebui s-o vedeți.

Abia acum observară ziarul împăturit pe care-l
ținea în mînă. Îl întinse spre Keely. Cu o senzație

de gol în stomac, Keely desfăcu prima pagină a
de gol în stomac. Acolo, într-o fotografie care
fasciculului monden. Acolo, se vedeau ea și
tasculului monden. Acolo, se vedeau ea și
nu putea scăpa atenției nimănui, se vedeau ea și
Dax, dansînd, ținîndu-se strîns. Fața lui stătea
Dax, dansînd, ținîndu-se strîns. Fața lui stătea
aplecată peste a ei, care se înălța spre el ca o
foare în lumina soarelui. Zîmbeau intim, mai eloc-
vent chiar decît modul în care o ținea. Sub foto-
grafie figura textul: "Congresmanul Devereaux și
Keely Preston, soția unui M.I.A. Prezența lor pe
ringul de dans a făcut mai multe capete să se
întorcă."

- La dracu', înjură printre dinți Dax, trîntind
ziarul pe podea. Fir-ar al dracu'.

Keely își încrucișă brațele peste mijloc, întor-
cînd capul, și se duse la fereastră, unde rămase
privind afară.

Nicole își dresе glasul:

- Ați face bine să vă pregătiți explicațiile, îi
preveni ea. Cineva o să se repeadă la Keely?
asta. Dax, nu te-a văzut nimeni acasă la Keely?
- N-aș crede. Am parcat mașina lîngă un res-
taurant de pe St. Charles și de-acolo am mers pe
jos.

Keely se întoarse, privindu-l:

- Așa ai făcut? Nu știam.

- Nu știi? Cum credea c-am ajuns la tine?
Făcură cîțiva pași unul spre altul. Keely ridică

din umeri.

- Nu m-am gândit. Pur și simplu ai apărut.
- Nu trebuia s-o faci. E un cartier periculos.
- Sînt un malac, ai uitat?
- Nu, vorbesc serios, insistă ea cu sinceritate.
- Nu ți-a fost frig?

Dax îi dădu la o parte o șuviță de păr.

- Cînd am plecat? Glumești?

Gluma lui intimă fu acoperită de un chicotit.

- Iu-huu. Pe mine m-ați uitat? interveni Nicole, făcîndu-i să se întoarcă spre ea cu ochii sticloși, de parcă ar fi uitat într-adevăr de prezența ei în încăperea. Personal, sper că veți spune lumii să-și vadă naibii de treabă. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decît să începeți - sau să continuați - o relație serioasă și fierbinte. Dar dacă bărbăția e mai importantă decît pasiunea, cum bănuiesc cu tristețe că se va întâmpla în cazul de față, ar fi bine să vă pregătiți pentru repercusiunile pe care are toate șansele să le genereze fotografia asta. O însoțește un articol pe care nu l-ați citit, insinuînd cu convingere că la Washington s-ar fi putut întîmpla mai multe decît audiența aia la comisie. După expresiile voastre vinovate, cred că supozițiile nu sînt prea departe de adevăr.

se duse la ușă.

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

- Vă rog să rețineți că nu vă sînt dușman, ci

mie de cuvinte.

- Va trebui doar să ne asigurăm că te așezăm apă la moară. Aseară ai spus că nu te poți împlini astăzi ar trebui să accentueze rostul asta.

Își ridică privirea spre el.

- Încă mai sînt mîritată, Dax. Indiferent ce ai făcut și e cel care le dă tuturor celorlalți o înțelegere atît de vitală. Sînt căsătorită.

Dax porni spre ușă, dar înainte de a o deschide, se întoarse spre ea.

- Ai să te descurci, da? Dacă ești încoaltă și se cere să comentezi fotografia?

- Am să fac pe proasta. Ne-am cunoscut la Washington. Am luat masa cu un grup de congresmeni, un reputat jurnalist și încă o membră a P.R.O.O.F. Respect sprijinul pe care l-ai adus cauzei noastre. Te susțin fără rezerve în cariera politică. În afară de asta, nimic.

Dax dădu din cap, sumbru. Arăta ca un om în drum spre eșafod, aminîndu-și plecarea cît putea de mult.

- Dacă mai ai nevoie de mine pentru ceva... Ochi ei răspunseră în locul oricărui cuvinte. Apoi plecă, lăsînd în urma lui o durere insu-

promisiunea de milie. Keely reveni pe bișoite la birou și se așeză pe brațe. Trîntu ascuțit al telefonului răsună în încăperea lui.

- Da, scriji se în receptor.

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

- Da, scriji se în receptor, sînt Grady Sears de la

Capitolul 9

N-a fost decât primul dintr-o serie de apeluri similare. Insistenții reporteri au rămas total dezamăgiți de răspunsurile calme ale lui Kelly Preston Williams la barajul lor de întrebări insinuante. Chestionată dacă între ea și congresmanul Devereaux exista o legătură romantică, râdea cu ne-păsare.

– Sînt convinsă că domnul congresman n-ar fi deloc flatat ca numele să-i fie legat romantic de al unei bătrîne doamne căsătorite.

– Soțul dumneavoastră lipsește de peste doi-sprezece ani, doamnă Williams. Și nu sînteți deloc bătrîină. Congresmanul are o sumedenie de în-tîlniri romantice notorii.

Oare? Cît de multe au fost? N-o fi decît una

promisiunea de mîine

printre numeroase altele?
– Nu știu nimic despre viața sentimentală a congresmanului Devereaux, trecută sau prezentă.

– Cum explicați atitudinea intimă în care dan-sați?
– Această întrebare era pusă cu un rînjit de sa-tisfacție.

– Fotografiile nu mint, doamnă Williams.
– Nu, dar pot fi interpretate greșit. Congres-manul și cu mine sărbătoream o victorie cau-za mună, obținută la Washington. A susținut cauza p.R.O.F. Dacă și în campania electorală va fo-losi la fel de multă eleganță ca pe ringul de dans, cu siguranță că va cîștiga alegerile.

– Ultimele cuvinte le spusese cu un zîmbet silit. Părea ca o muiere idioată și afectată, dar era mai bine așa, decît să pară o participantă vinovată într-o încurcătură amoroasă.

Toate interviurile au urmat același sistem. Întrucît nici ea și nici Dax nu ofereau noi prilejuri de ațtăre a flăcărilor scandalului, acesta se stin-gea rapid. Exact cînd credea că-i respinsese pînă și pe cei mai incisivi dintre reporteri, află că îi mai rămăsese să-l înfrunte pe cel mai rău.

Trecuseră patru zile de la apariția ei și a lui Dax în emisiunea de actualități. Joe o aducea înapoi la mașina parcată pe Superdome, după o

zi de muncă grea. Trei reporteri îndărătnici i ruseră noi comentarii.

- Se pare că ești căutată! strigă Joe, pe duduțul zgomotos al motorului, în timp ce ateriza ei, iar acum îl văzu pe omul care parcată lângă mașina, coborînd de la volan. Era Al Van Dorf.

- Așa se-arată, murmură ea cu amărăciune. Mulțumindu-i lui Joe pentru că o adusesese pe vătămată, îi făcu semn cu mîna și, în loc să fugă pe sub palele elicei ca de obicei, pomi cu pașă măsurat spre mașină. Van Dorf se poziționase în drum.

Reporterul privi elicopterul decolînd și înclinîndu-se accentuat în direcția hangarului, unde Joe îl ținea cînd nu era folosit.

- Rămîn încontinuu uimit de cum zboară aparatele astea, spuse el, continuînd să privească aeronava care se îndepărta.

- Bună ziua, domnule Van Dorf. Ce vă aduce la New Orleans? Vi s-au epuizat subiectele fierbinți din Washington?

Ușurel, Keely, se preveni ea. Nu era în interesul ei să-l irite. Își îmblinzi cuvintele sarcastice cu un surîs grațios, dîndu-și seama, după privirea lui iscoditoare, că nu știa dacă întrebarea fusese sau nu intenționat ironică.

- Să zicem că, în acest moment, aici se găsesc subiecte mai interesante.

Ochii lui feroce sclipiră dinapoia ochelarilor de modat. Zimbetul i se ivi încet și, în sfîrșit, se materializă, zise insolent:

- Ca de pildă, dumneavoastră și congresmanul Devereaux.

Expresia ei de totală uimire ar fi meritat un Oscar.

- Nu... nu înțeleg. Domnul congressman Devereaux și cu mine?

- Ce-ar fi să mergem undeva să bem un paharel și să stăm de vorbă? dădu el s-o apuce de braț. Keely îl evită cu grație, lăsîndu-l însă cu meșajul clar că nu dorea să fie atinsă.

- Nu, mulțumesc, domnule Van Dorf. Sint în drum spre casă.

- Ei, atunci, cred că va trebui să vorbim aici.

Băgînd mîna în buzunarul de la piept, scoase o pagină de ziar împăturită. Keely știu imediat care era. Van Dorf studie fotografia lor, cu o înclinare obiectivă a capului său aproape chel.

- Sînteți fotogenică, doamnă Williams.

- Mulțumesc.

- N-ați spune că și congresmanul e fotogenic? E chipeș ca un diavol.

- Așa este. Foarte chipeș.

Răspunsul ei prompt îl surprinse. Părea aproape furios că nu dădea nici un semn de nervozitate. Profitând că-l prinsese cu garda jos, Keely îl întrebă:

- Despre ce doriți să vorbim, domnule Van Dorf?

O privi cu șiretenie. Femeia asta nu era o prădă ușoară. Dacă intenționa să joace dur, atunci așa avea să facă și el.

- Devereaux se pricepe la fel de bine la amor ca la dezbateri?

Dacă întrebarea fusese menită s-o șocheze, reuși. Un moment, Keely rămase prea buimăcă pentru a răspunde. Când o făcu, îi veni greu să articuleze cuvintele, cu buzele ca de cauciuc:

- Aluzia dumneavoastră e de neiertat, domnule Van Dorf, și prefer să n-o onorez cu un răspuns negativ.

- Nu sînteți amant, dumneavoastră și Devereaux?

- Nu.

- Atunci, cum explicați fotografia asta?

- Cum o explicați dumneavoastră? ripostă ea; starea șocată îi fusese înlocuită de furie și abia își stăpînea impulsul de a pocni rînjetul ăla afectat care-i strîmba gura într-o grimasă hîdă. Oamenii dansează tot timpul. Insinuați că președintele are

promisiunea de mîine cu care dan-

o aventură cu fiecare femeie, dar rareori la recepțiile Casei Albe?

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

- Da, oamenii dansează tot timpul, pe fețe. Oamenii dansează tot timpul, pe fețe.

Asta rămînea de văzut.

- Și nici nu vreau.

- Acum, v-am acordat tot timpul de care dispuneam. Cred că ați avea lucruri mai interesante de scris decît despre „privirile și zîmbetele pe față”, care toate nu sînt decît plămînuiri ale bogăției.

Cu aceste cuvinte, trecu pe lîngă el, spre mînașă, așeză. În timp ce-și trăgea înăuntru marginea pe de desului, Van Dorf o întrebă:

- Ce părere are congresmanul Devereaux despre dumneavoastră?

- Întrebați-l.

Îi adresă zîmbetul lui leneș, îngîmfat.

- A, asta și intenționez. Puteți fi sigură.

Keely trînti portiera, porni motorul și, stăpînindu-și imboldul de a demara în trombă, părăsi parcajul cu o viteză rezonabilă.

Seara, cînd se culcă, încă mai tremura de nervozitate. Ar fi putut să spună și ceva ce nu spusese? Afirmase ceva ce nu trebuia? Oare Van Dorf o crezuse? Probabil că nu, dar nu avea nici o bază pentru un reportaj. Dacă publica un articol, făcînd aluzii la o relație sentimentală între ei, s-ar fi făcut de rîs. Nu avea nici o probă, nici un

promisiunea de mîine

Materialul lui se limita strict la supoziii.

Materialul lui se limita strict la supoziii. În esență, ea și Dax erau nevinovați. Dax o desigur, putea nimeri peste binefacere al Ligii de acasă, după balul de binefacere foarte categoric. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice.

Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice.

Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice.

Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice.

Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice.

Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice.

Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice.

Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice. Le-ar fi trebuit argumente foarte categorice.

Luase totul în deridere, cu nepăsare. Desigur, în situația dată, nici nu putea face altceva. Poate că asta simțea cu adevărat. Suferea nici pe departe.

Lacrimile îi încețoșau vederea, poate că n-
spre bibliotecă. Fotografia ei cu Mark în zua
nunții se afla la locul său, pe raftul al treilea. Mă
reasa avea părul împletit în două cozi lungi
căzându-i pe umeri, până la sîni. Rochia de înă
pură era tivită la cel puțin cincisprezece centime
deasupra genunchilor și se combina ridicol cu
botinele din imitație de piele ce-l cuprindeau pu
tele. Nici nu putuse fi vorba despre o rochie tr
dițională de mireasă. Nu avuseseră timp s-o
aleagă. Însă chiar se măritase, arătînd așa?
Ochii ei arător...

Ochii ei arzători se abătură spre tinărul din fotografie. Mark! Unde ești? Ce ți s-a întâmplat? Mai ești în viață? Iubitul meu Mark. Căci asta ai fost, un iubit. Bun, generos, tandru, amuzant, toate la un loc. Ideala dragoste dintii.

în fotografie, părul lui era tuns după moda Beatles de la începuturi, cu şuvițe lungi căzându-i peste sprâncene. Era cu numai câteva zile înainte ca armata să-l oblige să se tundă, la cazarmă. Pantaloni și minecele sacoului erau prea scurte și strimbe pentru constituția lui athletică. Pantofii aveau minusculi în contrast cu croiala largă, la

... zîmbete prostesi.
... a pantalonilor. buze
... aveau pe buze
... înşişi că făcuseră o faptă alt
... ei înşişi de ei înşişi
... căsătorie.

Amintiri incantate de er...
incantați de er...
soarte incantată precum căsătoria.
se matură precum în capul oaselor, pentru a privi
de matura se ridică în capul oaselor, pentru a fi
Keely se ridică în capul oaselor, pentru a fi
Keely se ridică în capul oaselor, pentru a fi
mai atentă fotografia. Fata din poză părea a fi
ata. Nu avea nici o legătură cu femeia care era
scum - Kelly Preston Williams! Îi era la fel de
scum ca o necunoscută. Această Keely nu se
scum ca o necunoscută.

Și nici Mark, dacă trăia, nu mai era același. Știți că o strănă cu o putea regăsi în copila de-atunci. Și Keely nu putea atășa un chip, un glas, un zâmbet, o personalitate, bărbatului care va fi fost Mark dacă se întorcea acasă. Băiatul din fotografie se dusesse, dispăruse. Și, la fel de sigur, și el nu mai exista.

nici nu mai exista.

Keely se întinse în pat, cu privirea în tavan. Încercă să-și aducă aminte ce simțise când era sărutată și mingliată de Mark, dar nu se putea concentra decât asupra sărutărilor și mingiilor concentră decît asupra sărutărilor și mingiilor lui Dax. Nu-și amintea să fi pierdut vreodată orice simț al timpului și al spațiului, cînd o săruta Mark. Poate că bătaile inimii i se acceleraseră și palmele i se umeziseră de nerăbdare, dar nu ținea minte să-i fi invadat membrele acea căldură grea, nici senzația lichidă, de topire, care în același timp o schilodea și-i dădea viață.

Sărutările lui erau profunde, angajând fecan
Dinții, buzele și limbile deveneau instrumente ep
lice care hârțuiau, mingiau, sorbeau, sondau.
O gură cu groșită...

O gură cu gropiță li murmură ceva pe se înaintea de a-i potopi cu sănătări ușoare plelea gașă. O limbă trecea mătăsoș peste sfirc, ca petru a-l ademini să se relaxeze, dar făcând vîr bosumflat să se întărească și mai mult.

Minile persuasive mîngiau tot mai în jos, atî-
geau, găseau. Îl primea cu bucurie pe fano-
maticul amant. Acesta acceptă invitația, șoptindu-
i în ureche, proslăvindu-i feminitatea chiar în timp
ce și-o revendica sieși.

Se mișcau împreună, dăruind și primind în egală măsură. Golul acela dureros, ce făcea atât de mult parte din ea, se umplea. Devenea una cu amantul ce-i sufla cuvinte dragăstoase în ureche.

eu sandvișurile.

Din ziua când îi făcuse lui Keely farsa de a o prezenta împreună cu Dax la actualități, Nicole o întâlniseră pe coridoarele studioului, dar între ele nu se mai simțea vechea camaraderie, iar Keely i ducea dorul.

La momentul stabilit, coborî s-o întâlnească pe Nicole la poartă. Ieșiră din clădire pe Chatterbox, mergând câteva străzi pe jos, spre scuarul istoric. Acela era unul dintre locurile favorite ale lui Keely. Cu Catedrala Saint Louis, Prezbitul și Cabildoul, pe o latură, și cu clădirea Pontalba pe latura altă, turată, uneori îi părea rău că pierduse toate evenimentele memorabile care se produsese acolo sau în apropierea acelui punct de reper. Se mulțumea să se plimbe printre artizanii de trotuar, care-și înșirau mărfurile în jurul scuarelui.

În ziua aceea, când au intrat în scuar pe poarta dinspre nord, din fața catedralei, soarele strălucise, iar un porumbel stătea încântat pe capul lui Andrew Jackson¹. Florile timpurii de primăvară tocmai fâgăduiau îmbobocirea. Alegând o bancă liberă, Nicole scormoni prin punga de hirtie și-i întinse lui Keely un sandviș împachetat.

1. - Andrew Jackson, 1767- 1845, al șaptelea președinte al Statelor Unite, 1829 - 1837

Mă omoară suspansul, spuse ea, mușcînd dintr-o tartină din pline de secară cu ou și salată.

Sînt sau nu sînt?

- Ești sau nu ești, ce?

- Iertată.

Nicole rostise cuvîntul încet, privind-o pe Keely cu atîta regret, încît aceasta nu-și putu stăpîni cu atîta regret, și sandvișul în poală, își îmbrățișă risul. Lăsîndu-și sandvișul cu putere.

- Ești, și îmi pare și mie rău. Mi-ai lipsit.

Nicole se retrase, înghițindu-și lacrimile rebele.

- Ei, slavă Domnului că s-a terminat. Credeam că va trebui să port pinză de sac și cenușă-n cap pînă la sfîrșitul zilelor. Iar griul îmi vine oribil.

Replica ei n-o păcăli pe Keely. Fusesse răvășită emoțional și era clar că-i lipsiseră confidențele la fel de mult ca și ei.

- Ceea ce-ai făcut a fost o lovitură sub ceară, dar pe-atunci asta mă preocupa cel mai puțin, clătina Keely din cap.

Trecuseră două săptămîni de cînd îl văzuse ultima oară pe Dax. N-ar fi trebuit ca timpul să vindece toate rănile? Dovedise contrariul acestui truism. Cu cît trecea mai mult după el.

atît jinduia mai mult după el.

- Vrei să-mi povestești? Adică, tot ceea ce n-am putut deduce singură.

Keely îi aruncă o privire piezișă.

- Și ce-ai dedus?

Învelind resturile tartinei în celofan, Nicole deschise o cutie de răcoritoare. Îi oferî și lui Keely una, răspunzînd:

- Cred că v-ați cunoscut undeva prin Washington, v-ați simțit instantaneu atrași unul de altul, ați știut din capul locului că situația putea deveni încurcată, ținînd seama de pozițiile voastre în viața profesională, și de-atunci conștiințele și libidourile vi se luptă încontinuu.

Keely privi absentă spre statuia lui Andrew Jackson, unde poposiseră și mai mulți porumbei.

- Cam asta ar fi.

- Keely, de ce te martirizezi singură? Dacă vrei să ai o aventură cu el, n-ai decît. Ce dacă e congresman, tot bărbat este. Și cui îi pasă, în vremurile noastre, cine cu cine se culcă? Fii egoistă. Mai gîndește-te și la tine, măcar o dată.

- Trebuie să mă gîndesc și la el.

- De ce? E băiat mare. A intrat în povestea asta cu ochii deschiși. Cunoșcîndu-te pe tine, nu prea cred că l-ai provocat pînă n-a mai avut încotro, nu? N-a fost el agresorul?

- Păi, ba da, dar... I-am spus de la bun început că sînt măritată, dar nici n-am refuzat să mă înflinesc cu el. A fost atît de... era...

Nicole murmură o obscenitate printre dinți.

- Te-ai culcat cu el?

promisiunea de mîine a lui Keely, se

La vederea expresiei șocate a lui Keely, se grăbi să se justifice:

- Ei, ce dracu', nu văd nici un motiv să te-ai grăbi să te deget. Ai făcut-o?

- Nu, abia șopti Keely.

- Nu, abia șopti de mirare că ești nefericită. De cînd după deget. Ai făcut-o?

- Atunci nu-i de mirare, ți-e atîta rușine? Nu e o seară, pentru Dumnezeu, ți-e atîta rușine?

- Culcă-te cu el și scoate-ți-l din organism. Nu e ca și cum ai fi îndrăgostită...

- Se întrerupse, trăgînd șuierător aer în piept.

- Apucînd-o pe Keely de sub bărbie, îi smuci fața spre ea și văzu lacrimile ce luceau în ochii verzi și chinuți ai prietenei sale.

- Dumnezeule, murmură ea. Ești îndrăgostită de el. De Dax Devereaux. Măculităa, Keely. Tu cînd faci ceva, o faci în stil mare, nu? Eu te-am încurajat să ai o aventură simpatică și fără speră plicații, iar tu ai ales un congresman care speră să ajungă senator, după care te-ai îndrăgostit lu-

lea de el.

Keely se simțea atinsă de tonul muștrător al lui Nicole.

- Nu mi-aș dori să am o aventură cu el dacă nu l-aș iubi. Eu nu-s ca tine. Nu pot să separ sexul de dragoste. Pentru mine, sînt una și aceeași. Nu pot lua la fel de ușor ca tine sexul cu un bărbat.

În momentul cînd cuvintele îi ieșiră pe gură, își

și dori să le retrageze. Acoperi mîna dintr-o
moleșită și inertă a lui Nicole cu a ta
putere.

— Iartă-mă, scrișni ea. N-aș fi spus asta, dacă nu eram supărată. Știi că nu te cenzurez. Ceea ce faci tu, cum vezi lucrurile, e treaba ta.

Nicole pufni scurt.

— Ce naiba, dacă cineva îmi cunoaște
tația, eu-s aia.

Privi un moment în gol, apoi își întoarse spre Keely capul, cu claia sa de păr bogat.

- Nu ți-a trecut niciodată prin minte că mi-aș putea dori să fiu la fel ca tine?

- Ca mine? Întrebă Keely, cu sinceră neîncredere.

— Te surprinde? Nu ştiu de ce-ar fi cazul. Poate nu-ţi dai seama cât de unică eşti. Tu reprezinţi ceva. Ți s-au oferit nişte valori, nişte principii după care să trăieşti. Nu ți s-au predicat. Le-ai învățat prin forța exemplului. Mi-ar plăcea să fiu distinsă în stilul tău. Am un limbaj deplorabil și-o știu. Un comportament scandalos, și știu. Aș vrea să fiu rafinată, să vorbesc delicat și cu distincție. Aș dori ca și pe mine să mă respecte oamenii la fel ca pe tine.

Slobozi din nou hohotul acela dur de râs.

— Slabe speranje.

Keely ezită, înainte de a o întreba încet:

promisiune

ne ce... de co
... afia, nu?

De ce mă culc cu atîta, nu?

- Adică de ce plină de amărăciune, că
- Creșterea era plină de amărăciune.

întrebare
într-o sîeși, nu lui Keely.
într-o sîeși, nu lui Keely.
într-o sîeși, nu lui Keely.

- Cred că m-am trezit
se aşteaptă din partea mea. Viaţa
rătăl meu, când eram prea mică pentru a mai ţine
mintre. El însă nu m-a lăsat niciodată s-o uit. În
fiecare zi din viaţa mea, mi-a amintit cât de mult
semănăm cu ea: o tîrfă din naştere, bună de imora-
mic, condamnată la o viaţă de păcat şi de imora-
litate. Şi-a descărcat asupra mea toată furia pe

itate. Și-a descoperit că are o asea pentru mama. Și-a descoperit că are o asea pentru mama. Și-a descoperit că are o asea pentru mama.

— Înțeleg, m-am analizat și eu. Caut pe cineva care să mă iubească, sperînd să găsesc în fine care bărbat cu care umblu afecțiunea paternă pe care n-am avut-o niciodată. Din ziua cînd am avut prima oară nevoie de soutien, tatăl meu m-a numit vagaboandă. A avut dreptate. Sînt o vagaboandă. De înaltă clasă, dar tot vagaboandă sînt. Nu ești tu, Nicole. Nu ești tu de a iubi, năma.

— Nu spune asta desigur. Nu
aşa ceva! Ai o mare capacitate de a iubi, nu
că niciodată nu ți-ai canalizat-o în direcția potr-
vită. Cred că te temi să iubești pe cineva, ți-e frică
să nu te respingă la fel cum a făcut tatăl tău.

Sandra Brown

- Vorbeam despre tine, ai uitat?
- Acum vorbim despre tine. Pe sub fața asta dură, gen mă-doare-n-cot, pe care i-o arăți lumii, există o femeie nesigură și singuratică, în plorînd să fie iubită pentru ceea ce este, nu pentru imaginea orbitoare pe care o proiectează, iar un bărbat cu cap are toate șansele s-o vadă pe această femeie.

Privind fața lui Nicole, adăugă:

- Charles Hepburn, poate.

La aceste cuvinte, Nicole rîse de-a binelea.

- Vorbești despre respingeri! Am încercat toate figurile, ca la carte, ca să-l aduc pe omul ăsta în patul meu, dar m-a refuzat scurt. Nu că nu l-aș dori eu pe el, ci el nu mă vrea pe mine. A devenit, în ceea ce mă privește, o problemă de mîndrie. O provocare.

Apăsîndu-și mîna pe inimă, declară teatral:

- Pune mare preț pe fidelitate.

- Bravo lui!

- Ei bine, o poate lăsa baltă, dacă-și închipuie că aș renunța la oricare alt bărbat pentru el.

Rămaseră tăcute. Nicole împinse o pietricică pe asfalt, cu vîrfurile pantofului.

- Indiferent ce ți-am spus în trecut, te respect, pe tine și idealurile tale.

Keely surîse.

- Iar eu îți invidiez curajul. Uneori, cred că mo-

Promisiunea de mîine

promisiunea de mîine
 - Vorbeam despre tine, ai uitat?
 - Acum vorbim despre tine. Pe sub fața asta dură, gen mă-doare-n-cot, pe care i-o arăți lumii, există o femeie nesigură și singuratică, în plorînd să fie iubită pentru ceea ce este, nu pentru imaginea orbitoare pe care o proiectează, iar un bărbat cu cap are toate șansele s-o vadă pe această femeie.

Privind fața lui Nicole, adăugă:

- Charles Hepburn, poate.

La aceste cuvinte, Nicole rîse de-a binelea.

Vorbești despre respingeri! Am încercat toate figurile, ca la carte, ca să-l aduc pe omul ăsta în patul meu, dar m-a refuzat scurt. Nu că nu l-aș dori eu pe el, ci el nu mă vrea pe mine. A devenit, în ceea ce mă privește, o problemă de mîndrie. O provocare.

Apăsîndu-și mîna pe inimă, declară teatral:

- Pune mare preț pe fidelitate.

- Bravo lui!

- Ei bine, o poate lăsa baltă, dacă-și închipuie că aș renunța la oricare alt bărbat pentru el.

Rămaseră tăcute. Nicole împinse o pietricică pe asfalt, cu vîrfurile pantofului.

- Indiferent ce ți-am spus în trecut, te respect, pe tine și idealurile tale.

Keely surîse.

- Iar eu îți invidiez curajul. Uneori, cred că mo-

ușa pe unde ieșiseși.

- Asta nu prea dovedește mare lucru.
- Nu, dar când v-am văzut împreună, era... nu știu... atent, protector. Cunosându-i reputația și femeile, care în majoritate provine din exagerarea conjuncturilor, sint convinsă, nu mă așteptam să fie atât de...

Căută un cuvânt, și propuse:

- ...absorbit. Oricum altfel o fi, nu se prinde.

Recunosc că am refuzat câteva oferte și, cu toată modestia, puține oferte de-ale mele au fost refuzate. Nu-i un lucru de care să fiu deosebit de mândră. Sint însă mândră să-ți spun că omul tău nici măcar nu l-a văzut pe-ăștia - își cuprinse ea sinții, ridicându-i și apoi lăsându-i să cadă la loc. Nici părul ăsta nu l-a văzut, nici ochii, care se pricep la nebunie să scoată bărbații din minți. Te vedea numai pe tine, Keely.

Se opri, pentru a judeca efectul cuvintelor ei asupra lui Keely.

- Crezi ce vrei. Dacă ar fi să pun pariu, aș miza că între tine și congresman încă nu s-a scris ultimul capitol.

Keely scutură din cap a negației.

- Nu. Apreciez tot ce mi-ai spus, dar s-a terminat încă înainte de-a fi început măcar.
- Strict confidențial, spuse Nicole, cu voce înțetăiată. Dacă diseară ai avea de ales, pe care

Mark?

Pe Dax sau pe Mark? Pe Dax sau pe Mark? Pe Dax sau pe Mark? Pe Dax sau pe Mark?

Keely se smuci, ca și cum ar fi primit o palmă. Keely se smuci, ca și cum ar fi primit o palmă.

N-am ce răspuns să-ți dau la Joci necinstit!

Nicole spuse într-o șoaptă

asa ceva.

Privind-o cu tristețe,

compătimitoare:

- Tocmai mi l-ai dat.

Capitolul 10

Keely și Nicole erau sleite de rîs, cînd au deschis ușile grele ale studioului, ieșind. Se rezemau una de alta, abia ținîndu-se pe picioare, chicotînd ca două liceene. Trecuseră două săptămîni de la picnicul din Jackson Square. Confidențele împărtășite în acea zi adăugaseră o dimensiune nouă prieteniei lor. Azi, Nicole o convinsese pe Keely să ia cîna împreună, între emisiunile de seară.

— Îți vine să crezi? Adică, pe bune, poți să Cînd am zis... cînd am zis... cînd...

Căzură pradă unui nou acces de chicoteli, în timp ce înaintau cu pași nesiguri pe culoar.

— Vreau să știu și eu bancul.

Se întoarseră amîndouă, pentru a-l vedea pe

Promisiunea de mîine

Charles Hepburn venind spre ele. Îl însoțea Dax Devereaux.

Risul păru să fie absorbit din trupul lui Keely de către un aspirator gigantic. Avea încă gura deschisă într-un zîmbet larg, dar nu mai ieșea nici un sunet. Nici să-și tragă respirația nu putea.

Apariția lui Dax îi blocase pînă și funcțiile reflexe.

— A, Charles, spuse Nicole, alergînd spre el să-l cuprindă cu brațele pe după gît; continua să ridă neputincioasă. Ai văzut buletinul de știri?

— Nu, Dax și cu mine tocmai ne încheiam în-
tîlirea. Ce s-a întimplat?

— A ieșit un dezastru. Probabil c-ai să-i pierzi pe toți sponsorii pe care i-ai periat cu atîta grijă.

Dar a fost atît de comic!

Risul ei era contagios. Dax zîmbea. Charles o privi pe Nicole, ca și cum ar fi fost un copil fermecător și precoc, spunîndu-i:

— Păi, povestește-ne.

— O.K., răspunse ea, îndreptîndu-se și dregîndu-și vocea. Prezentam știrea despre C.P.R. Săptămîna asta, organizează sesiuni de predare gratuită în școlile publice.

Trase adînc aer în piept, pentru a-și stăpîni chicoteliile care-i făceau deja glasul să șovăie:

— Oricum, ultimul lucru pe care l-am spus a fost: „Fiți foarte atenți. Ceea ce veți vedea, s-ar putea să vă salveze viața, dumneavoastră sau

unei persoane dragi." Și au pus banda, dar locul materialului despre C.P.R., era o reclamă laxative!

Cei doi bărbați riseră și ei. Nicole se prăvăli prinse, strângînd-o la piept, în timp ce rîdeau cu toții.

- Tocmai spuseseM că le va salva viața și pe ecran a apărut o cutie de la...laxative. Te...termină tu, Keely. Eu nu mai pot.

Keely aruncă o privire fugară spre Dax, după care li se adresă tuturor:

- Ei, și au oprit reclama, revenind la Nicole. Rîdea atît de tare, încît abia mai putea vorbi. Cînd a reușit în sfîrșit, în loc să revină la text, a predat totul meteorologului.

Riseră cu toții din nou și, un moment, îi distraseră atenția dinții strălucitori și gropița adîncă a lui Dax.

- Bietul om nu se aștepta. Nici măcar nu-și luase sacoul pe el. Noroc că avea prins microfonul. Oricum, ca un soldat instruit, a început să îndruga verzi și uscate despre depresiuni atmosferice și cîmpuri anticiclone, și abia pe urmă și-a dat seama că încă i se mai bîfîia țigara în colțul gurii.

- Și atunci a început toată comedia, îi ținu isonul Nicole. Cred că s-a așteptat să nu observe

...dacă-și lăsa țigara să cadă ca din întimplare pe jos. Dar uitase de toate hîrtiile și chestiile pe care le folosește el. Țigara a căzut într-o gaură pe care le fură picioarelor și a început să grămădă mare din jurul picioarelor, încercînd să grămădească. Așa că a început să tropăie, încercînd să tropăie. Așa că a început să tropăie, încercînd să tropăie.

Începu să imite comic tropăiele din picioare și își bătea din bățul indicator. Parc-ar fi fost o baghetă magică scăpată de sub control. Începu să imite comic tropăiele din picioare și își bătea din bățul indicator.

Charles spuse: Cînd își reveni intrucîtva, pînă mîine probabil veți fi cu toții concediați, chiar eu.

- Probabil veți fi cu toții concediați, chiar eu. S-ar putea s-o recomand chiar eu. S-ar putea s-o recomand chiar eu.

- Faci bancuri? Direcția nici n-ar îndrăzni să ne dea afară. A fost cel mai spontan și mai distractiv buletin de știri pe care l-am transmis vreodată. Probabil că vom cîștiga și mai mulți telespectatori.

În timp ce Nicole și Charles dezbăteau problema, Dax și Keely se sorbeau însetați din priviri. Ea își spunea că ridurile fine din jurul ochilor lui păreau și mai adînci, ca și cum nu s-ar fi odihnit destul. El reflecta că ochii ei verzi arătau enorm pe fața palidă.

Ea își spunea că firele argintii de la templele lui erau mai vizibile. El își spunea că părul ei îi încădrea fermecător fața. Știa că mirosea a flori.

Ea cugeta că gropița de lingă gura lui era mai ispititoare ca oricînd. El medita că gura ei nu învi-

tase niciodată mai mult la sărut, așa cum stătea întredeschisă, respirînd ușor, sacadat.

Ea remarca faptul că nodul cravatei lui era în profila pe gît lăntșorul subțire de aur.

Ea se gîndea că niciodată nu arătase mai înalt și mai puternic. El considera că niciodată nu o văzuse mai delicată sau mai feminină.

Ea își amintea fanteziile erotice și roșea de gâlaș. El plămăuia fantezii noi, chiar atunci pe loc, cu sîngele adunîndu-i-se fără greș în centrul trupului.

- Ce zici, Dax?

Dax și Keely tresăriră ușor, prinși pe nepre-gătite de întrebarea lui Charles.

- Ce? Scuză-mă, spuse Dax. Nu eram atent.

- Te-am întrebat dacă te deranjează să le invit pe Nicole și pe Keely la cină cu noi.

Dax reveni cu privirea spre Keely, în timp ce ochii îi străluceau.

- Nu, sigur că nu mă deranjează. Ba chiar îmi place ideea. Nu că n-aș găsi interesantă compania ta, Charles, îl privi el din nou, zîmbind.

Charles rîse bine dispus.

- N-o iau ca pe o jignire. Sincer, aș prefera să ne decoreze și doamnele masa. Plănuiam să mergem la Arnaud's. Vă convine? le întrebă el

- Da, se repezi Nicole, aruncîndu-i lui Keely o privire care o avertiza să nu care cumva să pro-privească. Probabil că tu și Dax veți putea discuta despre reclamele radio. Sint convinsă că știi de-spre ele mai multe decît Charles.

- Voi fi bucuroasă să ajut în orice fel pot, răs-punse Keely moale.

Era o discuție retorică și o știau toți. Nicole nu făcuse decît să le ofere o scuză, în caz că erau vazuți împreună.

Zarurile erau aruncate. Keely nu contribuise cu nimic la acea înfîlînire accidentală. Dax părăse-irîndat de propunerea ca ea și Nicole să-i înso-tească la cină. Evident, ce altceva ar fi putut face-ii privi îngrijorată, cu o expresie de scuză în ochi. Ai lui însă străluceau spre ea cu o căldură care-i spunea că situația nu-l deranja cîtusi de puțin.

Fără o vorbă, Dax îi luă din mîini imper-meabilul, înîndu-i-l să-l îmbrace. Keely se întoarse cu spatele și-și strecură brațele în mîinci, păs-trînd distanța. Bănuia că, dacă o atinea, s-ar fi prăbușit de pe picioare. Ca prin miracol însă n-o făcu. Dax se aplecă pînă cînd îi simți pieptul pe spate. Capul lui se aplecă lîngă al ei și se întoarse să-i șoptească la ureche:

- Te deranjează cu ceva?

Glasul său era o mîngiere, scăzută și vibrantă, ca o muzică de violoncel. Keely își înclină capul

Într-o parte, răsuindu-l ușor pentru a-l privi. Așa de aproape. Colonia lui de lămâie, simplă și înălțată, pătoare, era îmbătătoare. Aproape că-l atingea cu vârful nasului pe bărbia, umbră la ora aceea cu serii de o abia vizibilă barbă. Favoriții scurți i se îngustau fermecător spre părul ce-i atingea a lămâie urechii. Arăta atât de moale. O mîncau degetele să-l atingă.

- Nu, n-am nimic împotriva.

Șoapta îi era răgușită și intimă, exprimînd mai mult decît cuvintele în sine.

- Trebuie să mergem pe jos pînă la primul colț, unde mi-am parcat mașina. Sper că nu te superi, Dax, spuse Charles, în timp ce o cuprîndea pe Nicole cu un braț pe după umeri și o conducea spre o ieșire.

- Deloc, răspunse Dax.

Odată ajunși pe trotuarul îngust și denivelat, Dax o prinse pe Keely cu mîna de sub cot. Orice gentleman ar fi făcut același lucru. Nu era decît un gest de curtoazie. Dar ar fi reușit oricare altul să facă o asemenea atitudine banală să fie ca un preludiu erotic?

Îi cuprinse cu degetele îndoitura brațului. Degetul lui mare i se potrivea în adîncitura articulației de la cot. Începu să lunece înainte și-napoi, într-o mîngiere senzuală. Apoi, și-l plimbă peste cele două oase rotunjite, împingîndu-i pielea,

promisiunea de mîine.

amîndu-i de alte mîngieri, prin alte locuri. pe canapeaua din spate a Mercedes-ului lui Charles, se așezară genunchi în nici un alt punct de contact, Fără a se atinge de contact, după lîngă pulpă. Fără a se atinge de contact, după lîngă pulpă. Fără a se atinge de contact, după lîngă pulpă. Fără a se atinge de contact, după lîngă pulpă.

simțind căldura ce se răspîndea dintr-acolo. La fiecare mișcare a mașinii, ciorapul ce-i acoperea ei genunchiul se freca de pantalonul lui. Keely și Charles conversau cu animație. Keely și Charles conversau cu animație. Keely și Charles conversau cu animație.

Nu ne mai bateți la cap, sintem ocupați și Dax răspundea într-o doară, ca pentru a spune: „Nu ne mai bateți la cap.”

să ne gîndim unul la altul.” Charles găsi un loc de parcare pe Dauphine, așa că nu avură de mers decît un cvartal pe Bien-ville, pînă la restaurant. Șeful de sală își cunoștea meseria, căci li se adresă tuturor pe nume, conducîndu-i reverențios spre masa rezervată de către Charles într-unul dintre cele mai intime unghere ale restaurantului.

De obicei, Keely se desfăta în ambianța europeană de la Arnaud's. Îi plăceau decorul discret, proaspăt, elegant, glasurile scăzute, cu accent străin, ale chelnerilor. Nici măcar veselă și ta-cimurile nu îndrăzneau să zăngăne zgomotos în acel local, stricînd atmosfera.

În seara aceea, nu mai era conștientă decît de omul așezat alături. Prefăcîndu-se a consulta o preună un menu, se uitau unul la altul. Era o oca-

rolul de ambliion.

- În momentul de față, sînt prea plină de puse Nicole.

- Eu aș bea o cafea, zise Keely, iar Dax i se adresă. Când scosese cafelele, el îi puse din nou în fața ei o ceașcă și i-o amestecă în ceașcă. Într-un gest Charles, dar privirea lor complice scăpă atenția celorlalți doi.

În holul restaurantului, pe cînd își luau mar-tourile, Nicole spuse:

- Aș vrea să ne plimbăm puțin și abia apoi să iau desertul. Și știți ce mi-ar plăcea cel mai mult? Beignets la Café du Monde.

- Vrei să mergem pe jos toamai p  n   la Café du Monde? o întrebă Charles.

- Sigur, t  tie. Nu te sim  i în stare?

- Probabil că a   ajunge p  n   acolo, dar   i in- p  i, mă indoiesc. În plus, n-ai timp. Trebuie să te-ritorci la lucru, ai uitat?

- Putem lua un taxi, de-acolo p  n   aici.   i se difuzează un film lung, a   că actualit  ile se vor da mai t  ziu.

Charles i privi pe Keely   i pe Dax, care să-teau unul l  ng   altul, fără să le pese ce planuri se făceau, c  t   vreme nu era nevoie să se despartă imediat.

- Dax? Keely? S  ma  i disp  si?

promisiunea de milie, răspunse Dax.

- Eu n-am alte planuri, răspunse Dax.

- Nici eu, zise   i Keely. Puteau petrece o zi stabilis  . Erau inc  nta  i. Puteau petrece o zi stabilis  . Erau inc  nta  i. Puteau petrece o zi stabilis  . Erau inc  nta  i.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

- Hăi s-o luăm pe Bourbon Street, propuse   i sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional, puteau oric  nd să-se sub auspiciu profesional.

noapte, amestecându-se discordant cu Cotton Eyed Joe interpretat de o orcheastră country-western. Strigătorii din fața barurilor topless deschideau ispititor ușile, făcând reclamă la atributele fizice ale dansatoarelor dinăuntru. De cele mai multe ori, se putea întrezări pielea goală luminată de reflectoarele stroboscopice colorate.

În fața unei asemenea săli de divertisment se afla o inscripție anunțând: „Acte sexuale celebre interpretate pe viu”.

– Mă întreb ce le-o fi făcând să fie celebre? murmură pedant Charles.

– Ei, dacă trebuie să-ntreb, e clar că nu le-ai văzut niciodată în acțiune, ciripi Nicole.

Charles oftă obosit și, cuprinzându-l cu un braț pe după umeri, o duse de-acolo ca pe un copil recalcitrant.

Continuă să înainteze în zigzag pe legenda stradă, până când cartierul deveni mai puțin comercial și mai liniștit. Cotiră pe St. Peter Street, care în cele din urmă avea să-i scoată în Jackson Square, la cafenea.

Strada era întunecoasă și pustie. Charles și Nicole mergeau în frunte, trecând pe lângă magazine închise, galerii de artă și porți cu gratii care protejau gangurile spre curțile interioare ale locatarilor.

Dax își ridică brațul de pe talia lui Keely, pu-

pe umeri și trăgînd-o mai aproape.

– Cum te-ai distrat?

– Bine. Tu?

– Bine. Ai lucrat?

– Bine. Pari obosit. Ai trei săptămîni, am fost la

– Mhm. În ultimele trei săptămîni e plin. Încerc

Washington. Calendarul toate treburile înainte de în-

căm să se termine sesiunii.

– Aha.

– Am luat cina la Casa Albă, cu Președintele și

cu Prima Doamnă.

– Serios?

– Da, zîmbi el copilăros. Profesional, desigur,

dar a fost plăcut că m-au invitat.

– Merșeră un timp în tăcere, apoi Dax spuse:

– Am citit ce-ai declarat tu.

– Și eu am citit ce-ai declarat tu.

– Să nu crezi tot ce citești.

– Keely întoarse capul spre el.

– Nu?

– Nu, clătină Dax din cap.

– Ca de pildă?

– Ca de pildă, că te consider o femeie ad-

mirabil de curajoasă, care luptă pentru o cauză

nobilă, și că nu am nici o înclinație romantică față

de tine.

Inima lui Keely îi bătea în timple.

- Să nu cred asta?
- Ba, prima parte, da, iar pe-a doua, nu. Dacă ai ști cît de sentimental devin în preajma ta, te-a coasă. Atunci, ai ști de ce n-am mîncat și noi ce-mi număr în fiecare dimineață în ultima lună. Ai ști de noi fire albe. Sper că e adevărat cel puțin zece despre părul alb, că inspiră încredere.

Ajunseseră în Jackson Square. Porțile din jurul parcului propriu-zis erau închise pe timpul nopții, dar trecură prin fața clădirii Pontalba, privind o tentativă în vitrinele aflate la nivelul străzii, dar fără să vadă nimic.

- Ai avut probleme cu reporterii?
- Nu tocmai, răspuse Keely. Cîteva zile, asta tot.

- Îmi pare rău, Keely. Eu sînt obișnuit, dar știu că tu nu ești. Aș fi preferat să fii crușată de toate astea.

- Am supraviețuit. Van Dorf m-a...
 - Van Dorf! A trecut pe la tine?
 - Da. Mă aștepta la mașină, într-o zi, cînd m-a depus Joe la Superdome.
 - Canalia, mi-ai Dax. Azi-mîine am să-l... Nu ți-a făcut nici un rău, sper?
- Keely rîse, netezindu-i reverul trenului, cu un gest liniștitor.

promisiunea de mîine.

- Nu. A făcut doar cîteva aluzii urîte.
- Ce fel de aluzii?
- Ce fel de privire a lui sfredelitoare.
- Ce fel de ochii de privegi... m-a întrebant unele la fel doar... înțelegi...
- A spus tîne.
- Ce-a întrebant? insistă Dax.
- Ce-a încercă să-și mute privirea, dar apoi, Keely încercă să-și mină și o forță să poartă. Keely apucă bărbia în mîină și o forță să n-o lăsa. Îi apucă capul, pînă fu nevoită să-l privească.
- Ce-a întrebant?
- Ce-a încercă să-și mute buzele.
- M-a întrebant dacă ești bun la pat.
- Ce-a făcut? sărîră mîinile lui Dax pe umerii ei, strîngînd cu putere. Te-a întrebant asta? Așa a, strîngînd cu putere. Keely, dacă publică un zîmbet despre tine...
- Dar n-a făcut-o și nici n-o va face. O fi el lipsit de scrupule, dar prost nu e. Știe că n-are ce să scrie.

- Ce-l-ai spus?
- Adevărul. Că nu știu.
- Dax încercă să-și stăpînească zîmbetul ce-l amenința pe neașteptate, dar nu reuși, pînă la urmă lăsîndu-l să apară.
- la ghici.
- Retrăgîndu-se din fața lui, Keely îl privi pătunzător în ochi, cu un licăr ștregăresc:

- Ce?

- Ghicește cum sînt la pat.
 - Nu!
 - Haide. Intră-n joc. Ghicește. Te-ajut și eu.
 - Nu vreau să mă ajuti.
- Neluînd-o în seamă, se aplecă, apropiindu-și buzele de urechea ei, și șopti:
- Încă nu sînt celebru, dar mă străduiesc.

Apoi, ridică încet capul, studiindu-i reacția, nedumerită de spusele lui. Amintindu-și conversația anterioară cu Charles și cu Nicole în fața night club-ului, Keely izbucni în rîs. Dax o prinse de ceafă și-i apăsă fața la pieptul lui, pe cînd rîdea. Degetele i se înlăuntră după capul ei, iar cel mare i se strecură pe sub păr, masînd-o după urechi. Într-un tirziu, rîsul se potoli, iar Keely își înălță capul. Îi privi gura, în timp ce Dax vorbea:

- Vreau atît de mult să te sărut, încît simt că nu mai rezist. Dar locul ăsta e cam prea public și prea luminat, nu crezi?

Dădu din cap, amorțită. Fără tragere de inimă, perechi care aștepta la colțul străzii să se schimbe lumina semaforului. Traversară strada Decatur, trecînd pe lîngă Parcul de artilerie Washington, spre *Café du Monde*. Veche de peste o sută de ani, cafeneaua încă mai era unul dintre cele mai populare localuri din oraș. Servind numai *beignets*, gogoși prăjite, presărate cu zahăr pudră, și

cafea, nu ducea niciodată lipsă de clienți, în toate cele douăzeci și patru de ore zilnice de activitate.

Aleaseră o masă pe veranda acoperită, cu toate că seara era răcoroasă și cețoasă, acolo, în apropierea apei. Scaunele erau din crom și vinilin verde, mesele gri, stil *Formica*, însă lumea venea la *Café du Monde* pentru cafeaua și gogoșile fierbinți. De asemenea și pentru a privi circulația neconținută - pietonală, cu tracțiune cabalină și motorizată - care ocolea Jackson Square.

Comandară două rînduri de gogoși, trei cafele negre și un *café au lait* pentru Keely. În cîteva minute, li se serviră gogoșile calde, îmbrăcate în zahăr, cu cafea de cicoare aburînd în căni.

Se repeziră hămesiți asupra gogoșilor. Fiecare mușcătură stîrnea zahărul pudră, pînă cînd un nor alb și fin păru să plutească pe deasupra mesei, făcîndu-i să piardă cu rîsete prețiosul timp de mincare. Fețele, mîinile și hainele le erau pudrate de asemenea cu zahărul pudră, dar suportau cu încredere tot chinul.

Keely și Nicole luară fiecare cîte o farfurie cu zahărul rămas, pentru a-l culege cu degetele umezite. În timp ce și le lingea pe ale ei, cu mișcări deliberat provocatoare, Nicole propuse:

- Haideți să mergem pe chei.
- Și îl privi seducător pe Charles, cu ochii semînchiși.

- Trebuie să te-ntorci la lucru.
- Am timp.

Fără a aștepta permisiunea sau consimțământul nimănui, se ridică de pe scaun și porni spre tunelul de legătură cu trotuarul larg de pe chei, denumit afectuos Moonwalk¹. De-a lungul promenadei erau plasate în poziții strategice felinare cu lumina scăzută adecvat, suficientă ca să nu cazi în Mississippi, dar nu atât de puternică, încât să risipească atmosfera romantică.

Celalți urmași exemplului lui Nicole și, cînd ieșiră din tunel, aceasta alesese deja o bancă peșteră și Charles. Printr-o înțelegere tacită, cînd partenerul ei se așeză alături, Keely și Dax își continuă drumul. Absorbiți în umbre, fură înghițiți de ceața ce se lăsa ușor, căutîndu-și o bancă și pentru ei. Luminile de pe ambele maluri ale fluviului se reflectau unduitor în suprafața apei. Ceea ce ziua nu era prea fermecător, în timpul nopții devenea magic.

Dax îi cuprînsese umerii cu un braț, trăgînd-o spre el, ocrotitor. Keely își rezemă capul de brațul lui tare. Închise ochii. Îi simțea respirația pe față, apropiîndu-se. Bîlînd îi sufla peste pleoape, peste gură. Aceasta se întredeschise, pentru a inhala aerul expirat de el. Apoi, buzele îi se atinseră.

1. - Promenada-sub-clar-de-lună (aprox.)

Acum, după ce fuseseră despărțiți atât de mult timp, prelungeau tortura, înteau nerăbdarea, o perpetuau emoția. O sărută cu buzele închise, nu dată, de două ori, de trei ori. Atingerile ușoare nu se puteau numi cu adevărat sărutări, ci mai mult mîngieri ale gurii cu gura.

Făcîndu-și palmele căuș peste părul de deasupra urechilor lui Dax, pe care jînduise să-l atingă, Keely îi cuprînsese capul. Limba lui se juca aștător peste linia îmbinării dintre buzele sale, săgetînd și mîngîind pînă cînd și ei îi ieși în întîmpinare. Devenise o făptură sălbatică, pe vecie întîmpinată, dar acum liberă să facă tot ce poftea. Îi urma conturul buzelor, poposea în gropiță, îi tortura colțurile gurii pînă cînd aceasta se deschise sub iscodelile ei. Străbătu peștera dulce ca mierea, culegîndu-i nectarul și lăsîndu-l pe al său în loc. Se strecura pe după dinți, luneca peste cerul gurii. Cu profunde gemete chinuite, se desprinseră unul de altul.

Se priviră fără a vorbi. Ochii le hoinăreau liber, îmbătați de intimitatea ce li se acordase și luîndu-și libertăți altminteri interzise. Păr, ochi, urechi, nasuri, guri, erau cercetate în voie pînă nu mai putură suporta și iarăși se alăturară cu patimă nesățioasă.

Gurile li se contopiră, risipind îndoilele care le înțeptoșaseră mințile. Chiar crezuse Keely toate

acele nimicuri pe care le spusese despre adorația lui o suită de fiitoare cu inimile frînte? Cît de fidelă îi mai era soțului ei? O iubea el pe Madeline? Este dor de el acestei femei? Îi e dor de mine acestui bărbat?

Într-un tîrziu, Dax îi eliberă buzele, numai pentru a-și îngropa gura în părul ei umezit de ceață.

- Doamne, Keely, săptămînile astea din urmă au fost un iad. Numai la tine m-am gîndit.

- Am fost nefericită, zăpăcită. Mă gîndeam că poate era adevărat tot ce le spuseseși reporterilor atunci.

- Ba nu. Știai adevărul. Te rog, descheie-ți mantoul. Vreau să... Așa... Nu erau decît cuvinte, trebuia să spun ceva. N-am crezut nici o vorbă.

- M-am gîndit eu, dar nu erai aici... Se sărutară.

- Am vrut să-ți telefonez, dar aveam tot felul de coșmaruri despre interceptări și... nu, lasă nasturii. Vreau doar să-ți simt minile pe mine... da... o, ce dulce... Iarăși se sărutară.

- ...telefoane interceptate și știi... ești așa de bună la gust, Keely.

- Te îngrijorează asemenea lucruri? Întrebă ea cu un geamăt ușor, în timp ce Dax îi prindea în dinți lobul urechii.

- Mai mult spre binele tău decît al meu... Ce gingaș e... oftă ea. Ce-am făcut de-am stîrnit atîta agitație? Da, atinge-mă...

- Ce bine te simt... Ne-au văzut atîția oameni dansînd. Nu-mi dădusem seama de publicul căruia îi atrăgeam atenția. Nu eram conștient de nimic, decît că te țineam în brațe și te doream...

O, da, iubito... așa...

Îi apăsă mîna cu a lui, peste cămășă.

- Te doresc, Keely. Vreau să fac dragoste cu tine, să fiu în tine. Te doresc atît de mult, încît îți simt gustul prin toți porii.

Capitolul 11

Degetele ei îi jucau prin păr, strângându-i capul la sin. Căuta ceva de spus. Nu existau vorbe de consolare pe care să i le poată împărtăși, căci era la fel de răcicită ca și el. Știa că îi dorea la fel de mult, pe cât o dorea el pe ea?

Charles o scuti de rostirea unor platitudini răsuflate. Îl văzu apropiindu-se agale, pentru a se opri la o distanță discretă, cu privirea spre fluviu. Keely îl înghionti pe Dax, rostindu-i încet numele, iar el se îndreptă, urmărindu-i direcția privirii. Charles își dresă glasul, sonor:

- Scuzați-mă, dar Nicole trebuie să se întoarcă la studio. Desigur, dacă vreți să mai rămâneți...

- Nu, răspunse morocânos Dax, găsind de

- Nu, răspune mor...

promisi
să și dragă și ei glasul. Mergem și noi.
Intinzându-i mina lui Keely. Ea își în-
se ridică. Intinzându-i mâna și i se alătură.
În grabă haina, își luă lucrurile și i se alătură.
peșteră a urma pașii reverberați ai lui Charles pe
ne bancă, având o expresi-

[illegible]

Revenirà pe avenue
Jackson Square.

- De vreme ce aveți mașinile parcate la
K.D.I.X., mă gindeam s-o conducem pe Nicole
înapoi, după care iau de-acolo un taxi până la
mașina mea, le explică Charles, cu misticul-
zile de cercetași.

- Perfect, răspuse Dax: o cuprinsese ferm pe Keely cu brațul de talie, în timp ce mergeau de-a lungul trotuarelor învăluite în ceață. Dăcă-se la dracu' imaginea mea. Cu cât încerc mai mult să-mi-o ameliorez, cu atât mai dezavantajată devine.

Charles să rămână în fața lor la o depărtare suficient de discretă.

... Ce părere a avut Madeline de publicitatea...

legăturii dintre numele tău și al meu? se interesează Keely.

- Nu știu. N-am întrebat-o.
- Nu te interesează opinia ei? continuă ea, cu timiditate.
- În privința ta, nu. Are o grămadă de bani, e plăcut s-o privești și, uneori, poate fi amuzantă. Dar mai are și o undă de răutate. E posesivă, acaparatoare, ambițioasă și geloasă.
- Voi doi ați...?

Keely nu se putu hotărî să formuleze întrebarea, așa că-și propti bărbia în piept, privind aș-faltul ud de sub picioare.

Străbătuseră aproape un cvartal întreg, înainte ca Dax să-i răspundă:

- Nu cred că ar fi elegant față de Madeline sau față de oricare altă femeie, să răspund la o asemenea întrebare.
- Iartă-mă, Dax. N-aveam dreptul să te întreb.
- Scrisni din dinți, dorindu-și ca nici măcar să nu fi făcut aluzie.

- Ai tot dreptul, așa că nu-ți mai cere scuze. Mă bucur că ai întrebat. Înseamnă mult pentru mine că te interesează asemenea lucruri. În zilele noastre, majorității oamenilor puțin le pasă.

Ajunseră la destinație și se opriră în colțul clădirii. Dax o încercui cu brațele, vorbindu-i încet:

- Îți dau cuvîntul meu, Keely, că de cînd te-am cunoscut pe tine, n-am mai fost cu nici o altă femeie.

Bucuria tresăltă în ea și, pe cînd se agăța de el, închise strîns ochii, cu o ușurare extatică. Gîndul la Dax împreună cu altcineva o chinase enorm. Acum, inima îi cînta, deși pe nedrept, aflînd că nu-și descărcase în trupul altei femei patimile pe care i le inspira ea. Simțindu-se vinovată pentru propriu-i egoism, se îndepărtă ca să-l privească.

- Nu era nevoie să-mi spui asta.

- Dar te bucuri al naibii de mult că ți-am spus-o, nu?

Era atît de transparentă? O cunoștea deja atît de bine?

- Da, răspunse ea cu sinceritate. Degetul lui Dax îi răsuci o șuviță de păr, în timp ce murmură:

- N-ar fi cinstit să duc altă femeie în pat, Keely, cînd îmi doresc să te am pe tine alături.

- Dax...

- M-am întors să văd dacă vă ține figura - fără ironie -, dar se pare că vă descurcați, îi tăcină Nicole. Charles a consimțit cu mîrînimie să mă conducă acasă așa cum se cuvine, deci rămîne pînă termin emisiunea. Sînteți bineveniți să stați și voi.

Sandra Brown

- Eu trebuie să ajung acasă, răspunde Keely. Mă scol la ora cinci, ai uitat?
- Iar eu o conduc pe Keely la mașină, adăugă și Dax; apropiindu-se de Charles, îi strânse mîna. Îți mulțumesc pentru ajutorul dat în legătură cu reclamele și pentru cina delicioasă. Totul mi-a plăcut. De cum găsesc pe cineva care să-mi coordoneze campania de presă, vă pun în legătură.
- K.D.I.X. Îți va aprecia încrederea. Succes, Dax!

- Mulțumesc. Noapte bună, Nicole.

- Noapte bună la toată lumea, strigă ea veselă, în timp ce plutea prin intrarea personalului spre studio. Îi tira pe Charles după ea, ca o rechină pe un inamic învins.

Dax rămase privind gânditor după ei.

- Sînt îndrăgostiți, nu-i așa?
- Da. Charles știe. De Nicole, încă nu-s sigură.
- Ce mai pereche! Cine s-ar fi așteptat vreodată să se aleagă unul pe altul?

Keely zîmbi, dar cu o expresie tristă.

- Alegerile de soiul ăsta nu le facem singuri.

Dax înțelese prea bine ideea.

- Așa se pare, replică el cu glas senzual.

Unele lucruri se întîmplă pur și simplu, nu?

Intrară în parcare întunecată și pustie, lugubră, parcurgînd rampa spre locul unde aveau maș-

promisiunea de miine

nu se mai afla decît

de. Lingă micul ei automobil, nu se mai afla decît în Lincoln ciocolatiu.

- Asta-i a ta? întrebă Keely.

- Da.

- Șatul de conversație, Dax își strecură mîinile

pe sub mantoul ei, punîndu-i-le pe mijloc, și o

trase spre el, rezemați de mașină. Picioarele lui

Keely rămăseră imobilizate între ale lui. Atingîndu-se cu ea de la glezne pînă la piept, se aplecă înainte, lăsîndu-și buzele peste ale sale.

Keely își pierdu toată perspectiva spațiului din jur, sub cerințele gurii lui. Sunetul infundat al traficului de jos, ceața care-i cuprîndea ca un voal eteric, suprafața dură apăsîndu-i șira spinării, toate dispărură odată cu atingerea lui. Gura și

modul senzual în care i-o poseda pe a sa erau singurele sisteme de referință.

Cînd în sfîrșit se dezlipi, Dax o făcu numai cît să vorbească:

- Keely, te-ai gândi, măcar, să vii cu mine în weekend?

Așteptă răspunsul, dar șocul o amuțise. Pro-

fitînd de avantaj, se repezi:

- Nu vreau să-mi înțelegi greșit invitația. Fără

nici o obligație. Vreau doar să vii la mine acasă și să-mi cunoști părinții.

Era o chemare atît de tandră, de deznădăj-

243

duită, de atrăgătoare, încît lui Keely i se frînge inima la gîndul că trebuia să-l refuze. Chiar dacă intențiile îi erau onorabile, Dax știa la fel de bine ca și ea că ar fi fost chinuitor și primejdios să locuiască peste noapte în aceeași casă.

Nedorind însă să-l refuze de-a dreptul, ocoli răspunsul:

– Crezi că ar fi înțelept?

– E cea mai mare nebunie, replică el, urmărindu-l cu degetul conturul feței. Crezusem că vei născu-te în camera ta, la Hilton, a fost cea mai mare prostie din viața mea. Invitația de a petrece weekend-ul la mine acasă e și mai și. Și totuși ți-o cer.

– Mi-ar face plăcere să-ți cunosc părinții, dar ce-ai să le spui despre mine?

Deodată, se întrebă cîte femei mai dusesese Dax la el, în timpul weekend-ului, constatînd că o du-sea să calculeze.

– Le voi spune că ești o doamnă pentru care am o mare considerație. Tatăl meu își va exercita tot farmecul de gentleman sudist, iar mama te va potopi cu rețete și antidoturi pentru orice catastrofă.

Keely rîse, jucîndu-se cu nasturele de alamă al sacoului lui, în timp ce-l întreba într-o doară:

– Mai locuiește cineva cu voi? Vreo servitoare, eventual?

vocea îi era ascuțită și tremurătoare.

Dax îi ridică bărbia cu degetul, privind-o lung și adînc în ochi.

– După cină, pleacă acasă.

– Aha. Ba chiar, îi înclină și mai

Nu-i dădu drumul, spunînd:

Nu-i dădu pe spate, spunînd: mult capul pe spate, spunînd: Nici

– Keely, nu m-aștept să te răzgîndești în nici o privință, pe scurtul drum de-aici pînă acolo. Nici nu vreau să-ți compromiți, de hatîrul meu, prin opile pe care ți le-ai stabilit. Dacă te face să te simți mai bine, îți dau cuie și ciocan, și te pot baricada în dormitorul pe care ți-l ofer, de cînd apune soarele.

Surise, dar Keely simți că vorbea serios.

– Vreau doar să stăm un timp singuri. Să vorbim, să ne plimbăm. Putem să lucrăm în grădină sau să călărim, să mergem la pescuit, să ne zolim, să ne plimbăm cu barca, să rearanjăm mobila, să...

– Stai! Dă-napoi.

– Păi, mobila din bibliotecă trebuie aranjată altfel. Mă gîndeam...

– Nu, înainte de asta.

– Am pe proprietate un lac și am putea...

– Și mai înainte.

– la să vedem, miji el ochii, chipurile concen-

trîndu-se. A, te referi la partea cu mozolitul?
 Buzele i se arcuîră în surîsul drăcesc, pe care Keely i-l adora, și spuse:
 - Pe-asta am aruncat-o doar ca să văd dacă ești atentă.

Keely rîse, iar Dax adăugă:

- Da-i o idee a naibii de bună.
 Își rezemă fruntea de a ei, legănîndu-se amîndoi, strîns îmbrățișați.

- Vii? o întrebă el încet.
 În aceeași poziție, Keely răspunse cu gravitate:

- Nu pot, Dax. Știi bine. Mi-ar face nespusă plăcere, dar nu se poate.

El tăcu un timp, asimilîndu-i răspunsul și înghițindu-și dezamăgirea.
 - Promit să fiu cum nu se poate mai cuminte.
 - Dar s-ar putea ca eu să nu fiu. În loc să ne relaxăm, cred că vom fi amîndoi încordați și nervoși, și n-ar mai fi nici o distracție.

- N-am să permit eu. Îți promit că mă relaxez.
 - Riscul să aflu cineva că am fost acolo va fi prea mare. Dacă se întîmplă asta, sîntem distruși amîndoi.
 - Există oricînd posibilitatea, dar îmi voi lua toate măsurile de prevedere ca să rămînă secret. Își strecură degetele prin părul ei, pînă ajun-

gîndit. Toată ziua. Toată noaptea. Toată săptămîna.

Miercuri, ajunsese într-o stare de spirit abominabilă. Părea că șoferii cei mai încăpățînați aleaseră tocmai aceea zi ca să pună de-o orgie marelui mașinilor, blocînd circulația pe arterele importante și făcîndu-i pe ea și pe Joe să încerce înnebuniți să țină pasul, informîndu-i pe navetiști despre riscurile ivite.

- Keely, ce naiba i-a apucat azi? o întrebă D.J.-ul de după-amiază, după ce puse un disc cu Willie Nelson.

- Îmi dau toată silința, Clark, se răsti ea în

seră pe pielea capului.

- Te rog, vino, Keely.

Cînd îi simți mișcarea de refuz, insistă grăbit:

- Măcar spune că te mai gîndești. Îți aștept

răspunsul pînă la sfîrșitul săptămîinii răspunsul

Probabil că și la sfîrșitul săptămîinii face această mă-

avea să fie același, dar putea face această măr-

rită concesie.

- Bine, zise ea, ridicîndu-și ochii spre Dax. Îți

promit că mă mai gîndesc.

S-a gîndit. Toată ziua. Toată noaptea. Toată săptămîna.

Miercuri, ajunsese într-o stare de spirit abominabilă. Părea că șoferii cei mai încăpățînați aleaseră tocmai aceea zi ca să pună de-o orgie marelui mașinilor, blocînd circulația pe arterele importante și făcîndu-i pe ea și pe Joe să încerce înnebuniți să țină pasul, informîndu-i pe navetiști despre riscurile ivite.

- Keely, ce naiba i-a apucat azi? o întrebă D.J.-ul de după-amiază, după ce puse un disc cu Willie Nelson.

- Îmi dau toată silința, Clark, se răsti ea în

microfon. În ultimele douăzeci de minute ni s-a raportat cinci accidente

- Păi, se pare că zburați peste tot orașul bombănind.

- Asta și facem! Imi vine rău de cât ne învinuie pe-aiți în cerc. Nu eu orchestrez accidente astea, să știți.

- Bine, bine. Scuză-mă. Doar fi mai conștientă rog. Mi-ai luat prea mult din timpul de emisie.

Keely își închise casca, iar Joe rise cînd o auzi mormăind:

- Bow Incr. 2.1.

La ora cinci fără un minut, joi dimineață, sună telefonul.

- ALO.

5

- încă nu știu.

Dax 1 inch.

La ora șapte și jumătate în aceeași seară, telefonul sună din nou.

- AIO.

2

- Lasă-mă pînă la miezul nopții.

În ceasurile lungi ale serii, Keely își cîntă d-lema. Dax îi făgăduise că n-avea să considere vizita o abdicare de la convingerile ei. Avea încredere în el. Niciodată n-ar fi adus-o în patul lui

...sau prin concurență, revăzuse cu vindecătoare atenție, săntămini, revăzuse mamele și copiii.

... să se mai agate de amintirea
... să se mai agate de amintirea
... să se mai agate de amintirea

Cît timp avea să-ți dădă
acea tandră? Era mai mult decît posibil
să fi murit de ani de zile. Avea să-și irosească
viața, tinerețea, dragostea, pentru o încăpăținare
despre care se convinsese pe ea însăși că era
iluză?

Pecunoștea de bunăvoie, în sine ei, că îi iubea pe Dax. Nu era o dragoste adolescentină, ci dragostea unei femei pentru un bărbat. Nu atrăgea pomirea unei femei pentru toate donurile și chinurile unei iluzii idealiste, ci toate donurile și chinurile ce mergeau mină-n mină cu adevărata dragoste. Ea și Dax nu erau doi copii, inconștienți și neîmpliniți, care se puteau împlinea. Spera să se împlinească.

de nedreptăţile care le înfrunta. Urma să-şi petreacă
că aveau curajul de a le înfrunta. Urma să fie agre-
Atunci, a luat hotărârea cu Dax. N-avea să răspundă cu dra-
sfârşitul de săptămână cu Dax. N-avea să răspundă cu dra-
sivă, nici să se opună, ci să răspundă cu dra-

goste în orice împrejurări se iveau. Aveau să se amindoi când și dacă era momentul potrivit.

Cu acest gând însuflețitor, își atacă înverșunată debaraua, căutând hainele cele mai potrivite pe care să le ia cu ea. Călărie, pescuit, plimbări, trecură prin minte toate lucrurile pe care spusesese el că aveau să le facă, în timp ce alegea și puneă hainele lingă valiza deschisă. Două zile? Într-o jumătate de oră, luase deja destule haine ca să-ajungă două săptămâni.

Telefonul sună la douăsprezece fără zece. Mai devreme! cîntă inima lui Keely. Dax nu mai avea răbdare să-i audă răspunsul, cum și ea abia aștepta să i-l comunice.

Luînd receptorul, strigă:

- Da, da, da. Vin.

Urmare cîteva momente de tăcere, apoi vocea unei femei spuse:

- Mă scuzați. Sînteți Keely Williams?

Părea cunoscută de undeva.

- Da, răspunse ea prudentă.

- Keely, aici e Betty Allway.

- Betty! exclamă Keely, jenată cumplit de mo-

dul cum răspunsese la telefon și întrebîndu-se, vinovată, cum avea să se explice. Dar de ce-ar fi trebuit s-o facă? Lăsase în urma ei orice vinovăție.

Înainte de a apuca să spună ceva, Betty re-

începuse să vorbească, iar de astă dată Keely dăduse tensiunea din vocea ei, de obicei prietenoasă.

- Keely, am niște vești.
- Încet, ca un balon din care se scurgea heliul, Keely se așeză pe marginea patului. Ochii i se așternă drept spre fotografia lui Mark din bibliotecă.

- Da?

- Dintr-o junglă cambodgiană au ieșit douăzeci și șase de oameni. Au ajuns pînă la o tabără de refugiați a Crucii Roșii. Aceasta a anunțat ar-mata noastră, care a primit permisiunea de a se duce să-i preia. Sînt duși mai întîi în Germania, pentru primul ajutor și pentru observații. De fapt, au și ajuns acolo. Poimîne, vor fi trimiși la Paris. Am fost invitate să mergem să-i întîlim.

Tăcerea se prelungi, palpabilă. Betty nu întrepuse firul gîndurilor tumultuoase ale lui Keely. O lăsă pe femeia mai tînără să digere vestea, cu toate implicațiile sale.

Cînd vorbi, Keely nu reuși decît să șoptească răgușit:

- E... este și Mark...

- Armata încă n-a comunicat nici un nume. Nici măcar nu-s sigură că i-au identificat pe toți. Cum lesne îți poți închipui, unii delirează, din

cauza malnutriției și a bolii. Tot ce știu e că știți douăzeci și șase la număr.

- Când ai fost anunțată?

- În urmă cu o oră. Generalul Vanderslice m-a telefonat de la Pentagon. Pregătesc o delegație oficială a Statelor Unite, care să se prezinte acolo. Departamentul de Stat, Congresul, armata, tu și P.R.O.O.F., și un grup de reprezentanți mass-media atent selecționați vom fi invitați să mergem cu un avion închiriat de guvern. Decamdată, până se apreciază starea mintală și fizică a acelor oameni, vor fi ținuti mai mult sau mai puțin izolați.

- Înțeleg.

Keely își privi mina, surprinsă să vadă că-i tremura violent, ca și cum ar fi fost lovită de paralizie. Transpirația i se prelingea pe piept și prin spatele genunchilor. Un vuiet puternic în urechi i tăia auzul.

- Ți-e greu să vii, Keely? Nu știu cât timp vom sta. Aș zice că trei, patru zile, cel puțin.

- N...nu. Sigur că vin și eu.

Știa că era gata să plîngă și-și apăsă cu pumnul buzele strînse, subțiate.

- Betty, crezi că...

- Nu știu, răspunse intuitiv Betty. Deja m-am întrebat de-o mie de ori dacă Bill e printre ei, dar

nam de unde știți. Nu-s în stare nici copiii să le de teamă să nu-și facă speranțe prea mari. În așteptarea spuselor, cînd a sosit, mi-e groază să mă aștept. Acum, cînd mă conving singură că voi fi fericită pentru oricine figurează pe lista aia.

- Da. Și eu voi fi, bineînțeles, spuse incoerent Keely. Își trecu mina peste ochi, distrată. I se contractaseră toți mușchii din trup, cînd Betty îi dăduse vestea, iar acum, cînd se forța să se relaxeze, găsea acest lucru dureros.

- Cînd plecăm? De unde?

- Avionul decolează de la Baza aeriană Andrews, mîine seară la ora șase.

- Mîine? Întrebă Keely fără vlagă.

Atît de curînd. Nici nu avea timp să se pregătească moral.

- Da. Vom fi așteptate la Aeroportul Național și conduse pînă la Andrews. O să domnească haosul, sînt sigură, așa că fii pregătită.

- Deci, ne vedem acolo. Nu știu cînd sosesc. Telefoniez chiar acum la agenția de volaj.

- Sint numai douăzeci și șase, Keely.

Douăzeci și șase, din peste două mii. Amin! Două se gîndeau cît de slabe erau șansele ca

oricare dintre soții lor să facă parte din grupul acela.

- Știu, Betty. Voi încerca să țin minte. Cealaltă oftă.
- Ne vedem mâine.
- Și închise.

De ce nu se bucurau? Fiindcă le era teamă. Încă. Ochii lui Keely priveau în gol spre hainele împrăștiate pe pat, iar când își aminti de ce se aflau acolo, își încrucișă brațele peste abdomen, strângându-și-l, parcă pradă chinurilor, și începu să se legene înainte și-napoi. Vaietul ei prelung părea să răzbată din fălcile iadului.

Peste câteva minute, când sună telefonul, exact la miezul nopții, nu răspunse.

Capitolul 12

Locul dintre omoplați o ardea de oboseală. Keely își cocoșă umerii, ridicîndu-și cît de sus putea spre urechi, stătu astfel cîteva secunde, după care îi lăsă să revină la loc. Închise ochii și-și roti capul de cîteva ori, destinzîndu-și gîtul.

Încăperea era aglomerată, înăbușitoare. Un strat de fum de țigări plutea pe deasupra capetelor, încetoșînd candelabrele cu ciucuri de cristal. În ziua aceea, prelunga sală de recepții a Ambasadei americane din Paris arăta oricum, nu mai a salon oficial nu. Bărbați fără sacouri, nerași și murdari, stăteau rezemați de pereți, adunîndu-se în grupuri mici pentru a conversa în șoaptă. La diferite intervale, grupurile își mutau locul, ca și cum ar fi fost programate dinainte.

Ziaristii își verificau încontinuu reportofonatele. Fotografilor le moșmondeau cu rolfilme și blitz-uri. Echipetele de televiziune își reglau atent camerele, asigurându-se că urmau să aibă curent electric la momentul necesar.

Numai militarii în uniforme îngrijite nu păreau răvășiți sau decrepiți. În schimb, intrau și ieșeau cu vioiciune, periodic, îndeplinind însărcinări neîtețese de ceilalți. Keely bănuia că prezența lor nu era, realmente, necesară, dar contribuia la a da impresia că așteptarea nu se prelungea chiar atât de insuportabil.

Ea și Betty stăteau una lângă alta pe o canapea mică. Se aflau în camera aceea de câteva ore, așteptând o veste, orice fel de veste, despre oamenii care acum se aflau, după cum circula zvonul, în altă parte a ambasadei. Zvonurile însă veneau și treceau. Unele se dovediseră corecte, majoritatea nu. Keely se îndoaia de veridicitatea a tot ceea ce auzea.

Așteptau acolo de când, cu cincisprezece ore în urmă, convoiul străbătuse străzile Parisului, de la Aeroportul Charles de Gaulle pînă la ambasadă, aducînd delegația oficială.

Se spusese tot ceea ce se putea spune aîtf oficial, cît și în particular. Nu le mai rămăsese decît să aștepte. Lectura n-ar fi avut nici un rost,

avintele scrise fiind lipsite de orice înțeles. Pano-rama ce se vedea de la ferestrele ce dădeau spre guilevardul Gabriel își pierduse fascinația. Vorbi-rea era o activitate extenuantă. Așa că stăteau tăcute, cu privirea în gol, rugîndu-se inconștient, așteptînd.

Zborul peste Atlantic fusese istovitor. Pe Keely o interviewaseră numeroși reporteri, toți rîvnindu-i și rîpîndu-i lacomi fiecare secundă. Congresmanul Parker, căruia i se ceruse să facă parte din delegație datorită președinției sale la recente audiențe ale subcomisiei, îi venise, finalmente, în ajutor, cerîndu-le reporterilor s-o lase un timp să se odihnească. Cu un gest patern, o bătuse pe umăr și o îndemnase să încerce să doarmă.

Dar era imposibil, în prezența altor doi pasageri din avion. Unul era congressmanul Devereaux. Celălalt, Al Van Dorf.

Un reporter de televiziune tocmai îi punea o întrebare personală, cînd Keely îl văzuse pe Dax intrînd pe ușa avionului. Răspunsul i se împiedicase pe limbă, iar bubuitul din urechi acoperise următoarea întrebare. Trebuise să-i ceară reporterului s-o repete.

Ochii lui Dax nu-i întiniseră pe ai ei decît un moment, comunicînd însă o cantitate de informații enciclopedică. Îi spuneau că situația îl uluia la fel

de mult ca și pe ea. O înștiințau că era sfârșit între
speranța ca Mark să se fi numărat printre cei
cîțiva oameni care scăpaseră din Cambodgia și
și disperarea de a ști ceea ce avea să însemne
pentru ei doi reapariția lui neașteptată. Ochii lui îi
urau fericire, dar recunoșteau în mod egoist că
dorea să aibă parte și el de fericirea aceea. O
informau că nu dorișe să se afle acolo, dar nu
avea încotro. Nu putuse sta cu mîinile-n sin, altun-
deva, așteptînd și fără să afle imediat dacă nu-
mele lui Mark Williams figura pe acea listă atât nu-
importantă. Cel mai intens mesaj pe care-l trans-
miteau ochii aceia era că dorea s-o cuprindă în
brațe.

Toate acestea fuseseră comunicate dintr-o singură privire expresivă. Keely nu îndrăznise să-l privească în restul zborului, nici de cînd fuseseră introduși în acea sală de recepții și li se dăduse vestea eronată că avea să vină curînd la ei un purtător de cuvînt al armatei.

Chiar de s-ar fi simțit îndemnată să-l privească sau să-i vorbească lui Dax, împotriva oricărei rațiuni contrare, ochii de vultur ai lui Al Van Dorf o împiedicau. Ziaristul o privea ca un cercetător studiind o celulă la microscop. Keely știa că fiecare mișcare, fiecare cuvânt pe care-l rostea, erau însemnate cu grijă în carnetul lui. Ajunseseră să de-

promisiune
coperti verzi
In tot timpul
mișcare.
continuă mișcare.
data.

...măgii în con-
...a creionului decît o singură dată.
...a abordare, se apropiase de mica sofă
...n-o plimbare, se opri în fața
...pas de plimbare Keely și Betty. Se opri
...stăteau în fața de jos în sus, ca o sub-

pe care să-l privească
și, simțind-o să-l privească
el, Williams, aveți speranța optimistă
căte dintre acești
amă.

- Doamna Winona, cum face parte dintr-o familie de oameni de afaceri, cum vedeți viitorul dumneavoastră face parte dintr-o familie de oameni de afaceri?

Aruncase întrebarea fără nici o formulă însoțitoare. Erau prea optimistă, răspunse ea.

- Încerc să nu mă prind.
- Sperai că este?
- Veely își smuci capul în sus, fulgerându-l pe

Simți ochii surprinși ai lui Betty privind-i, dar continuă să-l fixeze pe Van Dorf. În cele din urmă, învinse, acesta coborîndu-și privirea spre nesuferita sa soție, pentru a face o însemnare despre

durile noastre pentru a vă răspunde cordial la întrebări în acest moment. Vă rugăm să ne scrieți.

Van Dorf se înclină ușor, spunând însă:

- Am o ultimă întrebare pentru doamna Williams.

Și reveni spre ea.

- Știați că în această călătorie avea să vină și congresmanul Devereaux?

- Nu. N-am știut pînă nu l-am văzut îmbarcându-se în avion.

Răspunsul era sincer.

Van Dorf își afișă rînjetul de vulpoi, întrebînd sugestiv:

- De ce credeți că a venit?

Keely știa că-i pusese întrebarea în speranța de a-i spulbera calmul. Cu o privire placidă, răspunse:

- Ar trebui să-l întrebați pe congresmanul Parker. Mi-a spus că el însuși l-a invitat pe congresmanul Devereaux.

- Mi se pare ciudat, medită Van Dorf cu glas tare, că, dintre toți congresmenii din Washington, l-a ales tocmai pe Devereaux.

- Deloc, interveni Betty; îi ținea partea lui Keely, deși nu știa deloc sigur despre ce era vorba. Congresmanul Devereaux a făcut parte din sub-

după cum știți, domnule Van Dorf. Ne-a comisi, după cum știți, domnule Van Dorf. Ne-a susținut cauza și a votat împotriva proiectului de hotărîre. E un veteran al războiului din Vietnam. De ce vă surprinde prezența lui aici, nu pot să înțeleg. Acum, vă rog, nici eu și nici Keely nu mai dorim să stăm de vorbă.

Van Dorf nu pricepea prea ușor aluziile, dar plecă totuși, după ce-o mai măsură pe Keely cu o privire uicigătoare, prin ochelarii înșelător-blinzi.

- Îți mulțumesc, îi spuse ea lui Betty, cînd Van Dorf ajunsese destul de departe.

- Ce-are cu tine? De ce-ți tot pune întrebări despre Devereaux?

- Nu știu.

- Ești sigură?

O privi repede pe Betty, dar apoi își mută privirea, vinovată. Fu scutită de a răspunde, cînd un ofițer din infanteria marină, detașat la ambasadă, se apropie de Betty.

- Doamna Allway?

- Da?

- Sînteți amabilă să veniți cu mine, la cererea generalului Vanderslice?

Betty o privi întrebătoare pe Keely, care ridică din umeri, apoi se ridică pentru a fi condusă de omul în uniformă prin ușile decorate cu încreștări. Mai trecu o oră, timp în care Keely stătu sin-

gură. Știa în fiecare moment ce făcea Dax, deși nu-l privea niciodată. Își trecea obosit mîna peste ceafă. Își scotea sacoul și îl pune pe spătarul unuia scaun. Își deschidea vesta. O privea pe Keely. Tuși de trei ori, trecînd spre masa unde se găseau răcoritoare și gheață. Își turnă o Coca într-un pahar de plastic, luă o înghițitură, apoi îl abandonă pe masă. O privi. Își înlănțui degetele deasupra capului, întinzîndu-se prelung. Începu să converseze în șoaptă cu congresmanul Parker. Priviră amîndoi spre ușa pe unde ieșiseră Betty și militarul, reîncepînd apoi să discute. O privi.

Ușa din spatele podiumului fu împinsă de doi infanteriști marini, care abia avură timp să se dea la o parte, luînd poziția de drepti, înainte ca generalul Vanderslice să intre grăbit. Nici măcar un fir de păr argintiu nu i se clintise de la locul lui. Tunica de uniformă îi era încheiată meticuloasă peste toracele solid. Ochii îi săgetară prin sală, apreciînd situația în timp ce mergea cu pași mari spre microfonul instalat pe stativ. Atitudinea lui era un exemplu de perfecțiune militară.

Toți cei din sală încetară a mai vorbi, ca și cum ar fi fost apăsător un comutator. Ochii tuturor se îndreptară spre figura autoritară a generalului, care puse pe pupitrul un teanc de hîrtii.

- Doamnelor și domnilor, răbdarea dumea-

castră este demnă de laudă. Știu cît de neliniștită ești. Îmi dau seama de limitele confortului pe care-l oferi această sală. Știu că nu v-ai odihnit după lungul zbor. Îmi cer scuze pentru amănarea care pare inerentă într-o situație de o asemenea importanță.

Discursul îi era la fel de precis și de sacadat ca limbajul corporal. Își dresă glasul și privi hîrțile de sub microfon. Keely își coborî ochii spre mîinile îndreptate, cu inima bubuindu-i în piept. Glandele refuzau să în- mai secrete salivă, iar limba, cînd încercă să în-

ghită, i se lipi doar de cerul gurii. - Vreau să vă prezint un om. Adeseori, în cariera mea militară, le-am adus omagii unor oameni pe care alții îi considerau eroi. Indiferent de motiv, acești oameni au dat dovadă de un curaj și de o tenacitate de neconceput.

Tăcu, trăgînd adînc aer în piept. - William Daniel Allway era maior, cînd a fost trimis în Vietnam, acum șaisprezece ani. Azi-dimineață, a fost avansat la gradul de locotenent-colonel.

Keely își apăsă gura cu degetele, pentru a-și înăbuși țipătul de bucurie. Bill Allway! Soțul lui Betty. Lacrimile îi șiroiau necontrolate pe obraji, dar nici nu era conștientă de ele, în timp ce privea

spre ușa din spatele podiumului, pentru a vedea un bărbat înalt și osos, în uniformă militară, prea largă pe trup, rezemându-se de brațele lui Betty. Generalul Vanderslice se răsuci spre cei doi spunând cu blindețe:

— Colonel Allway, doamnă Allway, poftiți aici vă rog.

Vacarmul asurzitor ce umplu sala nu era decât un mic element din haosul ce se dezlănțuise. Blitz-urile camerelor foto explodau ca niște artificii. Aplauzele și uralele erau asurzitoare. Multe persoane, cuprinse de entuziasmul momentului și uitând de orice ceremonie, săriseră cu picioarele pe scaune, chiind și strigând, primindu-l pe Bill Allway ca pe un adevărat erou.

Keely sări în picioare, aplaudind, înlăcrimată, revenirea soțului prietenei sale, viu și nevătămat. Un lucru era neîndoielnic: Mark Williams nu se număra printre cei douăzeci și șase de oameni. Dacă era și el, Keely ar fi fost chemată la o reînținare discretă, așa cum se întâmplase cu Betty.

Când atmosfera sărbătorească începu în sfârșit să scadă într-un vuiet surd, Bill Allway se apropiă de microfon. Era slab până la limita emacierii. Părul care-i mai rămăsese era alb complet. Avea obraji supți, nasul coroiat, ochii înconjuși de cearcăne negre. Radia însă de bucurie, strângând

du-și cu putere soția lângă el.

Generalul Vanderslice încercă să se facă auzit peste toată rumoarea:

— După cum majoritatea dintre dumneavoastră știți, doamna Allway a înfruntat absența îndelungată a soțului ei cu același spirit neînduplecat pe care l-a dovedit și el. Știu acest lucru, pentru că am avut mai mult de-o singură ciocnire cu ea. Prin sală răsunară risete.

— Nici nu vă pot spune câtă plăcere mi-a făcut să aflu că Bill Allway se numără printre cei care au revenit și că doamna Allway, datorită activităților dumneai în cadrul P.R.O.O.F., se află de asemenea aici. Colonelul Allway, în calitate de ofițer superior și de comandant al M.I.A.-ilor reîntorși, a solicitat privilegiul de a vi-i prezenta. Colonel Allway.

Bill și Betty rămaseră îmbrățișați, fără sfială, în timp ce luau locul generalului Vanderslice la puțiru. Bill o privi și o sărută ușor pe gură. Mulțimea își ieși iarăși din minți.

Betty arăta minunat. Iubirea emana din ea, în timp ce stătea cu privirea ațintită asupra soțului său. În sfârșit, acesta reveni cu ochii umbriți spre mulțime, adresându-se sălii în care se lăsase dintr-o dată liniștea.

— Este... este... atât de bine să văd din nou

chipouri americane.

Glasul i se frînse și-și feri capul, jenat. N-ar fi trebuit să-și facă griji pentru lacrimile ce-i poșădiseră ochii. Mulți ochi din asistență erau umed de emoție.

– Știu că toți sințeți curioși să aflați cum am scăpat, unde am fost și cum am ajuns acolo. Vă promit că veți fi informați amănunțit.

Zimbi, cu o expresie întinsă scheletic ce trîngea inima.

– Vor fi necesare zile întregi, săptămîni chiar, pentru a vă comunica amănuntele care, în situația mea, acoperă paisprezece ani. După cum desigur înțelegeți, serviciile armatei vor trebui să analizeze informațiile pe care le-am adus cu noi, înainte de a putea fi aduse la cunoștința publicului.

Generalul Vanderslice interveni un moment:

– Se va ține o conferință de presă imediat după ce-i identificăm pe oamenii colonelului Allway.

Se retrase, iar Bill Allway avu din nou cuvîntul.

– Numele vor fi citite în ordine alfabetică, împreună cu localitățile natale ale militarilor și data cînd fiecare a fost dat dispărut.

Camerele de televiziune din întreaga lume stăteau îndreptate spre Bill Allway și spre ușa pe

chitare militar.

unde avea să intre fiecare David Cass, Phoenix, Locotenent Christopher 1969. Locotenent George Ro-

Arizona, 17 iunie 1969. Locotenent George Ro-

bert Dickens, Gainesville, Florida, 23 aprilie 1970. Fiecare era aplaudat și ovaționat. Keely, la fel ca toți ceilalți din sală, nu mai putea de bucurie pentru fiecare soldat care intra sfios pe ușă. Su-pravețuiseră prin ani de privațiuni, boli, foame, tortură lupte și totuși păreau să se teamă de lu-minii, de oameni, de camere, de întregii uniforme noi, Cu toții erau tunși proaspăt. Aveau uniforme noi, deși nepotrivite ca măsură. Iar chipurile lor purtau ravagiile experiențelor trăite, ca niște insigne de identificare.

După ce termină de citit lista, în fața sălii, stînd solemn douăzeci de oameni, Bill Allway spuse:

– Mai sînt cinci, pe care nu vi-i putem prezenta aici. Doi sînt grav bolnavi, așa că pentru cîteva ore încă nu le vom comunica numele, pînă pot fi examinați pentru a li se stabili mai exact starea.

O strînse pe Betty lîngă el, continuînd:

– Nu sînt capelan, dar dacă părintele Weems îmi permite, aș dori să rostesc o rugăciune. Nici chiar cel mai îndărătnic ateu n-ar fi putut refuza un asemenea apel. Toate capetele din ca-meră se aplecară, cu excepția celor ale opera-torilor care filmau. Se lăsă tăcerea. Glasul lui Bill

Sandra Brown

era aspru ca șmirghelul, dar nici să fi fost un orator renumit n-ar fi putut atrage atita atenția.

– Părinte, cu inimi pline de bucurie venim la *Tine* să-ți mulțumim pentru viață, pentru mințile, pentru libertate. Ne rugăm pentru oamenii fără număr care încă se mai luptă să supraviețuiască. Rămân fără nume și fără chipuri, și totuși Tu îi cunoști. Fă-i să fie conștienți de *Tine*. Aceia dintre noi care am trecut prin infern știm că prezența Ta poate fi simțită chiar și acolo. Noi, care în pofida tuturor sorților potrivnici, sintem astăzi în viață, ne rugăm să trăim cu cinste și întru slava Ta. Amin.

Dacă înainte mai rămăseseră ochi uscați în sală, acum nu mai era nici unul. Copleșit, generalul Vanderslice se apropie de microfon, în timp ce Bill Allway își ajută soția să coboare de pe platformă.

– Vă cerem îngăduința. S-a propus ca peste două ore, în această sală, să se țină conferința de presă. Astfel, veți avea posibilitatea să faceți o pauză, atât de necesară, și să le lăsați acestor oameni timp să-și adune gândurile. Sint convins că le puteți înțelege cu toții o anume confuzie și derută.

Își consultă ceasul de argint, adăugând:

– Conferința de presă va începe la ora trei. Vă mulțumesc tuturor.

Promisiunea de mîine

După ce soldații reveniți ieșiră pe rînd, ușa se închise în urma lor. Reflectoarele se stinseră. Căchise de luat vederi fură puse la loc în cutiile lor metalice. Se aprinseră țigări. Hainele fură îmbrăcate la loc. Domnea o stare de spirit veselă, jubilantă și triumfătoare, în timp ce reprezentanții mass-media, demnitarii și consilierii gravitau spre ușile duble.

Keely, care nu mai atrăgea atenția nimănui, se așeză la loc pe canapea, privind în gol spre coridor. Abia cînd în cîmpul ei vizual apărură încă o pereche de încălțări, niște mocasini negri, redevieni conștientă de lumea din jur. Ridică încet ochii de-a lungul picioarelor, peste catarama cu-relei cu sigiliul congresului întipărit în aur, peste cravata de mult slăbită, pînă la chipul drag.

Ochii cei negri și profunzi îi cereau ușurare că pe ușa tare pentru a fi simțit un fior de ușurare. Buzele nu pută răspunde că-i înțelegea ușurarea. Buzele nu pută răspunde că-i înțelegea ușurarea.

– Îmi pare rău. Mă crezi? întrebă el, astfel încît să-l audă numai urechile lui Keely.

– Da.

Își infundă mîinile în buzunare, privind pe deasupra capului ei, spre tabloul cu Washington tre-cînd prin Delaware.

- Acum ce-ai să faci?
- Keely își lăsă capul în piept și-și observă o pată de cafea pe fustă. Fără-ndoială, arăta îngrozitor. Când făcuse ultima oară un duș, când dormise, când mîncase, cînd își retușase machiajul? Nu mai ținea minte.
- Nu știu, clătină ea din cap. În clipa asta, nu mă pot gândi decît la o baie și la cîteva ore de somn.
- A fost o întrebare nedreaptă.
- Își ridică din nou privirea spre el.
- Ba n-a fost.

Aproape toți ceilalți plecaseră, dar Dax și Keely nu erau conștienți de acest lucru. Știa, după expresia de pe fața ei, că suferea, și-și blestema incapacitatea de a o consola. Vreau să te țin în brațe, Keely.

- Te duci la hotel înaintea conferinței de presă?

Dax, am nevoie de tine.

- Da, așa cred.

Dax păși deoparte, cînd Keely se ridică să-și adune lucrurile.

Arăți atît de neajutorată.

- Ți-ai luat totul?

Mă simt atît de neajutorată. Am nevoie de forța ta.

- Da. Mi s-a spus că bagajele au ajuns deja la

hotel.

- Bine?

Vrei să te îmbrățișez?

- Da.

- Știi ce hotel ți-au repartizat? Din cîte înțeleg,

vrei să ne împartă. E sezon turistic.

trebuie să ne împartă. E sezon turistic.

Aș vrea să fii în camera mea.

- Mi-au spus că mă cazează la Crillon.

Aș vrea să stau cu tine. Cînd nu ești lîngă

mine, mi-e frică.

Slavă Domnului. Pot să stau cu ochii pe tine.

- Și pe mine.

Slavă Domnului. Nu vei fi departe.

- Perfect.

Ajunseseră în fața clădirii, unde membrii delegației se imbarcau în limuzine. De fapt, aproape

că le-ar fi fost mai ușor să meargă pe jos, de vreme ce hotelurile se aflau atît de aproape, dar

întrucît li se oferiseră mașinile, nu le refuză nimeni.

- Mai avem loc pentru încă cineva, pînă la Crillon, spuse unul dintre atașajii ambasadei.

Doamnă Williams?

Keely se întoarse, privind întrebătoare spre

Dax. Nu voia să se despartă de el.

- Mai bine du-te și profită din plin de timpul pe care-l ai, îi spuse el cu blîndețe, convins că avea

care-l ai, îi spuse el cu blîndețe, convins că avea

să moară dacă n-o atingea cît mai curînd.
– Aștept. Nu vreau să... Vă mulțumesc încă o dată, domnule congresman Devereaux. Nu-mi voi pierde niciodată speranța.

Dax știu, după schimbarea bruscă de ton și subiect, că Van Dorf pîndea, mai mult decît probabil, prin apropiere. O privire rapidă peste umăr i-o confirmă.

– Îi țin în loc pe ceilalți. La revedere.

Keely îi dădu fugăr mîna lui Dax, apoi coborî treptele pentru a se urca în limuzină.

Dax rămase pe loc, abătut, privind în urma limuzinei negre.

– Pare necăjită, comentă Van Dorf, lîngă el.
Dax îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Dumneata n-ai fi, Van Dorf? A avut o licărire de speranță că soțul ei ar mai putea fi în viață și nu numai că nu era printre oamenii care s-au întors, dar nici măcar nu a aflat care îi e situația.

– Mă surprinde, spuse nepăsător Van Dorf. Împotriva oricărei logici, Dax mușcă moalea:

– Ce anume?

– Aparenta preocupare pentru soțul ei.

Simți că-i urcă sîngele în cap.

– De ce te surprinde?

Van Dorf rîse ironic, cu un sunet hidos.

– Ei, haide, domnule congresman. Ești un om de lume. E o curviștină mișto. Cît timp crezi că una sexy ca ea poate trăi fără un bărbat? O lună? Două?

Rise din nou.

– În nici un caz doispe ani.
Temperamentul francez care curgea prin sîngele lui Dax Devereaux cu fiecare bătaie a inimii nu fusese niciodată provocat mai amarnic. Pumnii i se strînsură pe lîngă trup, ca de oțel, și făcu un mare efort pentru a și-i ține acolo, departe de beregata lui Van Dorf.

– În cazul dumitale, Van Dorf, neștiința nu e un avantaj, ci un mare păcat. Se vede clar că nu recunoști onoarea și decența la alții, fiindcă nu le-ai găsit niciodată în dumneata însuși.

Și se îndepărtă, continuînd să se mire de faptul că se abținuse să nu-l omoare. Van Dorf îi privi plecarea furioasă, zîmbind cu o satisfacție plină de răutate.

Kelly făcu o baie, se spălă pe cap și se demachie, înainte de a se prăbuși de-a latul patului. Peste o oră, o trezi micul deșteptător de voiaj. Se

ridică în capul oaselor, buimacă și amețită. Era posibil ca micul pui de somn să-i fi făcut mai mult rău decât bine.

Tirindu-se de pe pat, se gândi să sară peste conferința de presă, dar imediat se răzgîndi. Trebuia să se ducă. Absența ei ar fi părut nepoliticoasă și, fără îndoială, ar fi fost remarcată în articolele de presă. Mai ales în acelea scrise de Van Dorf. Încă nici nu vorbise cu Betty, măcar, și dorea să-l cunoască pe Bill.

Își luă un sarafan drept, cu catarâmă aurie la curea. Culoarea verde era primăvărată, dar minuscule lungi, cu manșete, aveau să-i țină cald. Se pieptănă, fără a se osteni să folosească ondulatorul electric. Buclele naturale ale părului erau de-ajuns, încurajate de umezeala primăverii pariziene.

Ajunșă din nou la ambasadă, observă că sala de recepții fusese măturată, curățată de resturi și aerisită. O masă lungă cu un șir de microfoane se afla pe locul fostului pupitru folosit de dimineață.

Se așeză pe ultimul rând de scaune, acceptînd cu eleganță numeroase condoleanțe, asigurîndu-i pe simpatizanți că era recunoscătoare pentru întoarcerea celor ce scăpasera. Cu titlu oficial, de clară:

- Cred că acest lucru nu face decât să sublinieze faptul că eforturile guvernului nostru pentru a obține informații despre M.L.A. nu trebuie să fie abandonate. Continuă să existe posibilități foarte reale ca în Vietnam și în Cambodgia încă să se mai afle mulți oameni, luptînd să scape cu viață. Sper că tot ceea ce vom auzi astăzi de la supra-viețuitori să aducă o nouă lumină asupra problemelor.

Îl văzu pe Dax intrînd și așezîndu-se lîngă congresmanul Parker, de-a lungul peretelui din fața ferestrelor. Dax dădu din cap, imperceptibil, iar Keely simți puterea transmisă de acel mic gest.

Conform promisiunii, generalul Vanderslice la capu conferința la timp. Cei reveniți se așezară la masă, cu Bill Allway în mijloc și cu Betty așezată pe un scaun suplimentar, exact în spatele lui.

Bombardamentul de întrebări începu și, în următoarele două ore, oamenii au fost interogați într-o duzină de limbi. S-a aflat că zece prizonieri evadaseră împreună dintr-un lagăr de jumătate, în de război și, în interval de un an și jumătate, în luaseră alături de ei și pe ceilalți șaisprezece. În lunile petrecute împreună, trei dintre cei de început muriseră. Numele lor au fost citite și încremenate cu grijă. Întîmplările relatate erau incredibile. Ceea ce trăiseră rămînea de neînțeles, iar

publicul, cu cât afla mai mult, cu atât devenea mai copleșit.

Înainte de a declara conferința închisă, generalul Vanderslice anunță că oamenii acceptaseră o sesiune de interviuri pentru a doua zi dimineață. Toți se ridicară în picioare, aplaudindu-i pe militari în timp ce ieșeau.

Keely așteptă ca mulțimea să se rărească, înainte de a se scula să plece. Exact în timp ce-și trăgea pe ea impermeabilul subțire, congresmanul Parker se apropie. Îl însoțea și Dax.

– Doamnă Williams, v-ar face plăcere să luați cina cu mine și cu congresmanul Devereaux? O invită el politicos.

Oare ar fi fost cazul? Congresmanul cel vîrstnic nu știa că avea să joace rolul de paravan, dar prezența lui urma să-i protejeze pe ea și pe Dax de speculații și suspiciuni.

Era gata să răspundă afirmativ, cînd un ofițer din infanteria marină se apropie, salutînd militărește:

– Scuzați-mă, doamnă Williams, dar m-a trimis după dumneavoastră doamna Allway. Trebuie să vă vorbească despre oamenii aflați încă în spital.

Lui Keely i se opri inima în loc. Era posibil să se îndeplinească și asta? Încă un foc tras în beznă? Sau Betty știa...?

– Vin... vîn imediat, se bîlbîi ea; apoi se îndreptă spre Dax și spre congresmanul Parker.

– Nu e nevoie să vă cereți scuze, doamnă Williams. S-ar putea totuși să existe vești despre soțul dumneavoastră, răspunse Parker.

Evită ochii lui Dax, în timp ce îl urma pe ofițer afară, pe un coridor întunecos, pînă într-un birou gol. Tăcerea o impresiona în primul moment.

Toată ziua, urechile i se mîngiau cu binevenită blîndime, iar acum liniștea i lăsa singură.

Însoțitorul o lăsa singură a cabinetului se desprindea din latura opusă a cabinetului ei. Un moment, se uită la Betty și soțul ei. Un moment, se uită la Betty și soțul ei. Un moment, se uită la Betty și soțul ei.

O ușă din latura opusă a cabinetului se deschise, apărînd Betty și soțul ei. Un moment, se uită la Betty și soțul ei. Un moment, se uită la Betty și soțul ei.

– Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

– Keely, Keely, îi șopti Betty la ureche. Îmi pare atît de bine pentru tine, Betty. Nici n-aș putea fi mai bucuroasă.

despre tine. Bine ai venit.

Îi întinse mîna, dar, în ultimul moment, se aruncă impulsivă spre el, îmbrățișându-l strîns. Omul nu se simți ofensat. Keely îi simți brațele subțiri cuprinzînd-o.

- Betty mi-a vorbit despre tine și despre campania pe care ai făcut-o pentru M.I.A. N-aș vrea decît să fie și soțul tău cu noi.

La aceste cuvinte, Keely își aminti de ce fusese chemată. Le cercetă fețele, dar nu distinse, dincolo de expresiile lor compătimitoare, nici o veste bună reținută.

- Cei din spital...? întrebă ea, fără să termine fraza.

Betty clătină din cap cu tristețe, luîndu-i mîna într-ale ei.

- Îmi pare rău, Keely, dar nu, Mark nu este printre ei. De-asta te-am chemat aici, pentru ca Bill și cu mine să-ți putem vorbi între patru ochi. N-am știut cîte speranțe nutreai și voiam să te cîruș de orice optimism neîntemeiat.

- Keely.

Întoarse orbește ochii spre Bill Allway, care-i rostise numele cu glasul său gîlțit.

- După ce Betty mi-a vorbit despre Mark, i-am întreat imediat pe ceilalți dacă știau ceva despre un pilot de elicopter cu acest nume. Le-am spus

data prăbușirii elicopterului și orice detaliu știam că ar putea fi de folos. Nimeni nu ne-a putut da nici o informație. Desigur, militarii încă internați în spital n-au putut fi chestionați.

Keely se întoarse cu spatele, pornind spre fe-

reastră, de unde privi orizontul Parisului unde se aprindeau luminile înserării.

- Vă mulțumesc amîndurora pentru efort.

Ținînd seama de faptul că nu v-ați mai văzut de cîndseprezece ani, mă simt vinovată că mult timp din cele cîteva ore de cînd sînteți împreună l-ați petrecut gîndindu-vă la mine și la Mark. Vă mulțumesc, repetă ea.

- Keely...

Incapabilă să mai suporte compătimirile, se răsuși, întărîpînd-o pe Betty înainte de a putea spune mai mult.

- N-am nimic, serios. Voi doi aveți nevoie de timp ca să stați singuri. Duceți-vă. O să-mi fie bine. Ba chiar, încercă ea vitejește să simuleze indiferența, congresmanul Parker m-a invitat la cină.

Își răsfrînsese buzele, în ceva ce spera să semene cu un zîmbet. În lumina slabă din birou, era posibil ca soții Allway să-i fi luat ca atare.

- Nu-s atît de singură... începui evaziv Betty.

- Eu sînt singură. Acum, duceți-vă.

David H. Evans

Ein vordem rotes, später ein
Doppel-Kreuzchen

Avea senzaia că se afla pe un sol de vâ-
leală empușată, fiind călărită în zbor răs-
pândindu-se pe prăbuși înclinați înapoi. Detesta
scuturările dintr-un car de cireșe. Ar fi vrut să
elaboreze de ferire pentru soții Allway, glasa
și simțea. Dar nu putea să nu fie îndolăsat pe
Betty, pentru că i se terminase sentința.

Așa să fi fost? Cum avea să fie de acum încolo
marajul soților Albee? Ei puteau رہا de unde
bănănușă, după părăsirea an de despărțire?
După cei vâzuse împreună, Keely bănuia că
aveau gârse extrem de mari.

Care era și Mark? Ce-ar fi simțit azi, dacă era conștient că trăiește un bărbat, un om pe care tu-l iubești, că care era legea prin care și tu trăiești mental, dar fapta de care tu mai simți că ești vinovată? În primul moment când l-ai văzut, care e/sau s-a lăsat răvășit toate sentimentele de dragoste pe care acum tu și le mai poți recădea? Că ar fi atare în brațe? Sau ar fi fost îndreptată la ghină că acel străin era soțul ei, oriund acolo nu era tu l iubești, fiindcă

problemas de mine

[illegible]

celebra piață cu obeliscul în centru îi atrăgeau atenția pentru mai mult decît un moment. Gîr, durile îi hoinăreau în altă parte.

Pe Boulevard Saint-Germain, se opri la o intermarele ei necaz, bărbatul oprit alături o găsea fascinantă și nu lua drept descurajare lipsa ei de reacție față de vorbele franțuzești pe care i le tu-ruia la ureche. Se apropiase, gata s-o împingă de pe bordură. Keely își regăsi echilibrul și-i aruncă o privire enervată, pe care omul o luă drept provocare și surîse.

Cu un curaj nebunesc, traversă strada în fugă, prin fața unui autobuz. Ajunghnd pe cealaltă parte, fu recunoscătoare că scăpase atît de moartea subită, cît și de atenția amoroasă a francezului. După alte cîteva colțuri, simți oboseala acumulată începînd în sfîrșit să se manifeste. Se așeză pe o bancă de pe trotuar, privind fără să vadă, abătută, drept înainte. Nu voia decît să fie lăsată în pace, să devină invizibilă, să se evapore. Se săturase să tot lupte.

Glasul cel iritant o agresă din nou și, de astă dată, focosul urmăritor se așeză lîngă ea pe bancă. Keely se bucură că știa doar foarte puțin limba. Tonul individului era desfrînat și sugestiv. Scuturînd cu tărie din cap, încercă să fugă, dar

gădă nici un rezultat.

Apoi, din spate se auzi un alt glas în franceză, amenințător, iar curtezanul sări în picioare, nîrînd liniștire cu mîinile, și o luă la fugă cu un gest de parcă l-ar fi mînat din urmă o mie de draci.

Keely își ridică privirea, pentru a-l vedea pe Dax stînd alături. Nu vorbea, dar ocoli banca și se așeză lîngă ea. Zîmbetul înțelegător, ochii negri și limpezi care exprimau atît de multe, siguranța pe care o reprezenta îi veniră de hac.

Cînd căzu spre el, brațele lui se deschiseră s-o primească și să-i legene capul la piept.

Capitolul 13

Stînd nemișcată, Dax nu-i tulbură accesul de plîns. Umerii zvelți de sub brațele lui erau zguduți de suspinele care o cuprinseseră. Aplecîndu-și capul peste părul ei șaten, mătășos, îi inhală mi-reasma la fel cum, dacă putea, i-ar fi absorbit toată tristețea.

Nu pierdu timpul îngrijorîndu-se despre cu-riusul tablou pe care probabil îl alcătuiau. Toate gîndurile lui, toată ființa îi era captivată de acea femele. Era atît de neprețuită pentru el. Îi admi-rase tăria de caracter, frumusețea, izbînzile, că-riera pe care și-o făurise. Acum, această nouă fragilitate îi deștepta o altă emoție. Pasiunile îi nă-vălră la suprafață, făcîndu-l să devină feroce de posesiv și de protector. Ar fi putut ucide cu ușu-

Promisiunea de mîine

...că pe oricine încerca să-i facă vreun rău.

Mult timp după ce lacrimile se sfîrșiră, Keely simțind sfîșiată doar de suspine seci, Dax sau nouă s-o țină în brațe. Orice avea să spună sau să facă, avea să fie la inițiativa ei. Violetul cerului se închise într-o nuanță indigo, înnegrindu-se apoi treptat, iar ei stăteau mai departe pe bancă, înbrățișați.

Cînd își înălță capul, Keely privi în altă parte, ștergîndu-și obrăjiți minjiți de rimel și netezîndu-și părul. Dax n-o mustră pentru eforturile de a se aranja, spunîndu-i că era oricum frumoasă. O găsea frumoasă, în pofida răvășirii, însă știa că n-ar fi dorit să audă așa ceva. Keely era fără-n-doiială jenată, sfiindu-se de el și rușinată de felul cum își pierduse stăpînirea de sine. Îi lăsă frîu liber. Urma să stabilească ea urmarea, să potri-vească pasul.

- Făci o plimbare cu mine? îl întrebă.
Dax se ridică, dîndu-i mîna. Keely o primi, dar abia după cîțiva pași îi dădu drumul. El nu încercă să i-o ia din nou, deși dorea s-o înconjure cu mîna lui, într-un gest simbolic pentru instincul de ocrotire pe care îl simțea. Mersera încet, fără a vorbi, privind prin vitrine cînd le atrăgea atenția cîte ceva. Nu comunicau decît prin ușoare sufluri, oftaturi încete și priviri pătrunzătoare.

Habar n-avea cît de mult se plimbaseră. Nu

conta. Fu vag surprins cînd Keely se opri, întorcîndu-se spre el.

- Ți-e foame?
- Dax zîmbi.
- Puțin. Ție?
- Da.
- Atunci te invit bucuros la cină.
- Unde?
- Alege tu.
- Bine.

Primul restaurant prin dreptul căruia trecu era aglomerat și zgomotos. În cel de-al doilea găsiră numai gustări, iar Keely admise că-i era prea foame ca să ia doar o gustare.

Al treilea era perfect. Tipic franțuzesc, cu fețe de masă cadrlate, luminări și cîte o margareță într-o vază pe fiecare masă. Partea de pe trotuar nu se închisese seara, dar interiorul cu plafon jos sugera o aură de intimitate binevenită.

Imediat ce garçon-ul îi conduse la o masă, Keely spuse:

- Mă scuți o clipă?
- Desigur.

Dax nu se așeză decît după ce Keely dispăru printr-o îngustă deschizătură umbrită dinspre fundul localului. Cînd reveni la masă, văzu că se spălase pe față, se pleptănase și-și împropiase rujul. Îi trase scaunul, fără s-o atingă.

Keely începu să ronțăie o bucată de pîine cu coajă tare.

- Nu știam că vorbești franceza.
- Zîmbi modest.
- Una dintre numeroasele mele realizări.
- Ce i-ai spus?
- Ospătarului?
- Nu, individului care mă urmărise.
- Nu, individului distras de limba ce-i lunecă.

Dax fu un moment distras de pîine rămase. Dăduse buze, culegînd firimiturile de pîine amintescă între- Apoi, îi veni cam greu să-și mai amintească între-

- Aă... a, atunci. Păi, nu se găsește în nici un dicționar, zîmbi el. Te-ai hotărît ce vrei să mănânc?

- Te las pe tine să comanzi. Îmi place pui fript în sos de vin.

- Atunci, ai noroc, fiindcă există aici, arată el pe listă. Coș au vin. Salată?

Keely dădu din cap.

- Supă?
- N-aș crede.
- Chelnerul se apropie. Deși smokingul de pe el era cam ros și destrămat la manșete, nu observa, în timp ce Dax făcea comanda. Ba chiar, nici unul din ei n-avea să-și mai amintească vreodată cum arăta. Se uitau numai unul la celălalt.
- Vrei ceva de băut? o întrebă Dax.

- Nu. O cafea după masă.
- O.K.

Se sprijini în coate, rezemându-și bărbia în pumnii.

Keely privi prin fereastra cu perdele la torantul constant al traficului de pe bulevard.

- Cum ai știut unde să mă găsești?
Ar fi preferat să-l privească. Vocea ei era îndepărtată, iar amărăciunea expresiei îi uidea.

- I-am întâlnit pe Betty și pe Bill Allway în hotel. Mi-au spus ce discutaseră cu tine. M-am gândit că poate aveai nevoie de... cineva. Când am intrat în biroul unde au spus că te lăseseră, plecaseși deja. Am alergat ca un nebun să te prind. Zău că mergi repede, pe picioroangele astea lungi.

Încercarea de umor reuși, iar Keely rise, întorcând în sfârșit capul spre el.

- Oricum, continuă Dax, încurajat, te-am urmărit doar, ca să mă conving că e totul în ordine. Când l-am văzut pe ăla aprinzându-se, am atacat.

- Tocmai la timp.

- Ești sigură că nu cochetai cu el? Poate ți-am ruinat o șustă reușită.

Întrucât prima intervenție plină de umor reușise, o încercă și pe a doua la rind.

Și aceasta dădu roade. Keely rise iarăși, iar Dax îi putu distinge o schimbare vizibilă de atitudine.

Cînd sosiră salatele, conversau veseli, deși desigur nimic în legătură cu ceea ce-i adusesese din spre nimic la Paris, pînă în acea cafea mică.

- Va fi iignit dacă nu bem vin la cină. Sintem la apul locului la Paris, pînă în acea cafea mică.

- Va fi iignit dacă nu bem vin la cină. Sintem la apul locului la Paris, pînă în acea cafea mică.

- Fii atent, îți bagi cravata în salată.

- Scuză-mă.

Culese de pe cravată stropul de oțet cu ulei și și-l linse de pe virful degetului.

- Cum rămîne cu vinul?

Keely privi spre chelnerul care se învîrtea prin apropiere, într-o atitudine de așteptare, și bănuia că le înțelegea perfect engleza.

- Păi, răspunse ea modestă, din moment ce crezi că va fi ofuscat dacă nu...

Dax prinse semnalul și dădu să-l cheme pe chelner. Acesta ajunsese lângă masă înainte ca Dax să fi ridicat complet mîna. Comanda fu pronunțată și primită în franceză. Keely stătea privind cu uimire.

Ospătarul porni cu pas vîoi spre barul restaurantului, pentru a reveni cu o promptitudine de-a dreptul nefirească. Aducea o carafă de vin alb, rece, pe o tavă.

- E vinul casei, garantat a fi excelent. Sau cel puțin așa zice el, îi explică Dax.

Sandra Brown

Începu ritualul degustării vinului, plimbându-se comic prin gură ca pe o apă de clătit și dîndu-și ochii peste cap. Chelnerul încercă să se arate stupefiat, dar găsi performanța atît de distractivă, încît o privi pe Keely zîmbind, ca și cum amîndoi ar fi tolerat toanele unui excentric năbădăios.

Dax înghiți zgomotos.

– Minunat, superb! exclamă el, făcîndu-i semn ospătarului să le umple paharele. Acesta se supuse, apoi lăsă carafa pe masă.

– O, Dax! Tocmai mi-am amintit de congresmanul Parker. Ce i-ai spus?

– Că mă supără decalajul orar. Te-am scuzat și pe tine.

– Îți mulțumesc.

Mîncarea era delicioasă. Puil fusese fript perfect, la fel și cartofii albi, mici, fasolea verde și morcovii tineri. Nici nu le luase bine farfurile goale ospătarul, că le și aduse pahare cu parfait de ciocolată-spumă, cu cîte un munte de frișcă bătută și cu ciocolată rasă deasupra. Se înfruptară și din acestea, iar cînd Keely fu nevoită să se oprească la jumătatea sățiosului desert, Dax îi termină el, plîngîndu-se că-i mîncase toată frișca.

Carafa de vin se golise și își începură cafelele, sătui și moleșiți. Vesela fu luată de un subaltern slugarnic al chelnerului. Cînd între ei, pe mijlocul mesei, mai rămăseră doar luminarea pîlpitoare și

Promisiunea de mîine

promisiunea de mîine, Keely știu că sosise tim-margareta cam pleoștită.

– Dax, începu ea încet, știu că nu m-ai întreba pul să stea de vorbă.

– Ai dreptate în ambele privințe. Nici nu m-aș ghîdi să te întreb. Și îți revine ție să-mi spui sau ce simt.

– Singura mea datorie e să-ți fiu alături, dacă ai nevoie de mine.

Ochii ei umezi se ridicară spre ai lui, în timp ce gura îi tremura delicios și periculos.

– Am nevoie de tine.

– Mă ai.

Vru să întindă mina peste masă, pentru a i-o cuprinde pe a ei, dar mișcarea i se opri cînd o văzu împreunîndu-și-le la marginea mesei.

– Nu știu dacă va avea sens ceva din toate astea. Nu mi-am pus gîndurile în ordine, așa că s-ar putea să vorbesc alurea.

– Nu mă deranjează.

Keely trase aer în piept, adînc, tremurător.

– Cred că probabil nu sînt o persoană foarte agreabilă. Azi mi-a fost de-a dreptul rău de dezamăgire. Dar durerea de inimă datorată lipsei lui Mark dintre acei militari nu era pentru el. Pentru mine era.

Se rezemă de spătarul cu gratii al scaunului, jucîndu-se cu marginea feței de masă, plînd-o

Între degete pentru a o potrivi paralel cu tăbila.
- Când mi-am dat seama că nu era printre cei douăzeci și șase de oameni, nu m-am putut gândi decât că munca mea nu s-a sfârșit. Nu numai că nu se număra printre cei vii, dar nu știu nici măcar dacă este printre morți. N-am ajuns nicăieri, bă, fiind doar pasul pe loc.

Își ridică un moment ochii, ca pentru a se asigura că o asculta. N-avea de ce să se îngrijească. Dax îi sorbea fiecare cuvânt.

- Iar când acele sărmene specimene de oameni au înfruntat toată sala, cu atîta curaj, atîta... nesigurantă, am înțeles exact cît de egoistă sint. Așa să fie? Toată după-amiază i-am ascultat rela-tîndu-și experiențele. În repetate rînduri, au subliniat faptul că trăiseră așa cum erau datori, făcînd tot ceea ce era necesar ca să supraviețuiască. Presupun că asta ar cuprinde toate aspectele vieții, nu?

Nu se aștepta la un răspuns, așa că Dax nu-i dădu nici unul. Keely îi aruncă o privire fugară, lingîndu-și buzele, înainte de a continua:

- Ceea ce vreau să spun e că acei M.I.A. au vorbit despre militari americani care nu doreau neapărat să se întoarcă acasă. Dacă Mark și-a făcut acolo o viață de care nu vrea să se despartă? Poate că are o fe...femeie și copii. Poate că trăiește cu ea de ani de zile. Ea, nu eu, i-ar fi

acum adevărata soție. Astăzi a trebuit să privesc în față adevărul incontestabil despre mine însămi, mai ales după ce i-am văzut pe Bill și pe Betty împreună. Nu de Mark mi-e dor cu adevărat. Poate foarte bine să fie mort. Dar, dacă nu oficial, pentru mine e mort de mulți ani. Ceea ce-mi lipsește e starea de femeie căsătorită. Dacă n-ar fi fost Mark, pe care l-am iubit foarte mult pe-atunci, poate că aș fi preferat să trăiesc moartea, puteam zile. Sau, dacă i se anunța moartea, au stat lu-alege să mă recăsătoresc. Așa cum au stat lu-crurile însă n-am avut niciodată de ales. M-am obișnuit cu gîndul că pot fi văduvă. Faptul cu care nu mă pot împăca e acela că încă nu știu. Soarta mi-a răpit posibilitatea de a alege direcția pe care s-o ia viața mea.

Acum îl privi de-a dreptul, rugîndu-l din ochi s-o înțeleagă.

- Dar eu am o viață, Dax. Și nu vreau să mi-o irosc.

Un lung răstimp, nu vorbiră. Ospătarul, mereu atent, nu se apropie de masă. Ceva anume, mo-dul cum bărbatul acela o privea, felul cum ea îl privea în ochi, felul de a părea nepăsători față de tot ceea ce-l înconjură, îl țineau la o distanță dis-cretă.

Cînd în sfîrșit tăcerea grea se risipi, cel care vorbi fu Dax:

- Te înșeli, Keely. Ceea ce spui are foarte mult sens. Și ai, categoric, dreptul la câteva gânduri egoiste. Ai o virtute ieșită din comun, pe care nu ți-o recunoști.

Keely își înălță capul, privindu-i peste masă ochii aprinși.

- Care?
- Ești absolut cinstită, cu tine înșăși și, acum, și cu mine. Foarte puțini dintre noi sînt dispuși vreodată să-și admită defectele sau măcar să și le recunoască. Și totuși tu ai mărturisit un egoism îndoielnic, cînd o persoană cu adevărat egoistă nici măcar nu s-ar considera ca atare.
- Spui asta numai pentru a mă face să mă simt mai bine, pentru a mă absolvi de vinovăție?
- Nu.
- Ești sigur?

- Da. Și eu încerc să fiu cîstit.

Keely oftă, iar lui Dax i se păru că întrezărea în cel oftat ușurare. Încercă să zîmbească.

- Și totuși am vorbit aiurea.

Dax îi înțelese efortul de a risipi din gravitatea momentului.

- Puțin, răspunse el, zîmbind.
- Încă mai am sentimente ambigue despre... toate.
- Probabil că le vei avea întotdeauna, Keely.
- Da.

O tonalitate melancolică i se furișă în voce și un moment pe fereastră, pierdută în gânduri.

Apoi, se întoarse din nou spre el.

- Îți mulțumesc că ești... că ești tu.

- Îți mulțumesc nimic.

- N-am ascultat.

- M-ai ascultat.

- Nu-i mare lucru.

- E enorm.

Ascunzîndu-și stînjeneala pentru lauda pe care

nu o considera meritată, Dax întrebă:

- Plecăm sau ai vrea să mai iei ceva?

- Nu, mulțumesc.

- Nu, ridicară, iar Dax lăsă un teanc de franci

Se ridicară, iar Dax lăsă un teanc de franci

francezi în mijlocul mesei. Îi salută pe chelner, în-

te de a o urma pe Keely afară.

- Și acum? o luă el de braț, amical. Admirăm

privești, mergem la un night club sau acasă la

culcare?

Avu nevoie de un moment ca să-și dea seama

că se împotriva mîinii lui călăuzitoare și întoarse

capul spre locul unde Keely se oprise pe trotuar,

printre parizienii ce se grăbeau pe lîngă ea.

Ochii li se înfîliră și se susținură. Dax făcu doi

pași înapoi, pînă la clișva centimetri de ea, cău-

tîndu-i în expresie ceea ce dorea cu atîta dispe-

rare să vadă.

- Keely?

Ochii ei nu șovăiră. Dacă era cu puțință, se

dilatată și mai mult, mai profunzi, mai întincoși, până ajunse să se înece în adîncurile lor verzi.

- Te doresc, șopti ea. Te doresc tot. N-o auzi, dar îi citi cuvintele pe buze.

Keely îl văzu înghițind în sec și îi distinsese mîna lui Adam mișcîndu-se în gît, înainte de a se opri puseră pe umeri. Mîinile lui i se de-
pînă cînd Keely îi simți materialul hainelor tre-
cîndu-se de ea.

- Știi...

Încerca să vorbească, dar cuvintele i se opreau în gîtul uscat. Trebui să mai facă un efort.

- Știi că te doresc mai presus decît orice pe lume, iar mai tirziu m-aș detesta, dacă te-ai răz-
gîndi. Dar, Keely, în clipa asta ești extrem de vul-
nerabilă. Te domină emoții mult prea intense. Am
luat o cină intimă la lumina luminărilor, am băut
vin și sîntem la Paris, cel mai romantic oraș din
lume. Nu vreau să privești în urmă spre noaptea
asta și să crezi că am profitat de tine și de starea
ta de spirit.

O strînse mai tare.

- Ești sigură, Keely? Fiindcă, dacă mergem
împreună într-o cameră și ne facem comozi mă-
car puțin, de astă dată nu mă voi mai putea opri.
Vreau să știi asta. Ești sigură?

Romantismul continua să fie extrem de viu la

paris. Răsunară aplauze răzlete dinspre trecători,
cînd Keely se ridică pe vîrfuri, îi puse mîinile pe
obraji și-i sărută ușor gura.

Camera pe care au luat-o se afla într-un mic
hotel familial, pe o stradă lăturalnică de lîngă
Boulevard Saint-Germain. Hotelul avea doar trei
etaaje, iar primul era ocupat de cîteva saloane și o
bucătărie pentru folosința clienților, cu anumite
precizări explicate chinuitor de amănunțit ne-
răbdătorilor Dax și Keely.

Fură conduși pe scara de lemn pînă la etajul
doi. Fiecare nivel era lat doar cît două camere,
despărțite printr-un hol central, patru cîte patru.
Lambriurile erau din stejar, iar tapetul era demo-
dat. Covoarele lungi de pe coridoare păreau imi-
tații orientale de bun-gust. Peste tot domnea o
curățenie desăvîrșită.

Dax conversa fluent cu gazda, o femeie
scundă, rotofeie și rumenă în obraji, cu păr alb,
bogat, strîns neglijent în creștetul capului. Tra-
duse conversația, spunîndu-i lui Keely că, spre
norocul lor, în aceeași zi plecase un chiriaș. Pri-
miră camera din colț, ce avea două ferestre.
Keely îi surise, în timp ce urmau pe culoar pașii

repezi și surprinzător de ușori ai proprietăreșei.
Într-adevăr, camera avea două ferestre, per-
pendicularare una pe alta, în colț. Li se arată cum
să deschidă obloanele exterioare, după ce ridicau
geamurile. Baia fu cu mindrie deschisă, fiind tra-
tați cu o demonstrație a funcționării robinetelor, a
scurgerii de la toaletă, a minuirii dușului din cada
îngustă și a folosirii bideului. Cu obraji împurpu-
rați, Keely refuză să privească ochii amuzați ai ba-
Dax.

După ce se asigură că nu mai aveau nevoie și de alte prosoape, o pătură în plus, nici vin sau cafea, hoteliera plecă. Cu grație, dar ferm refuză bacșișul oferit de Dax și închise ușa după ea, urîndu-le noapte bună.

Rămăși singuri, dintr-o dată îi cuprinsese nevoia de companie. Nu știa încotro să-și îndrepte ochii. Nu știa ce să spună. Mîinile le păreau înghețate și inutile.

Într-un tirziu, Keely își scoase mantoul și îl depuse pe balansoarul Boston, demodat, din colțul odăii. Pernele cadrilate ale acestuia se asortau cu cele decorative de pe pat, care era acoperit cu o cuvertură *chenille* ecră. Tivul cu franjuri ajungea până la podelele de lemn lustruit.

Keely se dădu la o parte din drum, când Dax își scoase pardesiul ușor și îl puse pe celălalt braț al baiansoarului. Se găsea un scrin cu oglindă ovală

...amată deasupra. Keely trecu în fața ei, privin-

...ful cu mare
de lucru cu vârlul.
...în același moment, se întoarse unu spre
...atul fără o vorbă. Parcă programati să se miște
sincronizat, porniră amândoi, întinându-se în cen-
...tul camerei. Mina lui se ridică să-l mângâie obra-
...zul. Săriră în lături, când un ciocănit timid li se
...ifică în urechi.

Dax se repezi într-unul și o deschise. Cea-

Rămase stingherit, înmărmurat.
O privi pe Keely.

- Sînt frumoase, spuse ea. De ce nu le por-

— Mhm.

părea încântat de ideea și că
părea pe scrin, ca și cum i-ar fi fript minile. În
spectă florile. Puteau la fel de bine să fi fost o
specie rară.

...a hinga aia.

— Le sta bine.

Se întoarce din nou spre ea.

- Ăă... vrei să folosești... Poi merge
baie.

Keely privi spre ușa băii.

- Nu-s sigură că am nevoie... vreau să zic...

Dax zîmbi încordat, scurt, practic doar cu
tresărire nervoasă a gurii.

— Bine. Nu stau mult.

Ușa se închise în urma lui și imediat Keely auzi robinetele deschise la maximum, întrebându-se ce-o fi avut de făcut cu atât de multă apă.

Privi în jurul ei, perplexă. Ce să facă? Să se dezbrace? Să se culce? Să-și scoată toate hainele sau doar o parte? Dumnezeu, nu-i venea să creadă ce năvingă era. Avea treizeci de ani și nu știa cum să se culce cu un bărbat.

Se hotărî să le împace pe-amîndouă, scoîndu-şi doar cîteva veşminte. Aşa ceva ar fi indicat interes, dar nu agresivitate. Cu acest gînd, se descălţă şi-şi descheie cureaua. Ce avea de făcut cu ele? Să le bage în dulap? Da.

Se duse la ușa îngustă și o deschise. Își puse pantofii ordonat pe placa de jos și-și agăță cu reaua pe un cîrlig de după ușă. Și acum? Dresul era cel mai puțin sexy articol vestimentar pe care și-l putea imagina. Mai bine să și-l scoată acum, decât să aibă grija lui mai târziu.

and curios.

O prívi curios.

Mathumesc.

- Multumesc.

Își înghăță poșeta și se repezi pe-alături, în sanduciarul băii. Nu se vedea nici o urmă a apelor care plesăise. Probabil o ștersese cu prosopul umed agățat de bara perdelei pentru duș care înconjură cada.

...una cada.

Fără rost, se spălă pe mâini. Tot fără rost, se
Fără rost, își aplică după urechi și pe gât parfüm
pleptănă. Își aplică o avea în poșetă. Își dorea
dintr-o sticlăuță pe care o avea mai prezentau urme de
să nu fi plins. Ochii încă mai prezentau adînc, ieși
lacrimi, dar n-avea ce face. Inspînd adînc, ieși
din baie și stînsese lumina în urma ei.

Dax stinsese lampa din tavan, lăsând doar o
veioză blândă de lângă pat. Patul Era desfăcut.
Așternutul strălucea alb ca zăpada în lumina dis-
cretă.

ă. și scosese cămașa și era desculț. Din mo-

ment ce hainele de care se dezbrăcase nu se zăreau nicăieri, Keely se întrebă dacă-i văzuse dresul făcut ghem când și le introdusese în dulap. Își aruncă poșeta pe balansoar, deasupra impermeabilului. Când se răsuci, îl găsi pe Dax stînd lângă ea.

I se tăie respirația. Umerii lui lați coborau spre mușchii masivi ai pieptului. Avea coastele sperite suplu cu piele întinsă, îngustîndu-se spre abdomenul plat și talia zveltă. Peste tot era sperit cu păr negru și aspru, ce creștea în forme fascinante.

Să fi fost oare doar imaginația ei sau mîna îi tremura cînd o ridică s-o mîngie de pe creștetul capului, peste ureche, pînă pe umăr? Continînd să păstreze distanța între trupurile lor, se aplecă s-o sărute tandru pe gură. Fu un sărut chinuitor de gingaș, cînd buzele lui le apăsă pe ale ei, stătura un moment locului, apoi se mișcă. Buzele se despărțiră, limbile se atinseră, gurile se deschiseră, patimile se învăpăiară.

– Keely, gemu Dax, peste buzele ei; mîinile îi cutreierau în sus și-n jos spatele. Am așteptat atît de mult momentul ăsta, încît acum nu-mi vine să cred că e adevărat.

– E adevărat.

El se apropie, iar Keely îi simți unghiurile și

suprafețele trupului potrivindu-se peste ale ei.

– Dax, spuse ea neliniștită, mi-e frică.

Rîsul lui autoironic toarse molcom prin aerul de lângă urechea ei.

– Și mie.

– Și ție?

– Da.

Degetele i se încurcă în păr, aplecîndu-i capul pe spate.

– Dar te doresc, Keely. Te doresc.

Gura i-o cuceră iarăși pe a ei, într-un sărut devorator. Respirația lui în ureche îi trimisese fiori reci pe șira spinării. Instinctiv, se lipi de el pentru a se încălzi și toată singurătatea pe care o simțise în ziua aceea, în viața ei, fu mistuită de fierbințeala trupului său. Brațele lui o cuprinsă. Gura i-o sorbea pe a ei, făcînd-o să înțeleagă ce însemna a fi prețuită. Teama și neliniștea i se risipiră. Acela era Dax. Și ea dorea același lucru, la fel de mult ca și el. Nu era un spectacol. Era o experiență împărtășită de amîndoi. La timpul potrivit, urma să știe ce avea de făcut.

Dax făcu un pas înapoi și, privind-o drept în ochi, își ridică mîinile la fermoarul din spate al rochiei. Degetele lui nerăbdătoare eliberară în sfîrșit capsă mică de sus, apoi trase fermoarul cu chinuitoare încetineală. Ochii nu i se desprindeau

nici un moment de ai ei, singura mișcare vizibilă fiind freamățul de flăcări ale dorinței.

Când cheița fermoarului ajunsese în sfârșit la capăt, Dax îi trase în lături cele două părți ale corchiei, i le coborî peste umeri și în josul brațelor, pînă cînd acestea se eliberară. În loc de a lăsa rochia să cadă pe jos, se aplecă, iar Keely se sprijini cu mîna pe umărul lui gol, în timp ce pășea afară din ea cu sfială. Dax se ridică și, aproape cu respect, împăturî rochia pe un taburet scund din fața fotoliului.

Ochii lui exprimau o supremă disciplină cînd se întoarse iarăși cu fața spre ea, privindu-i nu trupul, ci ochii. Mîinile lui îi cuprinseseră ușor gîtul, mîngîindu-i cu degetele mari buzele umezite. Acestea de întredeschiseră ușor, iar degetele lui Dax pipăiră șirul de dinți perfecți, albi. Îi simți slaba vibrație din venă cînd degetele mari îi lunecară peste gîtul zvelt, pînă pe claviculă. O urmări cu virfurile lor sensibile, minunîndu-se de delicatețea ei.

Apoi, toate cele zece degete lunecară peste pieptul ei atît de încet, încît Keely închise ochii, implorîndu-l în tăcere să se grăbească, dar tot timpul desfătîndu-se cu întîrzierile lui.

Degetele îi atinseseră curburile de sus ale sînilor. Senzația de piele pe piele era nespus de de-

licioasă. Dar nu era de ajuns. Amîndoi tînjeau după mai mult. Mîinile lui se strînseseră deasupra, iar ea se rezemă în palmele lor. Abia atunci coborî Dax ochii dinspre fața ei, pentru a privi locul unde-i stăteau mîinile.

Îi desprinseseră încheietoarea din față a sutienuului de culoarea piersicii, iar voalul căzu. Ochii i se ațintiră asupra sînilor dilatați de dorință, cînd înlătură sutienuul și îl aruncă într-o parte.

Keely se așteptase s-o atingă din nou, fiind vag surprinsă cînd mîinile lui o apucară de încheieturi și i se ridicară pe după gîtul său, suprapunîndu-le și fixîndu-le după ceafă. Apoi, începu s-o mîngîie pe dedesubtul brațelor, prin vîile subșururilor, pe laturile sînilor și împrejur pînă la spate, trăgînd-o spre el.

– Keely, ești atît de minunată, șopti, cu prea puțin aer în piept.

Ea își îngropă fața în adîncitura umărului său, mișcîndu-și languros torsul peste al lui. Părul sîrmos îi zgîria pielea, făcîndu-i toate terminațiile nervoase să palpitate cu bucurie curată de toate diferențele dintre trupurile lor.

O sărută, iar Keely își dădu seama după insistența fierbinte a gurii lui că suferea și se înfiora de aceeași dorință nestăpînită care-i sensibilizase și ei tot trupul la cea mai mare intensitate. Gura lui o

exploră pe a ei în amănunt, după care coborî pe
 gît și pe piept spre sîn.

- Lasă-mă să te gust, Keely.

- Da, Dax, da.

Se aplecă, iar Keely se rezemă de brațul lui.
 Capul i se lăsă pe spate, iar spatetele i se aru-
 cînd gura lui deschisă îi lunea peste sîn, mai în-
 la înîmplare, după care se închise în jurul unui
 sfîrc, trăgînd de el încoace.

Niciodată nu mai cunoscuse o asemenea po-
 sesiune erotică. Dintre toți bărbai de pe lume,
 care numai Dax știa cum să-și folosească buzele
 și limba, întreaga gură, pentru a stîmni plăceri de-
 nedescris? Avea impresia că un cordon se des-
 fășura prin ea din virful sînului pînă în cea mai
 ascunsă parte din trup. Cînd limba lui Dax îi atinse
 sfîrcul, simți acea atingere în adîncul ei. Femi-
 nitatea îi deveni deplină și caldă de-o dorință ce
 se cerea satisfăcută.

Degetele ei lunecară în sus de pe ceafa lui
 Dax, unde i le pusesse el, pentru a-i mîngîia părul
 dens, negru ca pana corbului. Își simți brațele co-
 borînd, în timp ce capul lui se mișca s-o sîrute pe
 decedusul sînului și să-și continue drumul în jos.

Lăsîndu-se în genunchi, Dax îi netezi cu minile
 semăntorul de satîn în aceeași culoare a piersici
 ca a sîntului. Își lipi gura de abdomenul ei. Res-

pieșă i se infiltră prin țesătură, fierbinte și umedă.

Apoi, elasticul fu coborît peste pîntec și șol-
 duri, pînă cînd furoul îi căzu împrejurul gleznelor
 și o grămăoară spumoasă de dantele. Minile lui
 cuprîseră talia dezgolită, apăsînd cu degetele
 mari în ombilic. Apoi, pe cînd lunea în jur pînă
 a spate, gura luă locul degetelor, dăruind o
 senzație arzătoare acelei mici adîncituri. O sărută,
 ca și cum ar fi fost gura ei.

Palmele calde i se strecurară sub mica întin-
 dere de pînză a chiloților. Minile se mulară după
 turbele șoldurilor. Apoi, chiloții o luară pe aceeași
 cale cu semăntorul, peste șolduri, coapse și pulpe,
 pînă la podea. Ceea ce se dezvălu fu adorat cu
 ochi, minți și gură, privînd, atingînd și sărutînd. Cu
 limba, îi înfieră pielea abdomenului, a șoldurilor și
 a coapselor pînă cînd Keely nu mai suportă și, cu
 un țipăt deznădăjduit, își simți genunchii îndoin-
 du-se și căzînd peste zidul pieptului său.

Era pregătît. Ridicîndu-se repede, o lipi de el,
 apucînd-o dinapoi genunchilor și a spatelui, și
 ridicînd-o în brațe pentru a o duce spre pat. O
 depuse cu o grijă rezervată de obicei obiectelor
 casabile.

Se îndepărtă de ea numai atît cît să-și lepede
 veșmintele. Fermoarul pantalonilor hiri slab în ca-
 meră. Capsa pocni sonor. Apoi, dintr-o mișcare

rapidă, pantalonii și lenjeria dispărură, Dax rămânând splendid în goliciunea lui și privind-o cu poftă. De n-ar fi fost Dax, expresia flămîndă și sticloasă din ochii lui ar fi speriat-o. În schimb, Keely simți o foame de răspuns în adîncul abdomenului.

– Keely, frumoasa mea Keely, murmură el, coborîndu-se treptat peste ea și strîngînd-o la piept. Keely îi absorbi greutatea, aranjîndu-și trupul sub al lui și devenind din nou conștientă de precizia cu care se potriveau.

Dax se apăsă în ea, iar țipătul ei ascuțit, feciorelnic, îl alarmă:

– O, Doamne, Keely! strigă el chinuit, cuprîndu-i capul, protector, lîngă umăr. Iubito, te-a durut?

– Nu, nu, suspină ea. Te rog, Dax. E minunat... te rog, Dax... îl imploră.

Vraja începea să se depene. Brațele ei reveniră de la spatele lui Dax, pentru a se înlăntui cu ale sale. Degetele strîns întrepătrunse se depuseră de-o parte și de alta a capului, pe pernă. Coapsele se frecau de coapse. Pîntecele se frământau unul pe altul într-o cadență ritmică. Pieptul înăsprit de păr apăsa sîinii netezi. Gurile fuzioneau. Sufletele cîntau. Esențele se schimbau una cu alta.

Zguduți și vlăguți, rămaseră absolut nemișcați. Dax cu capul pe pernă lîngă al ei. Trecură lungi momente, în timp ce savurau intimitatea contopită a trupurilor lor umede. Glasul lui păru să răsună de foarte departe, deși Keely îi simți buzele mișcîndu-se direct pe ureche.

– Pentru asta a existat viața mea, Keely. Pentru clipa asta. De-asta m-am născut. Ca să fiu aici, așa, cu tine. Înțelege?

Putu doar să dea din cap. Înțelegea, pentru că și ea simțea același lucru, nuri ai că era prea răpită de miracol ca s-o poată spune.

Capitolul 14

- Cîț timp am dormit? Întrebă Dax, cînd deschise ochii.

Keely îl privea. Niciodată, deșteptarea nu fusese atât de plăcută.

— Vreo jumătate de oră. Nu știu. Nu contează. Degetele ei îi mîngîiă obrazii, nasul cu formă aristocratică, obrazul slab, pînă la firele argintii de pe temple.

Dax se potrive în loc, răsuindu-se s-o privească și punându-i mîna pe spate pentru a o trage mai aproape.

- Cum oi fi putut dormi?

- Cred că erai frint, răspunse ea răutăcioasă, cuprinzându-i umărul cu un braț. Dax îi dădu o palmă la fund, în joacă.

...era?

...nu era! Dar n-aş fi putut
...ea. Dar n-aş fi putut
...Dax;

...O, eram, nise ea...
...scoditor lunecă pe puz...
...ei ascoditor fi atit de tari, simfindu-le
...pegetul cum puteau fi atit de tari, simfindu-le
...trunulei.

...de moie pe trupul ei.

...atit de mui pe
...mura, murmurau în pa

Dax îi prinse nădă, ...

- și de ce oare?
- Dacă nu mi s-a mai întâmplat niciodată să dau o reacție. Niciodată.

- Fiindcă nu mi
- răspunsese ea calmă, urmărindu-i reacția. Nu
- fost așa.

Dincolo de pernă, ochii lui scintăla-
u, încercând să
cîntare mîndră, pe care încerca din răspu-
tă să

—Nu?

- Nu:
- Nu, clătină Keely din cap. Căp. Dax tot bea.
- Nu, clătină Keely din cap. Căp. Dax tot bea.
- Nu, clătină Keely din cap. Căp. Dax tot bea.

— Mă bucur. N-aș fi sincer, spunând că
bucur, — zicea ea să zică mai mult.

Era prea emoționat.

Căută un subiect mai neutru: întrebă ea, auzind că s-a război? Căută un subiect mai neutru: întrebă ea, auzind că s-a război? Căută un subiect mai neutru: întrebă ea, auzind că s-a război?

- Aici ai fost ranit în timpul războiului? - Aici ai fost ranit în timpul războiului?

gindu-i cu degetul cicatricea albicioasă și încrețită

și pierduse totă viața până la

omoplat

— Da. Noroc că schila își pierduse

ajuns la mine.
Văzând că nu se putea să

Keely saruta pe
- E urită, fiindcă au trecut citeva zile pînă

ajung la medic. Într-un timp, se infectase grav. A trebuit să-mi scoată cam o livră de carne Mare, pentru a mai rămâne.

— Te rog, nu-mi povesti, îl sărută ea pe bărbat.
Si cea de sub ochi?

— M-am încăierat cu vărul meu, când aveam
treisprezece ani.

Observatorul dezamăgirea rise:

— Souzã-mã, n-a fost nimic dramatic,

- Cum a îndrăznit să se ia de tine?

Tonul seducător al vocii ei îi atrase atenția și o privi uimit și surprins cum Ingenunchea deasupra lui. Părul i se revărsa mălășos în junul feței. Sufletele și văile trupului i se reliefau accentuat în aura blândă a lămpii. Luminiile și umbrele îi conturau formele gingașe și curburile îngustate. Aproape cu eșafă, se aplecă și-l sărută pe gură.

Mina lui se ridică s-o prindă de ceafă, trînd-o deasupra. O lăasă însă să fie ea agresoarea. Limba lui Keely îi sondă timid gura, pînă răzbătu dincolo de bariera dinților. Apoi, începu să exploreze în voie

ploreze în voie.

Ridicându-se ușor, îi sărută cicatricea de sub
ochi, apoi gropița de lângă gură. Buzele i se depu-

... pe gâtul lui, după care, dintr-o singură mișcare prelungă, senzuală, fluidă, lunecară spre

[illegible]

Gura ei urmă suprafața devenea mătăsoasă. Când
care în jurul ombilicului devenea, genunchiul lui Dax
examină cu limba fantea aceea, explorările linguale
și imobiliză coapsa peste a lui. Explorările linguale
continuă, găsind o zonă de păr mai des și mai
aspru. Respirația înțetă și scurtă a lui Dax se
opri complet. Degetele lui i se încurcă în păr,
trăgând dureros. Mușchiul de sub obraz i se con-
tracta spasmodic.

Keely ezită doar o
din nou. ...ce dulce...

nov. ... ce dulce... ... eduse dede-

– O, Doamne...
O ridică, întorcându-se pînă o abuse
subt. ...a lui, îi apăsă spatele pe saltea.

Dax, cu sarcinile

Era un sărut profund, amefitor, care implica nu numai gurile, ci și trupurile. Când limba pătrunse și mai adânc în cavitatea gurii, simboliză o altă posesiune, un alt vid umplut.

Își înalță capul, privind-o.

- Cea mai frumoasa imagine pe care am văzut-o vreodată a fost fața ta în clipa când ai aflat ce înseamnă să fii o femeie împlinită. Strălucește-mi din nou, Keely.

Cuvintele șoptite îi întăreau iubirea, știind că împlinirea ei contribuia la a lui. Mîinile, în timp ce o mîngiau peste șolduri și peste coapse, dădeau senzația unor mînuși de catifea. Gura lui pe sînii era alternativ rapace și mîngietoare, apropiînd-o și mai mult de ceea ce dorea Dax să vadă.

Odată cu tumultul ei, creștea și al lui. Ceea ce dorise să vadă îi fu aproape interzis. Căci, în ultimul moment, făcură împreună acel mic pas în moarte.

Au plecat în zori. Gazda, care părea să gândească singură hotelul, fu înrădită de grabă plecării. Dădă o asigurare că odaia fusese mai mult decât satisfăcătoare, dar alte probleme îi împiedicau să rămână mai mult. Bătrîna privi mîhnită

promisiuni
de la recepție, în timp ce plecau din
erau spălate de

de la recepția ei, Străzile erau spălate de curățenii hotelului. Negustorii și vinzătorii își coborâșeau marfa pe scări și se pregăteau pentru o nouă zi de muncă. Aromă de cafea proaspătă și a cornurilor de pâine se simțeau în aer.

Se opriă la o cafenea cu mesele pe trotuar, încă închisă, cerându-i stăpînului comanda la pachet. Acesta bombăni însă, fiind în adîncul inimii chet. Acesta bombăni însă, fiind în adîncul inimii chet. Acesta bombăni însă, fiind în adîncul inimii chet.

Nu vorbeau despre motivul de a se întoarce la muncind fără grabă.

Nu vorbeau despre motivul de a se căsători. Crillon, știind pur și simplu că trebuiau s-o facă, în schimb, șopteau și râdeau în intime schimburi de replici care înfloreau bujori roșii pe obrajii lui Keely, iar surîsul lui Dax îi dădeau un aer de satir.

ely, iar surîsul lui Dax îl găs

— Mă iube
— Serios?

- Series?

- Mă iubești bine. Pe tine.

Ochi
mîncat.

– N-aş suporta gândul că m-ai crede stingăce
mîncat.

- Dumnezeule, nu.
sau grosolana..

rezemă de el, rîzînd, iar brațele lui o cuprinseseră un moment, înainte de a se răsuci amîndoi spre hotel.

Keely îngheță.

Soții Allway veneau spre ei. Se țineau unul pe altul cu brațul pe după mijloc. Zimbeau fericiți, dar surisurile li se transformară în expresii de decumpănire șocată cînd îi văzură pe Keely și pe Dax într-o îmbrățișare asemănătoare cu a lor.

Toți patru se priviră într-o tăcere năucă. Probabil soții Allway avuseseră ideea de a lua un mic dejun liniștit și discret, departe de iureșul reporterilor și de ochii iscoditori. Sesiunea de interviuri urma să înceapă la ora zece. Sperau să petreacă singuri două ore împreună, înaintea unei zile extenuante.

Apariția lor nu fusese doar un șoc oarecare pentru Keely. Avusese efectul unui atac. Un sfîșietor spasm de vinovăție îi străpunsese inima, urmînd milioanele de capilare ce radiau prin toate zonele trupului, inundînd-o cu remușcări, infiltrîndu-se, pînă fu saturată complet.

Îi trădase pe acei prieteni. Ei își rămăseseră credincioși unul celuilalt, jurămintelor de căsătorie și convingerii că partenerul supraviețuia, dacă nu din alt motiv, măcar pentru acela de a se revedea.

Își trădase soțul, culcîndu-se cu un alt bărbat.

sexualitatea ei sexuală nu era decît o mică parte în adulter. I se dăruise toată lui Dax, de bunăcredință și nesilită de nimeni. Nu se reținuse deloc, nu se reținuse de ea însăși pentru Mark, în caz că se păstrase nimic din ea bună zi. Totul îi fusese dat lui.

Se păstrase nimic din ea bună zi. Totul îi fusese dat lui. Se păstrase nimic din ea bună zi. Totul îi fusese dat lui.

Se păstrase nimic din ea bună zi. Totul îi fusese dat lui. Se păstrase nimic din ea bună zi. Totul îi fusese dat lui. Se păstrase nimic din ea bună zi. Totul îi fusese dat lui.

- Tocmai ieșeam să luăm micul dejun, spuse calm Bill Allway, risipind tăcerea încărcată de care Keely nici măcar nu era conștientă.

- Vreți să veniți și...? întrebă politicoasă Betty. Înșă vocea i se stînese înainte de a fi întipărită o vitală. În ochi nu i se citea nici o acuzație, dar Keely avea senzația că pe piept i se întipărise o literă stacojie. Dovada nici nu putea fi mai incriminatorie. Ea și Dax coborîseră dintr-un taxi la doar cîteva minute după ivirea zoriilor, cu hainele

în neorînduială și cu obraji îmbujorați. Ce concluzii se mai puteau trage, în afara celei corecte? Își spusese că, dacă nu murea de vinovăție, avea cu siguranță să moară de rușine.

- Nu, mulțumim, răspunse ea la invitația lui Betty, în numele amîndurora.

Dax rămase tăcut, privind-o.

- Ei, atunci, noi ne ducem, reluă Bill. Betty? Își luă soția de braț și aproape o tiră din loc.

Aceasta se holba la Keely și la Dax, ca și cum încă n-ar fi putut să-și creadă ochilor.

- Uită-te la mine, șuieră Dax, cînd soții Allway ajunseră destul de departe ca să nu-i mai audă.

- Nu, răspunse Keely, întorcîndu-și capul.

Brațul îi fu efectiv smuls din articulație, cînd o răsuci cu fața spre el.

- Uită-te la mine! repetă, poruncitor.

Keely își smuci capul în sus, privindu-l rebelă, iar inima lui Dax se frînse la vederea expresiei sale dure, închise și hotărîte.

- Știu la ce te gîndești, Keely.

Glasul îi suna încordat de tensiune reprimată.

- N-ai nici o șansă să-ți imaginezi la ce mă gîndesc.

- Ba da, știu. Ești cotoplită de vinovăție pentru ceea ce s-a întîmplat azi-noapte.

Mîinile lui se ridicară, apucîndu-i umerii.

- Întîlnirea cu Betty și cu Bill ți-a pus iarăși

conștiința pe jărat. Sînt o pereche reușită și ferocă. Keely. Nici n-aș putea să mă bucur mai mult pentru ei. Dar ceea ce li s-a întîmplat lor nu are nici o legătură cu tine și cu Mark.

- Are toate legăturile posibile, replică ea încăpățînată. Betty a fost fidelă. Eu n-am fost.

- Fidelă cui? Unui bărbat pe care abia îl mai afia minte? Unui bărbat despre care nu vei mai afla

probabil niciodată?

Își disprețuia cruzimea propriilor cuvinte, dar

nu-și putea permite să fie blind.

- Pînă ieri, Betty n-a știut dacă soțul ei mai era în viață. Acum, s-a întors la ea. S-ar putea să-și împlinească ceva la fel de repede, iar Mark ar veni acasă, cu speranța că soția lui l-a așteptat.

Dax privi în jur nervos, de parcă n-ar fi suportat să-i audă spusele. Frustrarea îi urla din toate celulele trupului. În sfîrșit, ochii lui rătăcitori, tulburi, reveniră spre ea.

- Asta e o posibilitate foarte îndepărtată și re-

dusă. Ceea ce s-a întîmplat între noi este o certitudine.

Își îmbîlînzî glasul, pe măsura căldurii crescînde din ochi.

- Te iubesc, Keely. Te iubesc.

Mîna ei se repezi la gură, apăsîndu-i peste dinții buzele strîmte. Închise strîns ochii, clătîind

din cap.

- Nu, se vîrta ea încet. Nu spune asta acum.

— O voi spune până am să știu că mă auzi? —
— Iubesc.

Keely îi înfruntă cu o putere nou găsită minile care o ținau pe loc, reușind să se elibereze.

— Nul E nedrept, Dax. Întotdeauna a fost așa. Nu înțelegi? Eu nu sint liberă să te iubesc. Nici odată nu va fi drept ca eu să iubesc, până nu voi ști că Mark a murit.

Se poticni de-a-ndaratele, temindu-se că putea veni după ea, luind-o în brațe și condamnînd-o din nou.

- Nu e posibil. Lasă-mă... lasă-mă-n pace. Te rog.

Se întoarse și o luă la fugă, aproape doborândul pe un bărbat care stătea în ușa hotelului. Abia după ce ajunsese în camera ei și se prăbuși pe pat, într-un torent de lacrimi, se ridică țepănă și inspiră adânc, tremurător, de spaima înțelegerii.

Omul din ușa fusese Al Van Dort.

Dax alerga prin sala de așteptare, cu inima bubuindu-i la fiecare pas. Abia dacă-și remarca efortul. Cu o minimă încurajare, simțea că ar fi

...hura. ...că abia în acea dimineață

...când se gîndea că
și cînd se prada disperării, privind-o cu inima frîntă
căzuse pradă disperării. Aproape că-l strîmise
pe Keely fugind de lîngă el. Acesta comentase sarcastic
pe Van Dorf, cînd acesta comentase sarcastic
pe Van Dorf, cînd acesta comentase sarcastic
pe Van Dorf, cînd acesta comentase sarcastic

Se imbulzise pe lângă el și alergase furtinos în
camera lui, gata să se lupte cu oricine ar fi avut
destul curaj să-l pună minia la încercare. Nu-și
amintea să se mai fi simțit vreodată în viața lui atât

amintea sa se
de neajutorat și de furios.
Ceasuri în șir, se învârtise prin odale și cu fie-
care oră nervozitatea îi sporea. Își dădea seama că nu
punct de vedere obiectiv, își dădea seama că nu
există nici o poziție justă sau injustă. N-avea să se
repeadă la el nici un răspuns ușor sau soluție
simplă. Problema lor nu se putea rezolva prin ra-
ționamente și deducții logice. Nu se putea tranșa
apelând la judecată, cîntărind o emoție puternică
fată de alta la fel de puternică. Era o hotărîre
lui Keely. Doamnei! Cît se te

implicând construcția
mea de hotărârea ei

Congresmanul Patrick Dax aproape că smulsese telefonul din perete, se grăbi de a răspunde, crezînd că poate Keely se răzgîndise.

...cresmanul Parker.

On 10/10/10

- Mă predau, rise com...

Jena și dezamăgirea se confruntă, iar cea din urmă învine.

- Îmi cer scuze. Ce pot face pentru dumneata, domnule congresman?

- Mă bucur că ți-ai oferit serviciile, fiindcă am să-ți cer o favoare. Astăzi sînt așteptat să particip la sesiunile alea de interviuri, în fine, ca să fiu prezent, dacă se vor pune întrebări privind legile sau deciziile parlamentare. Dar mai trebuie și să merg la spital, să-i vizitez pe soldați, în calitate de reprezentant al administrației. Mă îndoiesc că președintele ar avea ceva împotriva dacă-i cer unuia dintre congresmenii lui favoriți să mă înlocuiască acolo. Te-ar deranja?

Dax își trecu o mînă prin păr. Putea foarte bine să se ducă. N-ar mai fi suportat încă o sală aglomerată, plină de fotografi și de reporteri. Dacă rămînea la hotel, nu s-ar fi gîndit decît la Keely, ceea ce oricum nu l-ar fi dus nicăieri.

- Desigur. Lasă-mi puțin timp să mă spăl. Înaînte de a pleca, de ce informații am nevoie?

- L-am pierdut pe unul dintre băieți, Dax. Noaptea trecută. Pur și simplu n-a răzbit.

- La dracu'!

- Mda. Îți trimit în cameră o mapă cu date despre fiecare. Cînd ești gata de plecare, cere la recepție să-ți trimită o mașină. Nu te repezi. Nu-i nici o grabă. A, în afară de faptul că avionul

placă diseară.

- Care avion?

- Unii au cerut să fie trimiși imediat acasă, iar președintele a aprobat. Deci, cei care se simt în stare, se întorc diseară, la fel ca toți membrii delegației inițiale care vor să plece.

- La cît decolează avionul?

- La ora nouă. De pe de Gaulle. Îți bag toate detaliile într-o mapă.

- Mulțumesc.

- Eu îți mulțumesc, Dax. Salută-i pe soldații ăia din partea mea.

Așa că se dusesse la spital, ca înlocuitor de emisar. Doamne, dacă nu s-ar fi dus? Dacă ar fi caporal pe nume Gene Cox dormea? Dacă ar fi fost el nefericitul care murise în timpul nopții?

Se înfioră, în timp ce sudoarea i se prelingea pe piept. Marginile pardesiului îi fluturau în jurul picioarelor, în timp ce-și sălta geanta strîngînd-o și mai bine în mînă. Picioarele îi tropăiau pe cheta sălii. Putea distinge poarta. Era încă aglomerată. Perfect, avionul încă nu decolase. Slavă Domnului că guvernul nu făcuse excepția de a rezolva ceva la timp.

Ignora privirile curioase îndreptate spre el. Nu luă în seamă nici semnul cu care-l chemă congresmanul Parker. Privirea sa agitată scruta sala de așteptare, pînă o găsi pe femeia așezată de

una singură în capătul îndepărtat al încăperii, privind afară în noaptea neagră unde numai luminile albastre ale pistei străpungeau întunericul. Îi vedea fața reflectată în geam, cu o expresie dis-trusă.

Lăsă geanta să cadă pe jos și-și croi drum cu coatele spre ea. Keely îi văzu imaginea în geam, apărând în spatele ei. Inima lui Dax se rupse în două, la vederea nefericirii ei imediate și evidente.

– Trebuie să-ți vorbesc, spuse el înnebunit.

– Nu, răspunse ea, fără să se întoarcă. Ne-am spus tot ce era de spus.

Dax ingenunche alături, vorbind încet:

– Dacă vrei ca întreaga lume să audă, să fie martoră, treaba ta. Dar cred că am să-ți spun ceva ce-ai prefera să auzi între patru ochi. Deci, cum facem?

La aceste cuvinte, Keely se întoarse spre el. Dax îi înfruntă calm privirea rebelă. Îi văzu beligeranța șovăind, apoi risipindu-se.

– Prea bine, spuse ea și se ridică, așteptând s-o conducă.

Dax îi făcu semn cu capul să-l urmeze. Se supuse, ascultătoare. Majoritatea celorlalți pasageri care așteptau erau prea obosiți sau apatici ca să le observe plecarea. Când ajunseră în jurul central al aeroportului, Dax privi în jur până

văzu un spațiu gol, cu telefoane publice. O luă de cot și o îndrumă într-acolo.

Keely se întoarse spre el de cum ajunseră în nișa care le oferea o discreție moderată.

– Ce dorești?

– Îi putea ierta trufia rece cu care-l privea. I-o putea ierta, fiindcă știa că, în câteva momente, putea ierta, fiindcă ei aveau să fie cu totul altele. Mai sentimentele ei aveau să fie cu totul greu.

bine să treacă peste tot ce era mai greu. E mort

– Keely, spuse el blînd, Mark a murit. E mort din ziua cînd i s-a prăbușit elicopterul, acum aproape doisprezece ani.

Nu se zări nici o manifestare a tumultului emoțional prin care fără-ndoială trecea Keely. Nu apă-rură lacrimi, nu se auziră suspine sonore, n-o cuprînsese isteria, nici bucuria, nici durerea, nimic decît o mască stoică și doi impenetrabili ochi verzi care nu trădau nici un sentiment.

– Keely, m-ai auzit? o întrebă el după un timp.

Dădu din cap, înainte de a răspunde.

– D-da.

Înghiți în sec și-și dresе glasul.

– De unde... de unde știi?

Dax îi spuse despre vizita la spital, în locul congresmanului Parker.

– După ce mi-am terminat îndatoririle oficiale, cei patru M.I.A. și cu mine am început să vorbim ca între veterani. Din simplă curiozitate, i-am în-

trebat pe toți despre împrejurările acelei dispariții. Unul dintre ei, un caporal pe nume Gene Cox, a menționat data unei prăbușiri de elicopter. Keely, s-a întimplat în aceeași zi cu doborârea elicopterului lui Mark. L-am întrebat pe Cox ce se întâmplase și mi-a spus că elicopterul fusese lovit și ardea deja când s-a prăbușit. El și pilotul au reușit să iasă înainte de a exploda. S-au tîrît în junglă, care, zicea el, „colcăia” de viet-congi. Pilotul avea ambele picioare fracturate și, probabil, leziuni interne. A murit în mai puțin de o oră de la prăbușire. Cox l-a acoperit cu un strat gros de frunze, sperînd ca viet-congii să nu găsească trupul și... Mă rog, să nu-l găsească. Apoi, Cox a fost capturat și luat prizonier, a doua zi.

Îi prinse miinile, strîngîndu-i-le cu putere.

— Keely, pilotul elicopterului se numea Mark Williams. Era un băiat blond și înalt, care vorbea cu accent din Sud.

Se așteptase din partea ei să se reazeme stă de perete, eventual, sau să se sprijine de el, încercînd să asimileze cele auzite. Plănuise s-o îmbrățișeze, nu ca amant, ci ca prieten, pînă cînd Keely era gata să discute despre ceea ce însemna pentru ei acea veste. Se așteptase la lacrimi, probabil, pentru viața irosită a unui om tînr, poate chiar și la puțină revoltă împotriva războiului în care fusese sacrificat.

fantaziile lui, nu prevăzuse adevărata

în toate fanteziile lui, nu prevăzuse adevărata reacție.

Keely își smulse miinile dintr-ale lui, parcă scuinduse de o hidoșenie. Nu scoase alt sunet decît un hohot de rîs, aspru și amar, dar plin de dispreț.

— Cum ai fost în stare, Dax? întrebă ea, cu scriba emanîndu-i din fiecare cuvînt. Cui încerci să-i salvezi conștiința — ție sau mie?

O privi mut de uimire:

— Cox...

Keely slobozi din nou rîsul acela oribil.

— Nu mă îndoiesc că soldatul ăla, Cox, ți-a povestit prin ce-a trecut. Dar mi se pare o coincidență cam prea mare că pilotul se numea Williams și că vorbea cu accent sudist. Mă considerai atât de naivă, încît să te cred?

Bărbia lui se strîngea acum într-o încercare de a-și stăpîni enervarea crescîndă. Din respect față de situația în care se aflau, reuși să se abțină.

— Îți spun adevărul, fir-ar să fie, își forță el cuvintele printre dinți. De ce te-aș minți într-o problemă atît de importantă?

— Fiindcă azi-dimineață ți-am spus că nu-ți pot aparține, că nu ne putem întemeia o viață împreună pînă nu aflăm care a fost soarta lui Mark. Cred că i-ai strecurat comod numele în povestea pe care ți-a spus-o soldatul. Ai obținut un pa-

chefel ordonat și dichisit, nu?

Își aruncă părul pe spate, cu o mișcare fu-
rioasă a capului.

– Ai reputația de a obține tot ceea ce dorești,
domnule congresman Devereaux, prin mijloace
curate sau necurate. Cred că tocmai te-ai dovedit
demn de reputația asta.

Strămoșii lui mîndri ar fi tolerat aproape orice,
în afara unei pete pe numele familiei. La fel putea
și Dax. Dar aluzia că n-ar fi un om complet integru
era singurul lucru pe care nu-l ierta niciodată.

Se îndreptă cît era de înalt, privind-o cu ochii
mochind de violență.

– În regulă, Keely. Crede ce vrei. Sacrifică-ți și
viața ta. Adună-ți iubirea ca un avar nenorocit.
Cred că, de fapt, te delectezi cu martirajul ăsta
autoimpus. Te pune mai presus, nu-i așa, decît
noi ceilalți, animalele? Dar te previn, neamul ome-
nesc îl găsește pe sfinți nemăsurat de obositori.

Keely se răsuci din fața lui, traversînd sala
spre zona de îmbarcare. Deși inima i se măcina
bucată cu bucată, mîndria nu-i îngădui s-o cheme
înapoi. Cum îi putuse crede capabil de o faptă
atît de josnică, după cele petrecute azi-noapte?
Azi-noapte... Își acoperi fața cu mîinile, încercînd
să-și șteargă amintirile bucuriei, ale extazului îm-
părtașit de amîndoi. Era imposibil să-l creadă în
stare...

– Ți-a dat papucii gagica?

Glasul tărăgănat al lui Al Van Dorf îl readuse
brutal pe Dax în prezent. Lăsa să-i cadă mîinile și
răsuci smucit capul spre rinjetul afectat pe care
nu-l putea suferi. Van Dorf se rezema neglijent de
perete, chiar lingă intrarea în nișă. Aroganța sa
batjocoritoare fu ultima picătură pentru efortul lui
Dax de a-și păstra calmul.

Se repezi asupra reporterului, dominat de in-
stinctele sale din infanteria marină. Înainte ca in-
vidul să-și fi dat seama ce i se întimpla, fu smuls
de pe picioare, împins mai în penumbră și ținut
de perete. Ambele mîini îi fuseseră imobilizate la
spate, într-un pumn de fier. Ochelarii i se strîm-
baseră pe nas. Genunchiul lui Dax i se înfipse
între picioare, făcîndu-l să scoată un chițait sub-
țire, vrednic de milă. Un antebraț dur îl apăsa pe
beregată, ca o rangă.

– Ai făcut prea mult pe deșteptul, Van Dorf.

– Am văzut...

– N-ai văzut nimic. N-ai auzit nimic. Nimic ce
să poți dovedi, oricum. Dacă-mi mai arunci vre-o
dată o șmecherie din asta mîrlănească, te dau în
judecată pentru atît de mulți bani, încît, chiar dacă
pierd, reputația ta de gazetar credibil se va duce
dracului și nici o agenție de presă sau zdreanță
de două parale n-o să te mai atingă, nici cu-o
prăjină de zece picioare. Și nu numai atît, dar te și

bat de te caoi pe tine. M-am făcut înțeles desu de dar, Van Dorf?

Își sublinie cuvintele apăsând și mai sus ge nunchiul, iar individul scînci, confirmînd ceea ce Dax bănuise dintotdeauna – că era un laș.

– Ți-am pus o întrebare, Van Dorf. M-am făcut înțeles?

Zaristul dădu din cap atît cît îi îngăduia brațul sufocant al lui Dax. Ochiul diavolești ce-l sfredeau sugerau posibilitatea ca parlamentarul încă să se mai răzgîndească și să-l omoare pe loc. Cu o enormă ușurare, simți mîinile lui Dax începînd să se destîndă.

– Ceea ce-am spus e valabil și în legătură cu doamna Williams. Dacă citesc un singur cuvînt insinuant, cu semnătura ta, te omor.

Apoi, cu un gest de silă, îi întoarse spatele lui Van Dorf, care continua să gîfie sufocat. Porni cu pași mari spre poarta de îmbarcare, își luă geanta din locul unde o lăsase și se duse să se posteze lîngă perete, într-o amenințătoare solitudine, așteptînd plecarea îndelung aminată a avionului spre Statele Unite.

Capitolul 15

Luna se afla în cealaltă latură a avionului. Keely privea pe un hublou din stînga, așa că nu mai o aură argintie, difuză, îmblinzea noaptea neagră. Stelele păreau foarte îndepărtate. Norii de sub avion formau o pătură groasă, aparent impenetrabilă.

– Dormi?

Întrebarea o smulse din toropeală și întoarse capul, pentru a o vedea pe Betty Allway aplecată peste scaunul dinspre culoar. Întrucît reporterul care se așezase inițial lîngă Keely îi luase tăcerea obtuză drept un semn că nu dorea să vorbească și se mutase pe alt loc, rămăsese singură.

– Nu, îi răspunse ea femeii mai vîrstnice.

– Te deranjează dacă stau o vreme lîngă tine?

Keely clatină din cap și-și luă impermeabilul, pe care-l lăsa în fotoliu pentru a descuraja pe oricine ar mai fi dorit să se așeze acolo.

- Ce face Betty? Doarme?

- Da. Se enervează, fiindcă obosește atât de repede. Trebuie să stau cu ochii pe el, ca să nu facă prea multe din primul moment când ajunge acasă. Sunt sigură că și el și armata vor ținde să recupereze ultimii paisprezece ani în câteva săptămâni. Îi voi înfrunta și pe el, și pe ei, ca să împie clic așa ceva.

Keely răspunde cu un suris cald.

- Ai dreptul la puțină posesivitate, cred.

Citeva momente, stătută într-o tăcere stînjă, Keely nu putea să uite expresia surprinsă a lui Betty din momentul cînd îi văzuse pe ea și pe Dax coborînd din taxi, în zorii aceleiași zile. Mare minune că femeia accepta măcar să stea de vorbă cu ea. După toate durerile pe care le suferiseră împreună, detesta gîndul de a pierde prezența unei femei pe care o admira de-atîta vreme.

- Keely, începu Betty, cu voce șovăitoare. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar după cum arăți, parî a avea nevoie de cineva cu care să stai de vorbă. E adevărat?

Capul lui Keely se lăsă la loc pe tetieră. Într-un moment ochii, înaintî de a-i răspunde:

- Cred că e doar efectul dezamăgirii. Ultimele

rei zile au pîrîut lungi cît o viață de om și sînt epuizată. Niciodată n-am rezistat bine la oboară.

Încercă să zîmbească, dar nu-i reuși decît un rîs trist al acelei expresii.

- Nu, Keely. E mai mult de-astfel. Și cred că un rol important îl joacă Dax Devereaux.

Se aplecă peste locul liber dintre ele, luîndu-i lui Keely mîna într-ale ei.

- Ești îndrăgostită de el?

Fu ispitită să mintă, să nege cu vehemență.

Dar la ce bun? Betty îi văzuse împreună de-atîtea ori, încît era inevitabil să nu fi adunat frînturile pentru a întregi tabloul. Auzise întrebările insinuante și provocatoare ale lui Van Dorf. Nu putea avea despre ea o părere mai proastă decît i se formase deja. Întoarse capul spre Betty, deși nu și-l ridică de pe tetieră. Privind-o drept în ochi, spuse:

- Da, sînt îndrăgostită de el.

- Aha, răspunde cecalită, îngîndurată. Bănuiam eu. Pot să depășesc limitele curiozității și să te întreb de cînd?

- Din noaptea cînd am sosit la Washington, pentru audierea în fața subcomisiei. Atunci ne-am cunoscut, în avion. Nu știam că făcea parte din comisie și nici ei nu știa că Keely Preston și doamna Mark Williams erau una și aceeași per-

soană.

- Înțeleg.

- N-aș crede. N-am intenționat... nici eu și nici el... să se întâmple așa. Ne-am împotrivit amândoi. Mai cu seamă eu. Dar...

- Nu e nevoie să justifici dragostea, Keely.

Continuă s-o țină de mână, mângându-i-o ab-

sentă, în timp ce spunea:

- Știe ce sentimente ai pentru el?

- Nu știu. Sînt sigură că da, dar... ne-am cam certat. A făcut ceva...

Își frecă fruntea, cu mîna liberă.

- Nu contează. Oricum e imposibilă orice relație între noi, din prea multe motive.

- Și în primul rînd? Întrebă cu subînțeles Betty. Keely o privi surprinsă.

- În primul rînd, fiindcă încă mai sînt căsătorită și nu știu dacă soțul meu e viu sau mort. Situația s-a schimbat, Betty, dar a mea nu, uii?

Regretă imediat tonul sarcastic pe care vorbise.

- Iartă-mă, spuse ea spășită. Te rog, Betty, îmi pare rău. Nu mai știu ce vorbesc.

- Nu te scuza, Keely. Cred că pot înțelege conflictul emoțional prin care treci. Poate că ai suferit destul. Poate ar trebui să te gîndești să-l declari pe Mark mort și să te măriți cu congresmanul tău.

dacă femeia aceea ar fi spus că avea de gînd să sară din avion, Keely n-ar fi putut rămîne mai puțin de două săptămîni de campanie în sprijinul ei. După atîția ani de căsătorie n-aveau nici o problemă. După jurămintele că niciodată n-aveau să se abandoneze speranța descoperirii adevărului despre soții lor, nu-i venea să creadă că o auzise bine pe Betty.

- Nu poți vorbi serios.

- Ba da, replică cealaltă, categorică.

- Dar...

- Dă-mi voie să-ți mărturisesc ceva, Keely. În ultimii cîțiva ani, am profitat de tine. Nu, lasă-mă să termin, insistă ea, cînd Keely dădu să obiecteze. Ai făcut enorm de mult bine cauzei noastre.

Ne-ai fost o reprezentantă perfectă. Erai inteligentă, frumoasă și plină de succes. Ne-ai adăugat o credibilitate pe care eu am exploatat-o pînă la limită. Într-un fel, cu tine ca purtătoare de cuvînt, nu mai păream un grup de mîieri isterice. De la ultima noastră călătorie la Washington, mi-a fost rușine că te încurajasem, deși subtil și fără răutate, să-ți consumi tinerețea, vibrația și iubirea cu amintirea lui Mark. Îmi amintesc chiar că te-am avertizat să nu-ți periclitezi reputația cu un bărbat ca Dax.

- Niciodată n-am făcut nimic împotriva voinței mele, Betty. Am simțit, și încă mai simt, la fel de puternic ca întotdeauna.

- Dar acum ai o altă cauză, la fel de importantă, căreia să i te raliezi. Dacă-l iubești pe omul ăsta, și cred că îl iubești, altfel nu te-ai bălăci în atîta vinovăție, ar trebui să fii cu el, Keely. Dacă felul lui de a se comporta indică asta, cred că sentimentele sînt reciproce. Are nevoie de tine. E viu și se află aici, în prezent, și în carne și oase. Mark nu este și s-ar putea să nu fie niciodată.

Keely se întoarse spre ea, furioasă.

- Cum poți să spui asta? Acum nici o săptămînă, habar n-aveai că Bill se va întoarce acasă. Iar acum, e lîngă tine. Ai așteptat atîția ani, ai fost... i-ai fost fidelă.

Spre amărăciunea ei, pe obraji începuseră să i se rostogolească lacrimile.

- Da. Și aveam trei copii la care să mă gîdesc. Mai avusesem și zece ani frumoși cu Bill, care n-au fost la fel de ușor de uitat ca doar cîteva săptămîni ale tale. Am avut o viață împreună. Tu și Mark n-ați avut. Nu-ți pot arăta ce să faci, Keely. Pot spune numai că, dacă vrei să trăiești cu Dax, atunci fă-o. Nu-ți sacrifică pentru totdeauna fericirea, pe-a ta și pe-a lui.

Keely clătina din cap, inconștientă de lacrimile care continuau să-i curgă.

- Prea tîrziu, Betty. Nu sînt de acord cu ceea ce-ai spus despre dezertarea de la cauza pentru care am luptat atîta timp. Nu pot renunța pur și

simplicu la P.R.O.O.F. Alții continuă să se bazeze pe mine. Mai ales acum, cînd s-au întors acești M.I.A., avem noi speranțe, poate că se vor deschide canale de informație despre care nu știam. Dar, lăsînd toate astea la o parte, Dax și cu mine am fost condamnați încă dinainte de a începe. Dacă a existat vreodată o scînteie de dragoste între noi, acum s-a stins.

O privi pe Betty, iar femeia cea vîrstnică își spuse că niciodată nu mai văzuse atîta deziluzie și tristețe exprimată de o față așa de tînără.

- Voi trece eu și de criza asta, după ce ajung acasă la New Orleans și-mi reiau munca.

Nu știa cît de falsă avea să se dovedească această previziune. Era atît de extenuată de toate cele întîmplate la Paris și de neîncrederea intervenită pe care le dăduse în timpul scurtului popas la Washington, încît, cînd ajunse acasă, își scoase telefonul din priză și se baricadă în apartament, dormind neîntrerupt aproape douăzeci și patru de ore.

Cînd în sfîrșit se trezi, își dădu seama că săptămîna de *Mardi Gras* era în plin avînt. Nici nu mai putea fi vorba să se găsească locuri de parcare.

În restaurant, se așteptau ore întregi pînă se elibera o masă. Pentru a se plimba pe trotuar în fața săi colegii tarabele instalate pe traseele de parcadă și pe petrecăreții care în general erau băuți zumbăuți în actuala ei stare de spirit, voia să rădă se cădea respingătoare.

Îi telefonă producătorului, cerînd citiva zile de concediu care i se adunaseră din urmă. După ce primi consimțămîntul lui mormăit, își urcă bagajele în mașină și pormi spre Mississippi, să-și viziteze părinții.

Această, versibilă faţă de dispoziţia ei sumbră, umblau încălţi prin jur. Mincă bine, domni pe ci de bine îi îngăduiau visele şi făcu plimbări îndelungate, solitare, pe malul Golfului. O scurtă vizită la azilul unde locuia doamna Williams aproape că arăta toate puterile pe care şi le acumulase, şi reveni de la sanatoriu cu sentimentul că nimic n-avea să mai fie înordată în ordine pe lume.

Cînd se întorseră la muncă, toți începuseră să o trateze cu efuziuni de bunăvoință și bunăvoință. Se simțea ca o pacientă recent eliberată dintr-un spital de boli mintale. Disprețuiau tonul părintesc pe care-l adoptau toți cei ce i se adresa, expresiile de milă și faza veselie.

Nicole care nu putea să suportе deprimările de mîla și lăsa vesale.

dar Devereaux. O dată, menționă că clase de-
sore popularitate lui în ascensiune rapidă, da-
trată activităților private la revenirea M.I.A.-lor.
Keely nu făcu nici un comentariu, așa că Nicole
propiu aluzia și abandona subiectul. Privind-o,
numai, oincime ar fi observat că stăpînire de sine
a lui Keely era fragilă ca o coajă de ou. Nicole, la
te că toată lumea, nu dorea să fie răspundătoare
mărmura acestuia.

După trei săptămâni de discreție, Nicole se întoarce singură la oină.

- Îți vine să crezi? Am o seară de simfonică fără
nici o înfrînare. Vîn să iau ora cu tine. Fă oala tăa
de spaghetti cu tot beșugul de brânză grasă în-
artat.

Kerby rise.

- Dacă datești ceva pe linia asta, cum mă

- Chesia ala cu straturi de ciocolată, brinză

mae bu decan
21m 30s sec Kealy.

— *S. albocylindrica* (N. S. P.)

- Crime tranquillo

— 517 —

- Și mai de:
- Nimic, replică scurt Nicole. Aduc eu vinul.
- Măcar. La ora șapte a acelei serii, Keely, în
li aduse. La ora șapte ușa lui Nicole, la fel
blugi și în cămașă, cu o sticlă de vin roșu sub
de șteampăță, cu o sticlă de vin roșu sub
fiecăre braț.

- O să iasă trăsnet. Am de gând să mă încalțăm și să plecăm. Când n-ai întâlnire simbăta seara, îți rămâne o singură consolărie - să dai naibii dietei. În plus, ieri mi-am vărsat mâncarea și toată ziua n-am mai putut să bag nimic în mine. Merit un ospăț.

- Nimic grav sau molipsitor, sper, răspunse Keely, conducând-o pe Nicole în bucătărie.

- N-aș crede. Doar un microb din ăia de două săptămâni de ore.

- Ei, pentru orice eventualitate, să nu-mi suflă-n fafură.

- Tu doar pune masa și...

Se întrerupse, la auzul soneriei.

- Ce naiba?! Cine să fie? Arăt ca dracu' și n-am chef să fiu văzută.

- Nu știu cine poate fi, spuse Keely. N-am mai invitat pe nimeni.

- Bine, scap eu de el, oricine-o fi. Nu intenționez să împart mâncarea asta cu aromă atât de delicioasă.

Nicole ieși din bucătărie, Keely revenind cu atenția la spaghetele în clocot. Nu se răsuca decât când o auzi pe Nicole strigând-o pe un ton neobișnuit de supus:

- Keely, te caută cineva, un militar.

Ochii ei albaștri îi reflectau uimirea.

- Un militar? Întrebă Keely cu voce ascuțită, scăpând pe bufet lingura de lemn.

Nicole dădu din cap.

Keely trecu pe lângă ea, ștergându-și minile cu o cârpă de vase, și intra în living. Ofițerul stătea nervos, învîrtindu-și cascheta în mîini. Era slab și palid, cu tenul livid al unui om care fusese recent bolnav. Mîinile și picioarele păreau prea mari pentru trupul împușinat. Urechile arătau anormal de clăpăuge sub tunsoarea cazonă. Avea vreo treizeci de ani, deși ridurile ce coborau de la colțurile gurii ar fi sugerat o vîrstă mai înaintată.

- Sînt Kelly Preston Williams, se prezentă ea. Doreați să mă vedeți?

- Da, doamnă Williams. Sînt locotenent Gene Cox.

Numele o lovi drept între ochi, făcînd-o să se împleticească înapoi cu vreo doi pași, înainte de a se agăța de spătarul unui scaun. Urechile îi sunau atât de tare, încît aproape nu auzi exclamația de îngrijorare a lui Nicole. Îi refuză ajutorul însă, încercînd să-și vină singură în fire.

- Luați loc, vă rog, spuse ea cu voce răgușită. Militarul era descumpănit vizibil că provocase o reacție atât de drastică. Fața lui Keely pălise complet, iar buzele îi arătau vineții. Se așeză, temîndu-se că, dacă nu făcea cum îi poftise, femeia s-ar fi putut prăbuși complet. Keely se așeză vîguită pe scaun, aplecîndu-se spre el.

- De ce ați venit la mine?

Cox aruncă o privire fugară spre Nicole, parcă pentru a-i cere sfatul cum să-l vorbească celei femei tulburate, dar înclinându-și capul din cap îl face să revină cu ochii săi limpezi și onești spre fața încordată a lui Keely.

- Păi, am auzit de dumneavoastră încă de la Paris. Eram în spital, dar ne informau despre ceea ce se întâmpla. Cred că preotul a fost cel care ne-a spus despre P.R.O.O.F. și despre celelalte. Își privi mințile care continuau să frământă cheta.

- Toate s-au întâmplat atât de repede, încât nici nu mai știu cine și ce mi-a spus.

- Îmi pare rău, zise Keely cu blindețe. Nu vreau să vă zoresc. Luați-o încet și spuneți-mi pentru ce ați venit.

- Păi, cum ziceam, am aflat despre activitatea dumneavoastră în P.R.O.O.F. și faptul că erați la Paris. Scuzați-mă, doamnă Williams, dar congresmanul Devereaux nu v-a transmis ceea ce i-am spus la spital? Vreau să zic, în ziua aceea, când a plecat după ce deduseserăm că probabil cel cu care m-am prăbușit era soțul dumneavoastră, am fost convins că va veni direct la dumneavoastră să vă spună.

Keely nu luă în seamă strigătul slab de dezaprobare al lui Nicole. Dădu din cap:

- Ba da, mi-a spus, dar...

- Ei, și săptămîina trecută l-am întîlnit în Washington. Am ajuns și eu în sfîrșit acasă, cu cinci zile mai tîrziu decît toți ceilalți. Am fost destul de grav bolnav, explică el, dezolat. Scuzați-mă, iar mă abat de la subiect. L-am văzut pe congresman în Washington și l-am întrebat cum ați primit vestea. A spus că nu erați convinsă că pilotul elicopterului era într-adevăr soțul dumneavoastră. Sigur că nici eu nu puteam fi convins, dar azi am adus ceva care s-ar putea să lămurească lucrurile.

Căuta în buzunarul de la piept, iar inima lui Keely începu să bată cu putere. Nu era posibil! Și totuși, era. Gene Cox scotea din buzunar un medalion cu lanț de argint, pe care îl recunoscuseră imediat.

- Acel Mark Williams cu care m-am prăbușit îl purta lingă ecusonul nominal. Chiar înainte de a... de a... mă... muri, m-a rugat să vi-l aduc, dacă reușesc vreodată să scap. Cînd m-au capturat conștient, mi-au luat ecusonul, și pe al lui, dar acesta nu l-a interesat, așa că mi l-au dat înapoi. L-am păstrat tot timpul. Nu știam dacă voi avea vreodată ocazia să vi-l înapoiez sau nu, însă l-am ținut la mine. Nu l-am dat la schimb pe mîncare, nici pe altceva. Îi promiseseam acelui pilot că n-o voi face.

Copleșit iarăși de jenă, întinse spre Keely medalionul oxidat.

Degetele ei abia reușiră să-l apuce, atât de tare tremurau. Privi medalionul cu Sf. Christopher pe care i-l dăruise lui Mark în ziua nunții. Întorcându-l în palmă, citi inscripția pentru a cărei gravare plă-tise o taxă în plus: „*Dumnezeu să te aibă în pază, soțul meu.*” Purta și data. Lacrimile îi potopiră ochii, în timp ce mîngia cu degetul mare argintul în-negrit.

– E al lui, Keely? întrebă Nicole calmă din spa-tele ei.

Nu făcu decît să dea din cap. Vorbele i se opreau în gît.

Gene Cox se foi stingherit pe canapea, spu-nînd:

– Aș dori să vă pot spune că n-a suferit, dar n-a fost așa. Avea picioarele rupte și voma în-continuu sîn... Dar a murit ca un erou. Chiar cu picioarele în halul ăla, cu elicopterul explodînd, cu resturile aprinse zburînd prin jur, a vrut să-i căutăm și pe ceilalți băieți. Cred că, pe lîngă el, mai eram încă trei în elicopter. Zău că nu mai în-minte. Mi-amintesc doar că a trebuit să mă lupt ca toți dracii ca să-l scot din luminișul ăla, la adă-postul junglei. Cînd... cînd a sosit sfîrșitul, părea împăcat, înțelegeți? A spus ceva în sensul că era mai bine așa, decît să se întoarcă schilodit acasă, la dumneavoastră.

– S-a înșelat, spuse Keely cu voce joasă.
– Da, doamnă. Dar cred că știu ce simțea.
– Își dresese din nou glasul, zgomotos.
– Soția mea s-a căsătorit cu alt bărbat, acum trei ani. A venit săptămîna trecută la Washington, să mă vadă. Abia dacă am mai recunoscut-o. Și, mai mult ca sigur, ea nu m-a recunoscut pe mine.

Keely își ridică ochii spre el.

– Îmi pare rău.

Omul ridică din umeri, strînse pumnul și tuși în el fără rost. Se ridică.

– Ei, sper că asta, oricum, v-a lămurit.

Keely se apropie de el și, fără reținere, îl îm-brățișă cu tandrețe.

– Îți mulțumesc atât de mult, îi șopti la ureche, înainte de a se retrage.

– Mă bucur c-am putut s-o fac. Aș vrea să am răspunsuri pentru toți ceilalți. Vedeți, uneori cre-deam că eram singurii douășase de oameni ră-mași acolo. E înfiorător să te gîndești că mai sînt încă de-o sută de ori pe-atîția despre care nu se știe nimic.

Se întoarse spre ușă.

– Locotenente Cox, mai am o întrebare.

– Da?

– I-ați arătat și congresmanului Devereaux me-dalionul cu Sfîntul Christopher?

- Da.

Minile lui Keely se încăleștară.

- Și ce-a spus?

Ochii militarului săgetară spre Nicole, apoi din nou către Keely.

- A... ăă... a spus că ar avea mai mult sens să vi-l aduc personal.

Înainte de a pleca, îi scrisese lui Keely adresa, făgăduind să păstreze legătura. Își oferise serviciile pentru P.R.O.O.F., în orice fel i-ar fi putut folosi organizației.

Cînd închise ușa în urma lui, Keely își rezemă fruntea de lemnul tare. Încă mai avea metalul în palmă și îl strînse cu putere.

- Hai și stai jos, o chemă Nicole, luînd-o de umeri și întorcînd-o de la ușă. Keely se lăsă dusă spre canapea, unde căzu fără vlagă. Nicole se așeză alături, netezindu-i părul și masînd-o pe spate.

- Acum știi, Keely. Îmi pare rău pentru Mark, dar acum știi.

- Da.

- Știu că ți-e greu în momentul ăsta, dar peste câteva zile vei avea o asemenea senzație de ușurare, încît va fi ca o renaștere. Vei putea să-ți vezi de viața ta.

Continuă s-o consoleze, întrebînd:

- Keely, Dax ți-a spus despre Mark, la Paris?

Keely dădu din cap.

- Și tu nu l-ai crezut?

Din voce i se simțea incredulitatea că putuse fi aît de nesocotită.

- Nul

Nicole fu azvîrlită înapoi de forța cu care sări Keely în picioare.

- Nu l-am crezut! Țipă ea, disperată.

- De ce să nu-l fi crezut? Pentru numele lui Dumnezeu, Keely, ce s-a întîmplat cu tine?

- Nu știu, gemu Keely, ascunzîndu-și fața în mîini. Am crezut că era un truc josnic.

- Un truc! Dax Devereaux n-are nevoie de trucuri.

- Știu, știu, dar eram aît de derutată. Părea o coincidență prea mare, prea incredibilă, și mă simțeam așa de vinovată...

Ezită, cînd își dădu seama de scăpare.

- Vinovată? De ce?

Cînd Keely încercă să-i evite ochii, Nicole se apropie de ea, cuprinzîndu-i fața cu ambele mîini.

- De ce?

- Fiindcă mă culcasem cu ell strigă ea, împingînd-o la o parte.

- Și? strigă și Nicole.

- Și? se răsuci Keely spre prietena ei, co-

pleșită că încă nu înțelesese. Și încă mai eram măritată cu Mark. N-am aflat decât după ce trecusem noaptea cu Dax că...

— O, nui își aruncă Nicole capul pe spate, ex-vinovată de a fi trădat un bărbat care era deja mort de doișpe ani!

— Dar eu nu știam...

— Ai mai spus asta și mi se face greață când audl răcni Nicole. Nu poți spune serios că, după ce ai dus o viață de vestală virgină timp de doișprezece ani, ai să te condamni la încă un purgatoriu interminabil. Te-ai culcat cu un bărbat pe care-l iubești! Soțul tău e mort de doișpe ani. Explică-mi care-i păcatul.

— Nu înțelegi, spuse Keely nervoasă.

— Al dracu' de multă dreptate ai că nu înțeleg. Aș putea trece cu vederea vreo persoană fără minte, dezechilibrată, că se agață de jale și vinovăție ani în șir, ca de cine știe ce pătură de siguranță. Dar tu ești o femeie inteligentă, frumoasă, vitală și e ceva jalnic și bolnăvicios în a-ți irosi viața în halul ăsta. Cît de multe coroane din răi poate folosi o singură persoană? Er? Ei bine, m-am săturat de tine și de sacrificiul tău preacuvios. Rumegă-ți nefericirea, cultiv-o până te distruge mai mult decât a reușit deja, dar pe mine să nu

conțezi. Mi-e pîn-ai.

Se răsuci și, după ce-și luă sticlele cu vin din bucătărie, ieși ca o furtună pe ușa din față.

Zvîrcolindu-se pe pat, încerca să alunge imaginiile, să blocheze sunetele, să-și șteargă amintirile, dar toate refuzau să dispară. Dezertarea lui Nicole o duruse. Keely adormise plîngînd, seara, după ce aruncase la gunoi toată mîncarea preparată. Petrecuse dimineața de duminică, punînd în ghivece noi plantele din curte, pînă o trecuseră nădușelile. Munca însă se terminase, lăsînd-o blestemată cu ore întregi în care să mediteze melancolică. Niciodată nu mai fusese atît de recunosătoare ca în momentul cînd acele ceasului îi indicaseră că era destul de tîrziu, ca să se ducă la culcare.

Somnul însă o ocolea. După ce reluase în minte discuția cu Nicole, trecuse la dimineața cînd ea și Dax se treziseră unul în brațele celuilalt.

Se hotărîseră ca, înainte de a părăsi micul hotel, să folosească baia de care proprietatea era atît de mîndră.

— Lasă-mă să te deservesc eu, șoptise Dax, pe

cînd stăteau față în față în strîmta cadă euro-
peană.

- N-am avut niciodată țintă prea bună cu
astea, spusesese ea, despre dușul manual.
- Eu am o țintă grozavă.
- Sînt convinsă, gîngurise Keely, lipindu-se
strîns de goliciunea lui.

Aripa neagră a unei sprîncene se arcui dea-
supra ochilor lui Dax.

- Detectez cumva un dublu înțeles?
- Nu știu ce vrei să spui, dăduse ea din gene,
cu inocență.
- Nu știi, pe naiba, mirîse Dax, mușcînd-o ju-
căuș de umăr, înainte de a se apleca să deschidă
robinetele. Cum îți place? Mai fierbinte sau mai
rece?

- Mai fierbinte.
- Un duș fierbinte pentru doamna, declarase
el, și amîndoi urlară cînd îi împrîșcă apa rece ca
gheața.
- Anume ai făcut-o, îl acuzase ea, cînd tem-
peratura apei fu în sfîrșit potrivită, și-i reveni res-
pirația.
- Ba nici gînd. Jur, rîsese Dax, în timp ce un-

ghiile ei îi zgîrliau pieptul.

Cînd se udaseră cum se cuvine, împărțiseră
săpunul, spumîndu-se unul pe celălalt, pînă ajun-

seră să arate ca doi oameni de zăpadă.

- O să iei toată pielea de pe mine, spusesese
Keely, cînd Dax își îndreptase atenția spre sînii ei.

- Trebuie să mă mut în altă parte.

- Atunci, va trebui să mă mut în altă parte.
Degetele nu fură întrecute decît de folosirea
dușului, cînd îi clăti meticulos toate locurile pe
care le spălase.

- Trebuie să mă bărbieresc, meditate el cu
voce tare, trecîndu-și mîna peste bărbie, în timp
ce-și studia fața în oglinda de deasupra lava-
boului. Părăsiseră în sfîrșit cada, pentru a se
șterge reciproc cu prosoape pufoase, mirosînd
proaspăt.

- Cu siguranță. Arăți de-a dreptul ca un pirat.
- Ce părere crezi că ar avea oamenii despre
un congresman bărbos?

- Lasă-ți barbă și ai să vezi.
- S-ar putea s-o fac. Dar ești sigură că și tu
vrei? Poate deveni îngrozitor de aspră.
- A, ar fi de la sine înțeles că nu ne-am săruta,
nici altceva, în timp ce-ți crește. Cît timp îți trebuie
ca să ai o barbă frumoasă și moale? Cîteva luni?
- Ai fi impresionată de neobișnuita mea viri-
litate dacă aș reuși în vreo două săptămîni?

Avea un surîs fudul, ca un Tom Sawyer mo-

dern cu a sa Becky Thatcher.

- Nu, replicase savuros Keely, ieșind din baie. O prinsese dincolo de prag, o răsucise și o împinsese de-a-ndaratele spre pat, pînă cînd pările dinapoia genunchilor i se împiedică, făcînd-o să cadă.

- Atunci, trebuie să gădesc altceva cu care să te impresionez.

Gura lui era ca un cablu electric neizolat care se rupsesse în două. Dansă haotic peste abdomenul ei, mîngîind în voie, șocînd fiecare loc pe care-l atinge, electrizîndu-i tot trupul cu jerbe de scînteii.

Apoi, devenise mai împlînzită, traversînd delta pîntecului și lăsînd în urmă sărutări gingașe, umede. Coapsele ei cunoscuseră fascinantă fricțiune aspră a obrazilor bărboși. Ardea toată, ardea, iar buzele lui alimentau flacăra și erau topite de ea. Degetele lui Keely îi frămîntau părul. Îi rosă numele la nesfîrșit, deși nici nu era sigură că-l pronunța cu voce tare.

Dax se ridică în genunchi, urcîndu-se încet în lungul trupului ei. Bărbia sa țepoasă îi rodea pielea într-un mod care o făcea să se înfioare. Se opri la sîni. Limba îi mîngîie alene sfîrcurile, în timp ce mîinile îi admirau formele pline și rotunde. Cînd ajunsese față în față cu ea, avînd trupul întins deasupra, declarîndu-și puternic nevoia între coap-

ele ei, întrebă:

- Acum ești împresionată?

Keely își îngropase fața în pernă, urlînd chiu. Avea să uite vreodată? Nu, nu. Noaptea năvăliseră, zorii aceia, erau cele mai prețioase momente din viața ei. Noaptea petrecută cu Dax nu semăna nicidecum cu nopțile trăite ca mireasă a lui Mark. Patima de-atunci fusese pudică și ascunsă de haine și întineric.

Ea și Dax se zbenguiseră goi, fără jenă sau rușine. Îi cunoștea trupul musculos, închis la culoare, după atingere, după miros. El îi știa intim fiecare centimetru de piele. Niciodată nu aflase ce însemna să iubească și să fie iubită de un bărbat, pînă în noaptea aceea petrecută cu Dax.

Deprins acum cu toate plăcerile pe care i le putea dăruia el, ea putînd să i le înapoieze, trupul îi palpita de dorință. Îi era dor de sărutările lui fierbinți, pătimașe, precum și de cele delicate. Rîvnea să-i mai audă o dată respirația năvalnică în ureche și șoaptele de dragoste pe care i le cînta.

- Te iubesc, Keely.

Putea să-i revadă fața, cînd i-o spusese. De ce, în momentul acela cînd Dax îi rostise cuvintele pe care jinduia să le audă, nu se aruncase în brațele lui, implorîndu-l să nu-i mai dea niciodată drumul?

Acum era prea târziu. Știa că bărbia rigidă, dură, și ochii negri, scăpărători, cu care o stre-delise în momentul când ea îl acuzase de min-ciună, însemnau că îndoiala ei distrusese toată iubirea pe care o simțise. Chiar dacă-l căuta să-i ceară iertare, niciodată n-avea s-o mai iubească. Pentru totdeauna urma să țină minte momentul când el încercase să-i spună ceva ce-ar fi schimbat viitorul amindurora, iar ea îl batjocorise. Nicole avea dreptate, era o proastă.

Ar fi trebuit să-l caute? Să înlăture teama și ezitarea și să-i telefoneze, să-i ceară iertare? Da!

Întindea mîna spre telefon, cînd o izbi un nou gînd. Dax știa că Gene Cox îi adusese medali-
null Ce spusesese ofițerul? A spus că ar avea mai
mult sens să vi-l aduc personal. Dax știa, dar nu
făcuse nici un efort s-o contacteze. Știa că era
liberă, însă nu venise la ea să caute împăcarea.

Ea era liberă, dar el nu era.

Continua să candideze la Senat. Îi văzuse fo-
tografia, cu Madeline Robins, în ziarul de du-
minică. Madeline îi organizase o somptuoasă
petrecere de bun-venit, în seara de după întoar-
cerea lui de la Washington.

Așadar, în timp ce Keely asculta povestea lui
Gene Cox, Dax petrecuse cu Madeline. În timp ce
prietena ei cea mai bună o certa și o părăsea, el

gînsa cu Madeline. Rîzînd.

Spusese că o iubea. Poate o iubea. Dar ar fi
fost cel mai bun lucru pentru el s-o primească în
viața lui, chiar acum? Ce efect ar fi avut asupra
carierii sale politice? Numele de Keely Preston
era prea proaspăt în memoria publicului. În cîrînd
trebuia să anunțe oficial moartea lui Mark, dar
oamenii o văzuseră împreună cu Dax înainte de
revenirea M.I.A.-ilor. Ar fi devenit amîndoi subiect
de birfe și de speculații. Încă nu scăpaseră de
umbra scandalului.

Avea nevoie în viața lui de femei tip Madeline,
care-l puteau ajuta la obținerea fotoliului sena-
torial. Nu-i trebuia o Kelly Preston Williams.

Simțea că putea foarte bine să moară fără el,
dar știa că Dax, cu siguranță, putea trăi fără ea.

Obligația și responsabilitatea o siliră să se fi-
rască din pat, la ora cinci, cînd sună deșteptă-
torul. Se îmbrăcă și se fardă cu gesturi mecanice.
Reuși să soarbă o ceașcă cu cafea, înainte de a
pleca de-acasă, spre *Superdome*.

Dimineața era caldă și umedă, făgăduind
venirea primăverii. Se vedeau nori la orizont,
unde avea să răsară în cîrînd soarele, dar cerul
de deasupra era senin. Avu la dispoziție cîteva
minute pentru a contempla cerul de culoarea la-
vandeii, pînă auzi huruitul elicopterului și-l văzu

zburînd peste clădirile din centrul oraşului, ca un zîmţar gigantic.

Joe ateriză cu uşurinţă. Keely îşi încuie maşina şi fugi spre el. Curentul teribil încerca să-i smulgă hainele şi părul, dar era obişnuită şi ştia că rareori producea pagube permanente.

– Bună dimineaţa! strigă prin tot tâmbălaul, în timp ce urca la bord.

– Hai salut, frumoaso, o întâmpină Joe. Azi am adus nişte gogoşi. Serveşte-te.

– Mulţumesc, răspunse ea, în timp ce-şi prindea centura, iar elicopterul decola.

Dimineaţa trecu fără probleme. Primul reportaj se transmisesse la ora şapte fără cinci, cînd Keely anunţă că traficul era încă lejer şi toate rampele de urcare pe autostrăzi rămăseseră descongestionate. Se dovedea a fi o dimineaţă frumoasă, aşa că nu aveau de ce să se gîndească la condiţiile meteorologice.

Pe cînd glumea cu disc-jockey-ul, în timpul celei de-a doua intervenţii în direct, auzi bubuitura sonoră, ca al unui eşapament de maşină, urmată de o tăcere de moarte, motorul elicopterului murind subit.

– Doamne sfinte! exclamă Joe.

Keely întoarse capul, pentru a-i vedea miinile agîtîndu-se pe comenzi. Se întrerupse la jumă-

atea frazei despre un viitor concert rock. Panica i se ridică în gît, amărînd-o ca firea.

– Joel strigă ea, vrînd să-l vadă rezemîndu-se, zîmbitor, cu miinile acelea înnebunite calmîndu-se, pentru a-i spune că totul era în ordine şi sub control.

– Hei, Keely, ce s-a-nîmplat acolo la voi? Aţi spart un balon?

Auzi în cască glasul glumeţ al disc-jockey-ului, dar acesta nu-i mai părea real.

– Joel urlă Keely din nou, în timp ce elicopterul începea să se învîrtească haotic, ca un titirez sărit de pe axă.

– Ține-te bine, Keely, răspunse pilotul, cu uluitoare resemnare. Ne prăbuşim, fetiţo!

Împăcată, cu un oftat de capitulare, lăsă în tuncimea s-o înghită.

- Încet, stați pe spate. Nu, domnișoară Preston, pe spate. Totul e în regulă. Sînteți la spital.

Mîini puternice și totuși blînde îi țineau umerii fixați pe pat, deși Keely se străduia să și-l ridice.

- Potrivește bandajul ăla, Patsy. Și l-a slăbit. În timp ce mîinile continuau s-o imobilizeze, altele umblară la ceva aflat deasupra sprîncenei.

- Trebuie să se trezească. Domnișoară, treziți-vă, vă rog. Haideți. Deschideți ochii și dați-ne bună ziua.

Făcu un efort să se supună, dar își simțea pleoapele grele ca de plumb și nu le putea ridica. Vocile care răsunau ca dintr-o ceață deasă erau insistente și continuă să încerce pînă putu vedea o dîră de lumină.

- Ei, bună ziua. N-am crezut că veți fi o musafiră foarte prietenoasă. Gracie e atînsă în amorul propriu dacă pacienții nu-i vorbesc.

- Exact, așa simt. Mai ales dacă pacienta e o celebritate. Cum vă simțiți?

Uniformele albe ale surorilor îi făceau rău la ochi. Sub limbă îi fusese vîrît un termometru. I se

ua tensiunea.

Unde... cînd... cum? Întrebările i se ciocneau prin creier, izbindu-se de durerea deja existentă. Apoi, își aminti de elicopterul care se învîrtea și începu din nou să se zbată sub brațele care o țineau.

- Joe, horcăi ea, fără ca măcar să-și recunoască vocea, Joe...

- E bine, i se răspunse. A depus elicopterul ăla pe *Superdome* la fel ca întotdeauna.

- L-a depus?

Cuvintele păreau să i se rostogolească prin gură, încercînd să găsească o ieșire.

- Dar...

- Nu vă faceți griji acum. Veți afla detaliile mai tîrziu. Ați fost singura victimă. Acum, credeți că puteți sorbi un 7-Up fără să-l vărsați pe cămașa asta superbă în care v-am îmbrăcat?

Cîtină din cap, dar îi aduseră totuși paharul cu paiul îndoit, iar Keely luă docilă cîteva înghițituri, înainte de a adormi din nou.

Revenirea spre deplina luciditate fu lungă și tulburătoare. Confuzia îi începea momentele de veghe, iar somnul era atît de greu, încît i se părea că niciodată nu se trezea complet. Știa că avea un ac înfipt în dosul mîinii și, de fiecare dată cînd și-o mișca, simțea rezistența benzii adezive.

Părinții ei intrau și ieșeau din vise, pînă cînd își

dădu seama că erau lângă ea în realitate. Mama ei plîngea încet. Tatăl părea stingherit și stîngaci, dar o sărută pe frunte cînd Keely reuși să-i zîmbească, într-un moment de luciditate.

O dată, se trezi pentru a vedea chipul unui bărbat aplecat asupra ei. Era un om cu o figură haloasă, cu păr blond, zburlit, încadrîndu-l ca o aureolă.

- Bună, o salută el vesel. Îmi admiram doar opera.

Keely îl privi nedumerită, iar omul îi citi probabil întrebarea în ochi.

- Doctor Walters. Spune-mi David. Prietena ta mi-a telefonat cînd a aflat că trebuia să ți se coasă fruntea. Sînt specialist în chirurgie plastică. Veai avea o cicatrice mică sub păr, dar sînt atît de abil naibii de talentat, încît abia se va zări cu ochiul liber.

Keely surise.

- În rest, te simți bine? Ai nevoie de ceva?

Clătină din cap, închizînd ochii, și adormi din nou.

Apoi, ca prin farmec, pînzele de păianjen fură înlăturate, iar cînd se deșteptă, totul era limpede. Capul o durea îngrozitor, dar asta era de înțeles. O slăbiciune puternică îi făcea membrele să tremure, însă surorile o ajutară să se ridice și să se plimbe prin încăpere, înainte de a-i îngădui să se

aseze la loc pe pat, amețită. Reuși să bea o cutie întregă cu suc de mere, fără s-o vomite, așa că îi scoaseră nesuferitul ac din mină. Lăsă în urma lui o vinătaie.

În restul acelei zile, dormi intermitent, fără ca somnul să-i mai fie adînc și drogat. La căderea serii, putu citi relatările despre accident în ziarele pe care i le păstrasera surorile. Camera era plină de flori, pe care înainte nu fusese destul de conștientă ca să le aprecieze. Infirmierele exclamau la vederea fiecărui buchet, învîrtindu-se prin preajmă, în timp ce Keely le citea cu voce tare cărțile de vizită.

Una dintre acestea nu era semnată, iar surorile deplînseseră faptul, de vreme ce însoțea cel mai mare și mai frumos buchet de boboci de trandafiri galbeni. Keely nu credea că lipsa semnăturii era accidentală. Rupse unul dintre impecabilii boboci, ținîndu-l pe pernă. Îi prindea lacrimile ca pe niște stropi de rouă.

A doua zi dimineată, reuși să se scoale, să facă un duș, să-și pună propria cămașă de noapte și să se fardeze. Peste noapte, în cameră apăruse ca prin miracol un săculeț cu articole de toaletă. Întrebată, mama ei negase că ar fi știut ceva.

Atît medicul care o tratase mai întîi în spital, cît și doctorul ei personal, au examinat-o și au con-

venit că putea primi vizite. Veni directorul postului K.D.I.X., emoționând-o cu îngrijorarea lui și ușurarea că încă mai era printre cei vii. Îi aduse urări de la restul personalului, în genere glumețe și destrăbate. Rise pînă începu s-o doară capul.

Mai tîrziu, veni și Joe Collins. Lacrimile ei îi făceau să arate lichid, cînd se aplecă s-o îmbrățișeze strîns.

- Joe, îți mulțumesc, spuse ea.

După ce grija față de starea ei i se risipi, îi explică tot ce se întîmplase:

- Ceva, o minusculeă particulă de nu știu ce, a blocat alimentarea cu carburant, iar motorul s-a gripat. Noroc că am stabilizat elicopterul și am reușit să aterizez cu ceea ce se numește auto-rotatie. Înțelegeți, palele continuă să se învîrtească o vreme. Eram aproape deasupra *Superdomu*-lui cînd s-a întîmplat, așa că...

Ridică din umeri, modest.

- Eram ocupat încercînd să mențin aparatul în zbor și totodată îmi făceam griji ca toți dracii pe-întîrziu tîne. Nu vedeam decît că aveai fața plină de sînge.

- Mi-ai salvat viața, Joe.
Păru deodată intimidat și stingherit, așa că schimbă subiectul. După plecarea lui, Keely se odihni, iar surorile îi convînseră pe ceilalți vizitatori care așteptau să revină mai tîrziu.

După cină, fu ridicată în pat, pentru a se uita la televizor, cînd la ușă se auzi o bătaie timidă.

- Intră, spuse Keely.

Apărură Nicole și Charles. Nicole era spășită și nervoasă. Cînd Keely întinse brațele spre ea, se repezi prin cameră, asupra prieteniei sale.

- Keely, îmi pare atît de rău. Ai făcut asta anume, ca să mi-o plătești pentru vorbele îngrozitoare pe care ți le spuseseam? O, Doamne, cînd te-am auzit tipînd acolo sus, am crezut că mor.

- Ai auzit?

- Da, am auzit cu toții, răspunse Charles. Amin-tește-ți, erai în plină conversație cu D.J.-ul. Mă tem că n-a reacționat atît de prompt, pe cît ar fi trebuit, tîindu-ți microfonul. Ascultătorii au auzit totul.

Keely își acoperi gura și închise ochii.

- Nu mi-am dat seama. Cît de îngrozitor tre-

buie să fi fost.

- Ei, ai ajuns o eroină, replică Nicole mai liniș-

tită, știind că fusese iertată.

- Voi sinteți răspunzători de doctor, de trusa mea de machiaj și de celelalte?

- Charles și cu mine.

- Charles și cu mine.

- Vă mulțumesc.

Cele două femei își îndreptară mințile, privindu-se cu înțelegere.

- În legătură cu seara aia, Keely...

- Am și uitat-o. În multe privințe, ai avut perfectă dreptate.
- Iar multe nu erau treaba mea.
- Ba erau. Ești prietena mea.
- Asta și sînt.

Amîndouă ajunseseră primejdios de aproape de lacrimi. Charles le scuti de o scenă emoțională.

- Iubito, nu i-ai spus lui Keely vestea, spuse el cu glas neutru.

Keely fu atît de șocată să-l audă pe Charles spunîndu-i lui Nicole „iubito”, încît se holbă la el un moment, înainte de a se întoarce spre Nicole s-o întrebe:

- Care veste?

Nicole se răsuci pe locul ei de la marginea patului, încruntîndu-se spre Charles.

- Îți place să-ți dai mare, nu?
- Da, răspunse el, legănîndu-se pe virfurile picioarelor, cu un zîmbet larg.
- Ei bine, mie nu mi se pare comic. Deloc.
- Sînteți buni să-mi dezvăluiți și mie misterul? îi întrerupse Keely. Ce veste?

- Sînt gravidă, bombăni Nicole.

Keely îi privi creștetul blond, aplecat, în timp ce Nicole își făcea de lucru cu așternutul de pe pat. Apoi, ochii ei trecură dincolo de Nicole spre Charles, care reușea să arate atît spășit, cît și înfu-

murat în același timp. Reveni cu privirea la Nicole. Dacă prietena ei tocmai ar fi anunțat că urma să intre într-o mănăstire, n-ar fi putut să fie mai stupefiată.

- Cum ești?

Nicole sări de pe pat, făcînd să se zguduie capul dureros al lui Keely.

- Cum ai auzit. Gravidă. Borțoasă. Cu plod. Cum vrei să-i zici, iar el - îndreptă ea un deget acuzator spre Charles - e autorul.

Keely începu să chicotească încet, risul acumulîndu-se treptat pînă începu s-o zgîlție convulsiv, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Îi bubuia teasta, dar risul era plăcut și profită de el la maximum. Colțurile gurii lui Nicole tresăriră, pînă începu să zîmbească, după care izbucni și ea în ris.

- Nu-mi vine să cred, spuse Keely, ștergîndu-și ochii de lacrimi. Cînd ați...
- În noaptea cînd am fost cu tine și... și cu Dax la *Café du Monde*. Charles m-a condus acasă, mai știi? Mi-am folosit toate armele feminine pe care le am și în sfîrșit l-am ademenit în pat. Și acum s-a răzbunat!

Charles îi făcu lui Keely cu ochiul.

- Nu ești prea supărată din cauza asta, Nicole.
- Nu ești prea supărată din cauza asta, Nicole.

nu-i așa? O întrebă ea intuitiv.

Nicole se aplecă, șoptind sonor:

- Cine l-ar fi crezut în stare, după cum arată?

Keely, ăsta-n pat e iadul pe roți.

Aceste cuvinte declanșară din nou risul lui Keely, lăsînd-o într-un târziu complet vlăguită. În sfîrșit, Nicole își găsise nașul și nici unul din ei nu părea nefericit. Charles o strînse la piept, încurcîndu-și brațele peste mijlocul ei.

- Ei, și veți lăsa copilul să se nască din flori?
- Of, Keely, începu Nicole cu un văicărit, întorcîndu-și fața spre umărul lui Charles.

- Îi spun eu, iubito, din moment ce eu am insistat, o sărută el pe vîrfurile nasului. Ne-am căsătorit ieri, Keely. Normal, am fi dorit mult să vii și tu, dar am considerat că nu se cuvenea să mai aminăm.

Keely îi zîmbi, în ochi vindu-l-se lacrimi de alt soi.

- Mă bucur atît de mult pentru amîndoi! Nici n-aș putea fi mai fericită. Întotdeauna am considerat că sînteți făcuți unul pentru altul.

- Și eu, replică Charles. Ea a avut nevoie de muncă de lămurire.

- M-ai lămurit în modul cel mai convingător, toarse Nicole, întorcîndu-se în îmbrățișarea lui.

- Pot cel puțin să sărut mirele? Întrebă Keely nerăbdătoare, cînd sărutarea lor se prelungi fără nici un semn de întrerupere. Charles se desprînse din brațele posesive ale lui Nicole și se aplecă s-o sărute pe Keely pe obraz, rezervat ca de obicei.

Cînd se ridică, spuse:

- Aștept pe hol. Nu te grăbi, iubito.

Și se retrase cu tact, lăsîndu-le pe cele două femei cîva timp singure.

- Nicole, își prinse Keely prietena de mîini. Îi iubești, nu-i așa? Și copilul? Ești fericită, nu?

- Keely, sînt atît de fericită, încît simt că-mi vine să explodez. Niciodată nu va exista o mamă mai iubitoare sau mai atentă. Nici o zi nu va trece, în care copilul ăsta să nu știe că e iubit. Și Charles. Charles, repetă ea cu nostalgie și drag. Mi-a fost teamă să-l iubesc, teamă să nu mă respingă. Dar, minunea minunilor, mă iubește, Keely. Mă iubește cu adevărat. Pentru mine însămi, nu pentru... în fine, știi tu. În ciuda tuturor... tuturor celorlalți bărbați și a reputației mele, mă iubește.

- Știam eu. Mă bucur că în sfîrșit te-a convins.

- Și eu.

Pe buze îi apărură acel surîs care topea în fiecare seară inimile a mii de telespectatori. Dar zîmbetul clasic păli, cînd privi expresia goală a lui Keely și-i văzu ochii bîntuiți, însingurați. Trupul încordat nu-i putea ascunde tensiunea din suflet.

- Și tu, Keely? Cum intenționezi să-ți rezolvi problemele inimii?

- Cred că s-au rezolvat singure, privi ea tristă - Cred că s-au rezolvat singure, privi ea tristă trandafirii galbeni, apoi din nou pe Nicole, care o observa atentă. Mi-am dat seama, cînd începuse

să se prăbușească elicopterul, că Mark e mort. Locul lui este în trecut. Dax e prezentul, ar fi putut să fie viitorul, dar... Îl iubesc, Nicole, îl iubesc mai mult decât viața mea. Însă niciodată nu mă va lăsa să n-am avut încredere în el.

- De unde știi? L-ai întrebat?

- Nu, bineînțeles că nu.

- Atunci, de ce nu-l întrebi? E afară.

Ochii stinși de oboseală și deznădejde se re-peziră spre fața lui Nicole, pentru a vedea dacă o păcălea.

- Este... Dax e...

- Afară. A ajuns la spital înaintea ambulanței, Keely. Te asculta la radio. De când ești aici, n-a mai ieșit din spital. Am văzut nebuni furioși mai simpatici decât el, mîrînd la toată lumea care... Keely, da' ce te-a... Treci înapoi în pat!

- Nu, își aruncă ea pătura, coborîndu-și picioarele peste marginea patului. Mă duc la el.

- Keely, pentru Dumnezeu, lasă-mă să...

- Nu, repetă ea, dînd la o parte cu ultimele puteri minile lui Nicole care încerca s-o ajute. Trebuia să ajungă la el prin forțe proprii.

La jumătatea drumului spre ușă, întinse brațele, într-un efort de a opri camera să se miște, dar n-avea de gînd să renunțe. Trebuia să-l vadă pe Dax, să-i spună...

Ușa era prea grea pentru ea, așa că-i dădu

lui Nicole a-o deschide. Picioarele descușite nu scoaseră nici un sunet pe dușumeaua de faianță rece, cînd ieși pe ușă, privind în lungul holului.

Stătea așezat pe un scaun, cu genunchii depărtați, cu minile încleștate între el și cu capul în piept. Luase aceeași poziție din nopțile. Depri-spusesse că făcea parte din subcomisie. Niciodată nu marea l se vedea clar în umerii căzuți, în părul zbîrlit, obrații țepoși, hainele șifonate. Vorbea încet cu pînții l se păru-se mai frumos. Vorbea încet cu pînții ei, care stăteau pe o canapea scurtă, în fața scaunului.

- Dax...

Capul îi zvîcni în sus la auzul voci și se răsuci să privească pe culoarul steril, spre locul unde stătea, atît de firavă și, totuși, atît de curajoasă.

Se ridică în picioare, tremurînd. Făcînd un pas spre ea, se împiedică de o mîsuță cu reviste. Apoi o luă la fugă, pașii săi lungi dăvîrînd dis-tanța. Ochii săi, mereu convingători, străluceau și mai mult de lacrimi. O strînse aprig la piept, cu-prinzînd-o cu brațele ca pentru a nu-l mai da dru-mul niciodată.

Forța îmbrățișării lui îi tăie respirația, dar Keely renunță la ea bucuroasă. Brațele sale îi încercu-iră mijlocul.

- Keely... Keely, repetă el în părul ei.

Nu erau conștienți de spectacolul pe care-l dădeau în mijlocul coridorului, însă Nicole, da. Pentru a-i proteja, le propti câte o mână pe umeri și-i împinse înapoi în salon, închizînd ușa după ei. Dax și Keely nici măcar nu percepură mișcarea.

Îi răsfiră părul cu degete febrile. Nelinistit, îi cercetă fața. Îi atinse cu dragoste trăsăturile.

– Crezusem c-ai să mori. Te ascultam la radio, îndrăgostit de timbrul vocii tale, îndrăgostit de tine, vrînd să te văd. Apoi, am auzit motorul oprindu-se. Am zburat cu prea multe elicoptere, ca să nu știu în aceeași clipă ce se întîmplase. Mi s-a oprit inima în piept. Urletele mele s-au amestecat cu ale tale, iubito. Am crezut că vei muri. O, Dumnezeuule, Keely...

– Șșș, îl liniști ea, mîngîindu-i părul, în timp ce Dax își freca fața în adîncitura gîtului ei. N-am murit. N-am murit. Trăiesc. Sînt cu tine. Șșș.

Degetele ei i se răsfiră peste gene, culegînd umezeala prînsă de acestea.

– Cînd ai aflat că medalionul cu Sfîntul Christopher dovedea moartea lui Mark, de ce n-ai venit la mine, Dax?

– Chiar o doreai?

Își rezemă obrazul de pieptul lui, gemînd încet:

– Da, te doream. Plîngeam după tine, dar mi-era frică. După ceea ce ți-am spus, n-am crezut că vei dori să mă mai vezi. Mă ierți că m-am

îndoit de tine, Dax? Îmi pare rău.

Acum o alină el pe ea.

– Am fost un prost, Keely. N-ar fi trebuit să-ți arunc moartea lui Mark în față, tocmai atunci. Nu-mai că eram atît de nerăbdător să aflîi.

Îi cuprinse capul în mîini, înclinîndu-l pe spate pentru a o privi în ochi.

– Cînd ai aflat că ți-ai spuseseam adevărul, nu m-ai căutat.

Pe chip i se citea durerea.

– De ce, Keely?

– Fiindcă nu mă așteptam să mă ierți pentru că nu te crezusem. Fiindcă încă mai trebuie să te preocupi de cariera și de viața ta. Fiindcă acum nu ai nevoie și de alte probleme în viață. Fiindcă ți-am văzut fotografia cu Madeline.

Un zîmbet îi arcui buzele.

– Asta-i tot?

Propriile ei buze încercară să surîdă, dar tremurau prea tare.

– Fiindcă te iubesc și nu voiam să-ți fac nimic care să-ți provoace suferințe.

– Keely!

Întinse din nou mîinile spre ea, strîngînd-o feroc la piept.

– N-am venit la tine pentru că nu știam ce gîndeai, ce simțeai. M-am gîndit că poate îl plîngeai pe Mark. Mai venisem o dată, prea cîrînd,

prea tare, și nu voiam să mai risc și-a doua oară. Keely îi netezi cu degetele gulerul cămășii mo-totolite.

- Nu. Am fost ușurată că Mark nu suferise anii de prizonierat și de chinuri. Când eram în elicopter și se prăbușea...

- Da? o îndemnă el, văzînd-o că ezita.

- Ei bine, atunci mi-am luat rămas bun de la el, Dax. Va rămîne întotdeauna o amintire foarte dragă, dar e mort de prea mult timp. Mi s-a acor-dat o a doua șansă. Nu-mi pot permite să pierd nici o zi de viață.

La aceste cuvinte, o sărută prelung, apăsător și curat. Când în sfîrșit se desprînseseră, îi spuse ră-gușit:

- Trebuie să te culci.

O conduse înapoi la patul înalt și o ajută să se întindă. După ce Keely se rezemă de perne, ne-părînd să fi suferit de pe urma statului în picioare, Dax îi luă mîna, apăsînd-o între ale lui.

- Keely, te măriți cu mine?

- Așa vrei tu?

- Foarte mult.

- Sînt văduvă recentă.

- De doisprezece ani? Odată ce se va anunța moartea lui Mark, oamenii îți vor înțelege dorința de a te recăsători.

- O, iubitul meu, își trecu ea mîna peste obra-

zului lui aspru. Nici nu mă gîndesc la ce vor crede oamenii de mine, ci numai să nu-ți periclitiez căm-pania.

Dax întoarse capul doar atît cît să-i sărute cău-șul palmei.

- Lasă grija asta în seama mea. Mîine, cu con-simțămîntul tău, convoc o conferință de presă ca să anunț logodna noastră. Van Dorf va fi primul căruia îi telefonez.

- Van Dorf! Dax, o să...

- O să fie aici cu toată artileria și probabil va scrie un reportaj glorios, chicoti el.

Ochii lui Keely se îngustară bănuitori.

- De ce nu-mi spui?

- Culcă-te la loc. Ești bolnavă, ai uitat? Deo-camdată, îți spun că Al și cu mine am ajuns la o înțelegere.

O făcu să tacă, aplicîndu-i un sărut pe gură.

- Destul cu el. Te măriți cu mine?

Sprîncenele ei se împreună a îngrijorare.

- Dax, electoratul ar putea totuși să fie ne-mulțumit. Numele noastre circula de săptămîni în șir.

- Keely, șopti el, aplecîndu-se s-o sărute lîngă bărbie. Cred că vei fi un cîștig. Publicul te va iubi. Te iubește deja. Iar dacă nu mă votează datorită femeii cu care m-am însurat sau din oricare alt motiv, îmi voi servi țara ca fermier și om de afa-

ceri. Niciodată n-am vorbit mai serios decât acum. Prefer o viață alături de tine, decât să dețin vreo funcție. Pe tine te doresc mai mult decât orice.

- Dax.

Numele răsună ca un oftat, înainte de a-i trage capul spre ea să-l sărute pe buze.

- Crezi că te poți ocupa de campanie? Vreau să zic, cu munca ta la postul de radio și toate celelalte?

Buzele ce o mușcau mărunț se opriă când îi auziră ușorul râs.

- Întotdeauna ești un diplomat, un politician, nu?

Dax avu bunul-simț de a zîmbi spășit. Încleștîndu-și degetele în părul lui, îi scutură capul.

- Cred că dragostea pentru tine va fi ocupația mea cu normă întreagă.

Ochii de abanos se topiră de iubire.

- Îmi place cum sună, spuse el cu glas înăsprit, presărîndu-i sărutări gingașe pe sprîncene.

- Dax?

- Hm?

- Madeline.

- Ce-i cu ea?

- Ce-i cu ea? repetă Keely.

Dax își înălță capul.

- Absolut nimic, Keely. Niciodată n-a fost, nici chiar înainte de a te fi înflăcă pe tine. Categorie,

nici de-acum încolo nu va fi. Ea o dorea. Presa o dorea. Pe mine nu m-a consultat nimeni. Am profitat de publicitatea pe care o atrăgea asupra ei, poate că am greșit, dar de-acum înainte s-a terminat. Dacă vrea să contribuie la campania mea, atunci va trebui s-o facă pe căile convenite.

- Stai cu mine în noaptea asta.

Acceptarea promptă a explicației lui era o garanție de încredere, de iubire. Keely înținse mîna și stinse lumina de deasupra patului. Când Dax privi prudent spre ușa, rîse.

- Oricine încearcă să intre, ar trebui să treacă de Nicole, și nu cred că așa ceva va fi posibil.

Chiar și în întuneric, îi distinse zîmbetul. Dax se descălță și se culcă lîngă ea, lipindu-și trupul de al ei, pe toată lungimea patului. Fără alte vorbe, buzele lui le găsiră pe ale ei, se contopiră cu ele, se deschiseră. Limba lunecă peste dinți, dincolo de ei, în cavitatea gurii, sondînd, ca o amintire a momentelor cînd o iubise.

O mîna i se depuse pe obraz, tandră, posesivă. Cealaltă îi coborî peste piept, pentru a se strecura în cămașă și a-i dezmiarda sânul. Delicat, degetul mare trecu peste sfîrc.

- Dax, murmură Keely, răsucindu-se cu fața spre el și îndesîndu-și trupul într-al lui.

- O, Doamne, Keely, gemu el, desprînzîndu-se. Nu merge așa. Trebuie să plec.

- Nul țipă ea slab, apucându-l de pieptul cămăși.

- Nu putem face dragoste, Keely. Trebuie să te odihnești, să dormi....

- Dorm, îți promit, numai te rog nu mă părăsi. Se pomeni cuprinsă rapid într-o îmbrățișare neașteptată.

- Niciodată, niciodată! jură el. Te iubesc, Keely! Niciodată nu te voi părăsi. Niciodată!

Îi apăsă capul pe inima lui și odată cu bătaie puternice și regulate ale acesteia, Keely își simți vechile neliniști risipindu-se. Era un început. Durerea de ieri trecuse. Ziua de azi era splendidă și puteau privi cu nerăbdare spre promisiunea zilei de mine.

Sfârșit

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

LA CARTEA PRIN POȘTĂ

Anunțul a sosit ca din senin: "Au fost găsiți douăzeci și șase de oameni, declarați dispăruți în luptă."

Era o veste uluitoare pentru Keely Preston. Din ziua când soțul ei, Mark, a fost dat dispărut, amintirea iubirii și a căsniciei lor a rămas încremenită în timp.

Keely e sfișiată între speranța pentru Mark și disperarea pentru sine însăși. Fiindcă acum, după atâția ani de așteptare, în timpul unui zbor de noapte, la 12.000 de metri, Keely Preston a cunoscut un bărbat fascinant.

Prețuia amintirea iubirii, dar era devorată de o nouă pasiune, prea aprigă ca să n-o lăsa să scadă...

Promisiunea de mine